

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

@Çeviri Kitaplar

Ruthless TITAN

E.V. OLSEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Acımasız Titan

KUZEY KIYISI TİTANLARI 6. KİTAP

E.V. OLSEN

Telif Hakkı © 2025 E.V. Olsen'a aittir

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar haricinde, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu yapımda anlatılan hikâye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişilerle (yaşayan veya ölmüş), yerlerle, binalarla ve ürünlerle hiçbir şekilde özdeşleşme amaçlanmamıştır veya böyle bir çıkarım yapılmamalıdır.

YAPAY ZEKA/BOT EĞİTİMİ YOK: EV Olsen, bu yaratıcı çalışmanın herhangi bir bölümünü herhangi bir yolla (baskı, grafik, heykel, multimedya, ses veya başka bir ortam) çoğaltmak, taklit etmek, yeniden düzenlemek, özetlemek veya başka bir şekilde kopyalamak için Yapay Zeka (YZ), üretken YZ, büyük dil modeli, makine öğrenimi, sohbet robotu veya başka bir otomatik analiz, üretken süreç veya çoğaltma programına izin vermez. Bu yayının, üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini metin oluşturmak üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması kesinlikle yasaktır. EV Olsen, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modelleri geliştirme amacıyla lisanslanması hakkını saklı tutar.

Kathleen Cousin tarafından düzenlendi

Mandi Ann tarafından satır düzenlemesi yapıldı

Cherie Mathis tarafından düzeltme yapıldı

Maldo Designs tarafından kitap kapağı ve biçimlendirmesi yapıldı

E.V. Olsen tarafından yayınlandı

<https://evolsen.com/>

İÇİNDEKİLER

Troplar ve Tetik Uyarıları
Hadi En İyi Arkadaş Olalım

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13

14. Bölüm 14

15. Bölüm 15

16. Bölüm 16

17. Bölüm 17

18. Bölüm 18

19. Bölüm 19

20. Bölüm 20

21. Bölüm 21

22. Bölüm 22

23. Bölüm 23

24. Bölüm 24

25. Bölüm 25

26. Bölüm 26

27. Bölüm 27

28. Bölüm 28

29. Bölüm 29

30. Bölüm 30

31. Bölüm 31

32. Bölüm 32

33. Bölüm 33

34. Bölüm 34

35. Sonsöz

Yazar Notu

Yazar Hakkında

Ayrıca E.V. Olsen tarafından

TROPLAR VE TETİK UYARILARI

TROPES

zorla evlilik, zorla yakınlık, takım arkadaşlarından sevgililere, bakire MC, biseksüel uyanış, kırık oğlanlar, acı/teselli, aile bulma, sahiplenici/koruyucu MC'ler, ona dokun ve öl

UYARILAR

çocuk öldürme, baba öldürme, çocuk istismarına atıf, sayfada ebeveynleri tarafından fiziksel ve duygusal istismara uğramış ana karakter, kurtulanın suçluluğuna sahip ana karakter, Güney Afrika geçmişine sahip ana karakter, Güney Afrika olayı hakkında konuşma, yara izleri olan ana karakter, travma tepkisi olan ana karakter, dubcon, uyuşturucu verme, kaçırma, şiddet, hikayenin başlangıcından önce ebeveyn ölümü, sınıfçılık, cinsel içerikli sahneler, zorla evlendirme, şantaj, cinayet, manipülasyon

HADI EN İYİ ARKADAŞ OLALIM

Ayda bir kez yeni çıkanlar, özel fırsatlar ve üzerinde çalıştığım işlerin ön gösterimlerini içeren bir e-posta gönderiyorum. Listeye girmek isterseniz sizinle tanışmayı çok isterim!

Buradan kaydolun:

<https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Bölüm 1

CONNOR

İşte burada. Bakımlı bahçelere bakan yerden tavana kadar uzanan pencerelerin önünde, Bluetooth kulaklığı takılı, her zamanki zırhını giymiş halde duruyor. Krem rengi Chanel takım elbise ve mükemmel bir topuz yapılmış sarı saçları, eski zenginliği ve kusurlara karşı patolojik bir hoşgörüsüzlüğü haykırıyor.

Hayatımı siktir et.

Pasaportumu bulamamam yetmezmiş gibi, şimdi de annemle aynı odada kalmaya katlanmak zorundayım. Avusturya'ya uçuşum dört saat sonra ve Alexei ile Eli'nin düğününü kaçırmayı hiç düşünmüyorum. Yine de Viktor'dan uzak durmak bir avantaj olurdu. Koç Harper'la

nişanlandığından beri çekilmez bir halde. Ama lanet olası pasaportumu bulamazsam hiçbir yere gitmeyeceğim.

Odami, kütüphaneyi, şifresini bildiğim her kasayı ve aile evimiz olarak hizmet veren bu türbedeki akla gelebilecek her saklanma yerini çoktan didik didik ettim.

Ve hiçbir şey.

Çekmeceleri teker teker açıp her birini bir öncekinden daha sert kapatıyorum. Beşinci çekmecedен sonra granit adaya kristal meyve kasesini sallayacak kadar sert vuruyorum. "Nerede lan bu?"

"Bana bir saniye ver." Annem bana dik dik bakarken parmağını kulaklığa bastırıyor çünkü Cordelia Walsh lafımı bölmez. Yaptığı şey, düşmanca devralmalara girişmek, yönetim kurulu toplantılarına katılmak ve aynı zamanda iş fırsatı da sunan sosyal etkinliklere katılmak.

Annelik kaygısı mı? Onun repertuarında yoktu. Hiçbir zaman da olmadı.

Varlığımın tek sebebi, babamın onu işi devralacak bir varise ihtiyaçları olduğuna ikna etmesi. Bazı günler, acaba beni doğurduğunu hatırlıyor mu, yoksa tüm bu rahatsız edici deneyimi aklından mı siliyor diye merak ediyorum.

Benimkiyle aynı tonda olan ela gözleri, beklentileri karşılayamayan üç aylık bir rapormuşum gibi üzerimde geziniyor ve siyah çoraplarımda duruyor: anatomik olarak doğru neon yeşil orta parmaklarım. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmış, burnundan keskin bir nefes kaçıyor, sonra bakışları tekrar bana kayıyor. "Böyle gürültü yapmak zorunda mısın?"

"Pasaportum kayıp ve yarım saat içinde JFK'ye gitmem gerekiyor."

Az önce açtığım çekmeceyi kapatıp yanıma geliyor. Manikürlü tırnağı tahtaya çarpıyor; o tıkırtı sesi, çoktan kazandığını gösteriyor. "Avusturya'ya gitmiyorsun."

Bakışlarımla onu kendime çekerken boynumdaki kaslar kasıldı. "Tekrar mı?"

"Beni duydun. Yaptığın her türlü düzenlemeyi iptal et. Bu... düğüne katılmayacaksın."

Azı dişlerim çatlayacak kadar sert gıcırıyor. "Tekrar dene."

Kısa ve öz bir şekilde gülüyor, sanki noktalama işareti olsun diye birinin boynunu kırıyormuş gibi. "Saf olmayın. Bu ilişkiler hiçbir amaca hizmet etmiyor. Çıkarlarımızı ilerletmiyor, konumumuzu güçlendirmiyor ve kesinlikle sizi bekleyen sorumluluklara hazırlamıyor."

"Onlar aile." Sesim alçaldı ve tam boyuma ulaştım.

Benim tavrıma uyuyor. "Sen bir Walsh'sun. Otuz milyar dolara, altı kıtaya ve senden sonra da yaşayacak bir mirasa aitsin. Ailen-"

"Önemli bir şey olduğunda ortaya çıkar," diye araya girdim, niyetlendiğimden daha yüksek sesle. "Hiçbir bok anlamayacağın bir şey."

Tokat her zaman olduğu gibi sol yanağa, kemiğin hemen altına iniyor. Acı anında ve keskin geliyor ama irkilmiyorum. Bu kadının yirmi iki yıllık kayıtsızlığı beni onun zulmüne karşı bağışık hale getirdi.

"Benimle böyle konuşamazsın." Sesi, genç yöneticilerin yönetim kurullarında sıçmasına neden olacak kadar sakın ve ölümcül. "Peki ne için geldiler? Partileriniz için mi? Yoksa özel jetimizi kullanıp Miami'ye seyahat etmek için mi?"

Gözümün yakınındaki bir kas seğiriyor, çünkü o, kurduğum en derin bağları stratejik başarısızlıklara indirgemeye devam ediyor. Ama öfkemin içinden geçen başka bir şey daha var; çocukken anne babamdan bir parça ilgi beklerken hissettiğim o eski çaresizliğe tehlikeli derecede benzeyen bir şey.

Ama artık o çocuk değilim.

"Bu akşam Veronica ile akşam yemeği randevun var. Gerçek sevgi şu anki yeteneklerinin ötesinde olsa bile, görünüşün önemli olduğunu unutma."

"Komik, ben de annelik içgüdüğü hakkında aynı şeyi söyleyecektim."

"Bu tavrından vazgeç. Sana yakışmıyor." Kulaklığını tekrar açıp mutfaktan çıkıyor.

Tavana bakıyorum, keskin bir nefes veriyorum.

Zamanımı kiminle geçireceğim, kiminle çıkacağım... bunun her zaman benim seçimim olacağını düşünmüştüm. Ve daha önce hayatımın bu alanına hiç karışmamışlardı... ta ki babam ve Patrick Callahan dokuz ay önce bir iş birleşmesini görüşmeye başlayana kadar.

İşte o zaman beni Veronica Callahan'la çıkmaya zorladılar.

Ve bu saçmalığın yakında sona ermesi gerekiyor.

Ancak Callahan'lar şartları kesinleştirme, taleplerde bulunma ve maddeleri yeniden müzakere etme konusunda ayak sürüyorlar. Babam sabırsızlanıyor, bu da Veronica'yı mutlu etme baskısının bende olduğu anlamına geliyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif almadığım söylenemez. O harika bir seks düşkünü ve benim kadar acımasız. Ayrıca Titans mürettebatının kaptanı. Gerçekten mükemmel bir güç çiftiyiz.

Ama ben onu seçmedim.

Belki de bu yüzden Raiyne'nin ağzından bu kadar keyif aldım.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum, Miami'de olanları düşünmeyi reddediyorum.

Mutfaktan çıkıp evin doğu kanadına doğru giderken, mermer kaplı koridorda yankılanan ayak seslerim, bir savaş alanını bırakıp diğerine, babamın ofisine yöneliyor. Kapı kapalı ama kapıyı çalmıyorum. Walsh'lu erkekler kendi evlerinde kapıyı çalmaz.

Devasa maun masasının arkasında oturuyor, sanki aynı pahalı ağaçtan oyulmuş gibi. Elli üç yaşında olmasına rağmen babam hâlâ heybetli; geniş omuzları özel dikim gömleğiyle zar zor tutuluyor, koyu renk saçlarından gümüş teller sarkıyor.

Ofisin kendisi, hisse senedi fiyatlarını, uluslararası haber akışlarını ve Walsh International Holdings'in altı kıtadaki

operasyonlarından gelen gerçek zamanlı güncellemeleri gösteren monitörlerle bir savaş odası olarak hizmet verebilir.

"Connor." Masasının üzerine yayılmış belgelerden başını kaldırmıyor. "Eninde sonunda buraya geleceğini tahmin etmiştim."

"Pasaportum nerede?"

"Kasamda, orada kalacak." Sonunda yukarı bakıyor, gözlerinde hiç sıcaklık yok ve çenesini sandalyeye doğru uzatıyor. "Otur."

"Ayağa kalkacağım."

"Sormamıştım." Hareket etmediğimde çenesi kasılıyor, burun delikleri açılıyor. "Pekala. Geleceğini konuşalım."

"Geleceğim, üç saat kırk üç dakika içinde Avusturya'ya giden bir uçakta olmayı içeriyor."

Deri ofis koltuğuna yaslanıp parmaklarını kenetledi. "Geleceğin Washington Capitals antrenman kampında. 15 Eylül."

Kalbim aniden daha hızlı atmaya başladı, boğazım düğümlendi. "Bir yılım kaldı. Lisansımı bitirmek için bir yıl, yani—"

"Neye? Arkadaşlarınla vakit geçirmeye devam mı edeceksin?" Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşıp tam karşıma dikildi. "Şampiyonluğunu kazandın. Liderliğini kanıtladın. Orada sana yapacak hiçbir şey kalmadı."

Zach iki hafta önce Ottawa'dan ayrıldı. Döndükten sonra bulduğumuzda rahatlamış görünüyordu, hayal kırıklığına uğramış ya da pişman değil. O geceden beri hokeyin gerçekten hayalim mi yoksa babamın bana tanıdığı tek yol mu olduğunu sorgulamaya başladım.

Ama seçimlerim hiçbir zaman benim olmadı. Neden farklı bir şey beklediğimi bilmiyorum.

Yavaşça nefes verdim, sonra onu tedirgin edecek kadar gülümsedim. "Kariyerimin ne kadar süreceğinin garantisi yok. Sakatlıkları tahmin edemezsin. Ve nihai planın, sonunda Walsh International Holdings'i devralmam, değil mi?"

Dudakları gergin bir çizgi halinde, duruşu kaskatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yönetim kurulu, imparatorluğunu üniversite terk birinin yönetmesini çok isterdi. Gerçekten mükemmellik kokuyor."

Üst dudağı bir anlığına alaycı bir ifadeyle yukarı kalkıyor. Ama sonra gülümsüyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Haklısın. Crestwood'da kal. Diplomanı bitir. Ama hâlâ yapman gereken bir mesele var."

"Hangisi?"

"Bu İşçi Bayramı hafta sonu Veronica ile evleneceksin. Bu evlilik, ittifakı perçinleyecek ve bize Kuzey Amerika spor medyasında kontrol hakkı verecek."

Akciğerlerimdeki bütün hava dışarı fırlıyor.

Evlilik.

Nişan değil, gelecek ihtimali de değil, evlilik. Hem de üç buçuk hafta sonra.

Kaşlarım çatıldı, gözlerim kısıldı. "Lanet olası cesedimin üzerinden."

"Bu ayarlanabilir. Eminim Patrick Callahan halkın gözünde duygusuz bir pislik gibi görünmek istemez."

Babam az önce... Ellerimi cebime sokup ısıklık çaldım. "Vay canına. Şimdi de çocuk öldürme tehdidi mi? Bu New York Times'da harika haber olur. Ha, bir de ben senin birleşme şartlarından biri değilim, o yüzden başka bir yol bul."

"Sana söyleneni yapacaksın."

Sesindeki kesinlik, ne isteyebileceğime dair hiçbir düşüncenin olmayışı, aptalca sahip olduğumu sandığım özerkliğin tabutuna son çiviye çakıyor. Yirmi iki yıl boyunca beni mükemmel bir mirasçı olarak yetiştirmenin, tüm bunlar bu amaca doğru ilerliyordu.

Benim başarıım değil, benim mutluluğum değil, onun imparatorluğu.

Ama ben kolay kolay pes etmeyeceğim.

Onu yenmenin bir yolu olmalı. Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. Bu yüzden şimdilik onun oyununu oynayacağım.

Yüzümde bir gülümsemeyle ona baktım. "Tamam. Onunla evleneceğim."

Kaşları kalktı, yıllardır ondan gördüğüm ilk şaşkınlık ifadesiydi bu. "Öyle mi?"

"Öyle işte." Duraksadım ve kazandığını düşünmesine izin verdim. "Şimdi, pasaportumu alabilir miyim?"

"Cevap hâlâ hayır. Burada sana ihtiyaç var." Beni savuşturup belgelerine geri dönüyor.

Tek kelime etmeden çıkıyorum, kapı arkamdan kapanıyor. Ne çarpıyorum ne de dramatik bir çıkış. Sadece göğsümde o eski, tanıdık sızı. Bana, taşınmayı bekleyen bir piyondan başka bir şey olmadığımı hatırlatan sızı.

Ama hayatımı seçmediğim birine söz vermeyi reddediyorum. Öyleyse, tüm lanet tahtayı devirip bir taş yerine bir oyuncu olmanın zamanı geldi.

Bölüm 2

RYAN

Koç Harper'ın dairesine doğru köşeyi dönerken Joan Jett'in sesi kulaklıklarımda yankılanıyor. Bu sabah beş mil yerine yedi mil koştum. Ter tenimde serinliyor, bacaklarım o güzel sızıyla yanıyor, "I Love Rock 'N Roll" ise diğer her şeyi bastırıyor.

Annem maçlara giderken bunu son ses açardı. Camlar açık, ikimiz de bağırarak söylüyorduk. Şimdi sadece ben ve kaldırım varız.

Göğsüm sıkışıyor, eskisinden farklı olarak. Nefes alamıyorum gibi değil.

Şu anda Erie'de, Larry'nin ilkbahardan beri parçalanan çitini onarmasına yardım ediyor olmam gerekirdi. Ama Koç

Nieminen, ek antrenman için Rosewood Bay'de erken olmamı istedi. Zach Knight da dahil olmak üzere takımın yarısı benim oraya ait olmadığımı düşünürken buna hayır diyemem.

Bu yıl daha iyi olmalı.

Üç katlı binanın girişinde kulaklıklarımı çıkarıyorum. Sessizlik derinden geliyor ve omuzlarım geriliyor.

Her ses çok yüksek, çok yakın. Arabalar. Ayak sesleri. Kendi nefesim.

Cebimdeki anahtarı ararken ellerim titriyor. Kendimi toparlıyorum. Ağır cam kapıdan içeri giriyorum, sonra asansör çıkışı olmayan bir kutu gibi olduğu için merdivenleri ikiye ikiye çıkıyorum.

Koç Harper'ın Novotny ile Avusturya'dayken kedisine bakmamı istemesine sevindim. Daha önce hiç böyle bir yer görmemiştim. Gerçekten hiç görmemiştim.

Sadece Erie ve New York.

Daire kapısının kilidini açıp içeri giriyorum, sonra arkamdan kilitliyorum. Her zaman kilitlerim. Köşeleri ve odaları kontrol ederek başka kimsenin olmadığından emin oluyorum. Bir haftadır buradayım ve hâlâ her seferinde bunu yapıyorum.

Güvendesin. Güvendesin.

Fare kanepeye yayılmış, uyumsuz gözleri -biri mavi, biri yeşil- sanki bir sınavdan kalmışım gibi bana bakıyor.

Pençelerini yedi yaşımdayken annemin ilçe panayırında kazandığı eski oyuncak ayıma geçiriyor.

Vücudum kaskatı kesildi, boğazımda dev bir yumru oluştu. Fare onu yine hokey çantamdan çıkarmış olmalı.

"Hey, onu mahvetme." Sesim son kelimedede çatlayarak, boğuk çıkıyor.

Ayıya doğru yürüyüp onu nazikçe tuttuğumda miyavlıyor, parmaklarım her gece onu tuttuğum yerdeki keçeleşmiş kürke değiyor, tüyleri titriyor. Bazen hâlâ annemin vanilyalı vücut losyonunun kokusunu alabiliyorum. Ya da belki de bu sadece benim zavallı halimdir.

Fare daha da yüksek sesle, daha fazla talepkar oluyor.

"Evet, evet. Biliyorum." Ayıyı telefonum ve kulaklıklarımınla birlikte sehpayı dikkatlice yerleştirdikten sonra kediye kucağıma alıyorum. Göğsüme değen sıcaklığı bir şekilde yardımcı oluyor. "Hadi seni besleyelim, küçük canavar."

Mutfak tezgahında her şey sıralanmış. Novotny dört sayfa talimat bırakmış. Dört. Kedisine bir şey olursa ne yapacağına dair tehditler de dahil, çöp adam çizimleriyle birlikte.

Koç Harper o sahneyi görünce takım arkadaşımı boynundan tutup sürükledi. Novotny'nin bu kadar çabuk sustuğunu hiç görmemiştim. Yüzü kıpkırmızı oldu. Hatta inlediğine yemin edebilirim.

Fare'yi yere bıraktıktan sonra, buzdolabının yanındaki mattan mama kaplarını alıyorum, sonra küçük bir konserve kutusunu açıp ıslak olanı birine koyuyorum. Küçük bir kap kuru mama da diğerine. Matın yanına geri dönüp kapları yere koyarken Fare bacaklarımın etrafında dolanıyor.

O yerken ben de protein shake'i hazırlıyorum. Vanilya tozu, muz, badem sütü. Abartılı bir şey değil, sade bir kahvaltı. Blender malzemeleri karıştırırken ben de ikinci bir muz atıştırıyorum. Bittiğinde, koyu kıvamlı shake'i bir bardağa boşaltıp yarısını içiyorum, soğukluğu midemi rahatlatıyor.

Oyalanıyorum. Sabah rutinimin bir sonraki kısmı en kötüsü.

Tenim şimdiden karıncalanıyor, kalbim daha hızlı atıyor. Dört yıl geçti ve hâlâ zorlu. Burada bile. Yalnız. Ondan geriye doğru sayıyorum, sonra tekrar, sonra bir kez daha.

Burundan al, ağızdan ver. Kendine gel Ryan. Güvendesin. Burada başka kimse yok.

Terapistimin bana öğrettiklerini tekrarlıyorum, bardağıma tezgaha bırakıp banyoya yürüyorum, kanepenin yanındaki ayakkabılarımı çıkarmak için hızla duruyorum. Girişte durup odayı tarıyorum, sonra kapının arkasına bakıyorum, sonra da küçük dolaba göz atıyorum. İki kere. Sonra emin olmak için bir kez daha.

Orada hiçbir şey yok.

Aynaya sırtımı dönerek kıyafetlerimi çıkardım. Sol bacağımı kaplayan yara izlerinin yol haritasına bakmayı reddettim. Kalın ipler ve deri nakli yapmak zorunda kaldıkları yerlerdeki parlak lekeler. Dizim ve baldırımda ince kırışıklıklar. Lise son sınıfta, metal ve camın ne işe yaradığını gizlemeye çalışırken biriktirdiğim paranın çoğunu harcadığım dövme.

İşe yaramadı. Sadece uzaktan daha az belli oluyor.

Kimse yapboz gibi görünen birini istemez. Ortaokulda fark etmeye başladığım kızlar gibi değil. Sonradan âşık olduğum erkekler gibi de değil. Ve grup evinden sonra...

Kulpuna uzanıp suyu açtığımda gözlerim yanıyor. O olaydan sonra, ne kadar istesem de kimsenin bana dokunmasına dayanamıyorum.

Duşakabin içine bir ayağımı attığım anda dairenin bir yerinden gelen kapının çarpma sesi yankılanıyor.

Her bir kasım kilitleniyor, kalbim öyle hızlı çarpıyor ki acıyor.

Burada biri var. Dairede biri var.

Koşu pantolonumu alıyorum, ellerim o kadar titriyor ki zar zor giyebiliyorum. Banyo tam bir tuzak. Pencere yok. Çıkış yok. Kendimi savunacak hiçbir şey yok. Telefonum da dışarıda, sehpanın üzerinde.

Bok.

112'yi bile arayamıyoruz.

Kapıyı yavaşça açıp koridora bakıyorum. Ön kapıya on iki adım, koşarsam yedi adım. Çıplak ayaklarım sert ahşap zeminde sessizce ilerlerken, yavaş yavaş ilerliyorum. Oturma odası görüş alanıma girdiğinde dizlerim neredeyse bükülüyor.

Walsh mı?

Hokey kaptanım başını çevirip ela gözlerini hemen benimkilere dikti. "Henneman."

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Vücudumdaki her kas, kaçmaya hazır bir şekilde kasılıyor ama gidecek hiçbir yerim yok. O, benimle ön kapı arasında.

"N-ne yapıyorsun burada?"

"Bana yardım edeceksin." Gözleri soğuk ve hesapçı bir şekilde vücudumu taradı, sonra silahını çıkardı. "Üstüne bir gömlek giy. Ve ayakkabılarını."

Siyah metale ve tetiğe yakın duran parmağına odaklanmış bir şekilde olduğum yere yapışıp kalırken safram boğazımdan yukarı doğru tırmanıyor.

"Giyin." Sesi alçalıyor, antrenmanda herkesi susturan aynı ton. "Bu bir rica değil."

Köşedeki çantama doğru sendeliyorum ve bir tişört alıyorum, önce tersten giyip sonra düzeltiyorum. Tüm vücudum titriyor. Nefret ediyorum. Onun görebilmesinden nefret ediyorum. On dokuz yaşında olmama rağmen yine on bir yaşındaymış gibi titrememden nefret ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bu kötü rüyadan uyanmayı diliyorum.

"Şimdi." Walsh'un sesi paniğimi yarıda kesti.

"Ayakkabılarını giy."

Kanepeye doğru yürüyüp oturduğumda her adım, sanki kalın bir çamurda yürümek gibi. Spor ayakkabılarımı alıp ayaklarımı içine sokuyorum ama bağcıklarımı bağlayamıyorum. Parmaklarım uyum sağlamıyor.

Burnundan soludu. "Şövalye haklı. Sen tam bir şakasın. Her boyutta ama lanet olası bir kelebek kadar zararsızsın."

Göğsümde bir sıcaklık yükseliyor, korkuyu bir anlığına kesiyor. O pisliği anması gerekiyordu. Knight kendini hiç sıfırdan yeniden inşa etmek zorunda kalmamıştı. Nefes almak bile ihanet gibi hissettirecek kadar yıkılmamıştı hiç.

Doğrulup Walsh'a dik dik bakıyorum. Bir düğmeye bastığını bilerek sırtıyor.

Fare beliriyor, bacaklarının arasından sıyrılıyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki takım kaptanım bir tehdit değilmiş gibi. Belki ona göre değil. Ama bana göre...

Walsh sırt çantasından bir şişe su çıkarıp bana fırlattı. "İç ve sakin ol."

Yakalıyorum ama açmıyorum. Seyir tarzındaki bir şey t  ylerimi diken diken ediyor. İfadesi hiçbir   y g  stermiyor, ne   fke ne de sabırsızlık. Ve bu her   eyi daha da k  t  le  tiriyor.

Solumdaki sandalyeye oturuyor, silahı hafif  e kayıyor.
"Crestwood'daki geleceğin hakkında konuşalım."

"Benim... benim geleceğim mi?"

"Bursunuzu korumak istiyorsanız, size s  ylediğim her   eyi yapacaksınız, yoksa her   eyinizi kaybedersiniz."

Bursum benim için her   ey demek. Bursum olmadan Crestwood'a gidemem.

Ama Walsh ve arkadaşlarının yanında bir yıl geçirdikten sonra, neler başarabileceklerini anladım. O lakros oyuncularına neler yaptığını g  rd  m. Homofobik pislikler bunu hak etmişti, ama yine de. Walsh'ın onları sistematik bir   ekilde yok etme   ekli, başka bir insana b  yle zarar vermeyi kolay g  steriyordu.

Bakı larına kar  ılık verirken sesimi sabit tutmaya   alı tım.
"Bana ne istediğini s  ylemedin."

"  nemi var mı?"

Ka larım   atıldı. "Evet,   yle."

Silahı uyluğuna dayalı bir   ekilde geriye yaslandı. "Suyu i . Bayılmana gerek yok."

Başımı sallıyorum,   r  mcek ağlarının oluşmasını engellemeye   alı ıyorum. "Ben... iyiyim."

"Değilsin.   ok solgunsun ve hiperventilasyona iki saniye kaldın. İ ."

Haklı. Oda sarsılmaya başlıyor. Kapağını açıp   i enin yarısını bir diki te içiyorum. Hafif acımsı tadıyla hiç yardımcı olmuyor.

Walsh   ne eğildi. "Connecticut'a g  n  birlik bir gezi yapacağız."

"Ne? Neden-"

"   nk   evleniyoruz."

  i e elimden kaydı, içindeki sıvı yere sıçradı. "Ne?"

Evli?

Bana mı?

Bu hiç mantıklı değil. Geçen sezonun başından beri bir kızla çıkıyor. Başımı sallıyorum ama tuhaf geliyor, pekmezde hareket ediyormuş gibi.

"Hayır... bu... olmuyor." Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama vücudum ağırlaşıyor ve oda dönmeye başlıyor. "Ne yaptın-"

"Rahatlamana yardımcı olacak bir şey." Sesi uzaktan geliyor, sanki su altındaymışım gibi.

Hayır, hayır, hayır.

"Bana ilaç mı verdin?" Kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyor.

"Önceden planladım," diyor sanki beni kaçırmak yapılacaklar listesindeki bir maddeymiş gibi.

Görüşüm bulanıklaştıkça parmaklarım kanepelerine gömölüyor. Sehpaya, ayıma bakıyorum.

Ona ihtiyacım var.

Ama hareket edemiyorum. Göz kapaklarım açık kalmayı reddediyor. Hızla gözlerimi kırıştırıp kanepelere geri gömölüyorum, Walsh üzerimde dolarken uyanık kalmaya çalışıyorum.

Ve aniden kendimi yine on bir yaşında buldum. Sıkışmış haldeydim. Metal sesleri. Cam kırılmaları. Sarah'nın çığlıkları.

Sonra hiçbir şey.

Bölüm 3

CONNOR

Long Island Boğazı'ndan Connecticut'a doğru ilerlerken feribotun motorları altımızda gürliyor. Sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, Henneman'ın yolcu koltuğunda göğsünün inip kalkmasını izlemeye devam ediyorum. Sanki biri ağır çekimde bir ayıyı boğmaya çalışıyormuş gibi horluyor. Boğulmanın akustiği iyileştirip iyileştirmeyeceğini test etmek istiyorum.

Uzanıp omzuna dokunuyorum.

Uyanmıyor, sadece deri koltukta kıpırdanıyor, başı öne düşüyor, sonra tekrar o arızalı yük treni taklidine geri dönüyor.

Hayatımı siktir et.

Aslında, canına kıydı. Bu böyle devam ederse, aramızdan biri Connecticut'a gidemeyecek.

Baş parmaklarımla şakaklarımı ovuşturuyorum, kendime bunun benim fikrim olduğunu hatırlatıyorum. Ama New London'a yanaşmamıza daha bir saat var ve ellerimi boğazına dolayıp gürültü durana kadar sıkma isteğimi görmezden gelmek giderek zorlaşıyor.

Onu denize atmak söz konusu bile olamaz. İki saat önce onu apartmandan çıkarıp otoparka sürüklediğim için sol omzum hâlâ ağrıyor. 1.98 boyunda ve tuğladan bir ev gibi yapılı, ama sakinleştirici onu çok etkiledi. Bir an dimdik ayaktaydı, bir sonraki an ise bez bebek gibiydi. Arabaya kadar onu yarı sürükleyerek, yarı yürüyerek götürmek zorunda kaldım, umarım kimse çok dikkatli bakmaz.

Yapmadılar. Hiç kimse yapmaz.

Telefonum orta konsolda titriyor, ekran Viktor'un adıyla aydınlanıyor. Aramayı reddediyorum. Tekrar. Bu saatte dördüncü kez. Şüphesiz arkadaşlarım, şu anda Eli ve Alexei'nin yeni hayatlarının başlangıcını kutlamak için kadeh kaldırmam gerekirken nerede olduğumu merak ediyorlardır.

Bunun yerine, bilinçsiz bir devle lanet olası bir feribottayım ve evlilik dolandırıcılığı yapmak için Stonington'a gidiyorum. En azından stratejik. Babamın ruhuna benzeyen bir şey olsaydı, hayran kalacağı türden bir hareket.

Neyse ki Connecticut'ta bekleme süresi yok ve şahit gerekmiyor. Aynı gün evlilik cüzdanı alıp tören yapabilirsiniz. İçeri girip çıkacağız, ardından akşam yemeğine Rosewood Körfezi'ne döneceğiz.

Ailem, önümüzdeki hafta birleşme basın toplantısında Veronica Callahan ile nişanımı duyurmayı planlıyor. O saçmalığı sabırsızlıkla bekliyorum. Görücü usulü bir evliliği, sürpriz bir kocadan daha hızlı mahvedebilecek bir şey yoktur.

Bu düşünce beni gülümsetmemeli. Ama yine de gülümsetiyor.

Ryan Henneman'la evlenmek, üç defans oyuncusunun arasından pas atmak gibi, riskli ama işe yaradığında yıkıcı olan, elimde kalan en temiz, en keskin oyun.

Kendim için gerçekten istediğim bir şey değil. Son altı günümü babamın bana attığı saçmalıklardan kurtulmak için her türlü olası çıkış stratejisini inceleyerek geçirdim. Veronica ile ilişkiyi herkesin içinde mahvetmeyi denedim, kulüp buluşmaları hakkında söylentiler yaymaya çalıştım, hatta beni bir kızla, penisimi emerek bulmasına bile izin verdim.

İbreyi bir santim bile oynatmadı.

Veronica bu evliliği en az anne babamız kadar istiyor. Ama neden? Bana ihtiyacı yok, beni sevmiyor, hatta zamanının yarısında bile benden hoşlanmıyor.

Geriye tek bir çözüm kalmıştı. Başka biriyle evlenmek.

Aklıma gelen her seçenek daha fazla sorun yarattı. Sonra Viktor birkaç gün önce bana mesaj atıp Veronica'yı düğüne getirip getirmeyeceğimi yoksa tek başıma mı geleceğimi sordu. İşte o zaman Henneman'ın onun kedisine baktığını hatırladım.

Stratejik bir seçim. Kendi halinde. Bahsetmeye değer bir arkadaşı yok, kimseyi yanına çekmiyor, olay çıkarmıyor - sadece olay çıkarmayan bir burslu öğrenci.

Ve bu da onu idare etmeyi kolaylaştırıyor. Kontrol etmeyi kolaylaştırıyor.

Tekrar kıpırdanan takım arkadaşşıma bakıyorum, başını pencereye yaslıyor, ışık alnındaki küçük beyaz yara izini daha belirgin hale getirecek bir açıyla vuruyor. Bilinci yerinde değilken bile, sanki vücudu küçülmeyi bilmiyormuş gibi çok fazla yer kaplıyor. Sürekli kendi içine kapanmaya çalışması ironik.

Gerçekten bir adamla mı evleneceğim?

Miami'de yaşananlar bir anlık bir olaydı. Raiyne bir hataydı, başka bir şey değil. Herhangi birinin ağzından çıkmış bir laftı sadece. Ve bir erkekle evlenmek, ailemin

Veronica'yı bana zorla kabul ettirmeye çalışmasını engelleyecek.

Henneman mükemmel bir seçim.

Burnumun kemerini sıkıyorum. Bu yıl mezun olup NHL'e gitmekten, evlenene kadar hayatım nasıl geçti?

Dalgalı suya girdiğimizde feribot hafifçe sallanıyor ve Henneman'ın gözleri açılıyor. Kehribar rengi irisleri odaklanamıyor, gözbebekleri hâlâ hafifçe büyümüş.

"Nerede..." Sesi atlak bir şekilde çıkıyor, motor gürültüsünün arasında zar zor duyuluyor.

Koltuğumda doğruldum. "Connecticut."

Oturmakta zorlanıyor, hareketleri yavaş ama artık komada değil. İlacın etkisi geçiyor.

İyi.

"Evet" diyebilecek kadar tutarlı olmasına ve ağzının suyu akmasına ihtiyacım var.

"Bana uyuşturucu verdin."

Omuz silktim. "Yirmi dakika kadar sonra iyileşirsin."

Bakışları ön camdan görünen suya, sonra tekrar bana kaydı. "Bu bir kaçırma."

"Bu sorun çözme işi." Konsoldan telefonumu alıp Sulh Hakimi'ne randevumuzda herhangi bir değişiklik olmadığını teyit eden kısa bir mesaj gönderiyorum. "Bugün yapacak daha iyi bir işin varmış gibi davranma."

Yumrukları uyluklarında kıvrılmış, eklem yerleri bembeyaz kesilmiş. Üzerlerindeki solmuş yara izleri daha belirgin hale gelirken, ön kollarındaki tendonlar elik halatlar gibi belirginleşiyor. Muhtemelen hiç uğraşmadan soluk borumu ezebilirdi. "Seninle evlenmiyorum."

"Evet öylesin."

Vapurun düdüğü ötüyor ve yanaşmaya başlıyoruz. GPS'ime Stonington Belediye Binası yazıp Maserati Grecale'i vitese takıyorum. Rampa inince vapurdan inip yola koyuluyorum.

Takım arkadaşım, büyük ihtimalle ilaçların kalıcı etkilerini atlatmaya çalışarak kollarını uzatıp parmaklarını esnetirken

pencereden dışarı bakıyor. Nefes alış veriş düzeni giriyor ama omuzları hâlâ gergin. Hâlâ benden uzak durarak homurdanıyor, başını sallıyor. "Bu berbat bir şey."

"Bu gerekli."

Çenesi kenetlenmiş bir şekilde hızla döndü. "Senin için. Benim için değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Seçeneğin yok. Reddedersen ne olacağını söylemiştim."

Dudakları ince bir çizgi halini alırken bakışlarımı çenem yukarıda tutuyor. "Evlendikten sonra benden ne yapmam bekleniyor?"

"Toplum içinde gülümsersin, ben de senin gerçekten önemli olduğunu varsayayım. El ele tutuşuruz, insanlar izlerken öpüşürüz, beline bir el koyarız. Bilirsin, şefkat falan gösteririz. Özelde ise benim için hiçbir şeysin."

İrkildi, parmakları uyluklarına battı.

İyi.

Bir erkekle fiziksel temas fikri onu tiksindiriyorsa, en azından bu ilişkiden bir anlam çıkarmayacaktır. Ben de pek hevesli değilim. Ama yine de bir temas gerekli olacak.

"Ayrıca, evliyken flört etmek yok. Saklamaya çalışma. Eğer biri bunun sahte olduğunu anlarsa, ikimiz için de her şey biter." Bakışlarım ona kaydı, ifadesiz ve umursamaz bir tavırla. "Yine de, sanırım bu senin için pek de büyük bir fedakarlık değil. Zaten kim senin kadar zayıf birini ister ki?"

Gözleri kucağına kaydı, vücudu gerildi.

Sanırım bir sinire dokundum.

Çok yazık.

Sonra çenesi dimdik, tekrar yukarı bakıyor. "Bu kadar zavallıysam, neden ben? Neden kız arkadaşınla evlenmiyorsun?"

"Ben bundan kaçınmaya çalışıyorum."

Başını pencereye yaslayıp gözlerini kapatarak homurdandı. "Korkak."

Yani, yakında evleneceğim kişinin gerçekten bir omurgası olabilir.

Bu düşünceyi hemen kafamdan atıp, belediye binası görüş alanıma girince ileriye odaklandım; beyaz tahta kaplamalar, tuğla patika, çiçek açmış ortancalar... New England cazibesi, hukuki işler için silaha dönüştürülmüştü. Arabayı park edip otoparka girerken direksiyonu daha sıkı kavradım.

Henneman'a dönüyorum. Rengi şimdi daha iyi, kenarlarındaki grilik azalmış. "Ehliyeti almak için içeri giriyoruz. Sulh Hakimi yarım saat içinde burada bizimle buluşacak. Söylendiğinde gülümsüyor, başını sallıyor ve "Evet" diyorsun. Bunu mahvetmeden başarabileceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerini dikti. "Bu kabus ne kadar sürecek?"

Düşünmeden önce elim hareket ediyor, boğazını kavırıyor, sıkıyor, sadece tutuyor. Nabızı başparmağımda çarpıyor ama geri çekilmiyor, sadece o kehribar gözleriyle bana bakıyor.

"Sana ihtiyacım kalmayana kadar. Haftalar, aylar sürebilir. Babamın ve Callahan'ların ne kadar çabuk geri çekileceğine bağlı."

Bıraktım, avucumun içindeki teni fazla sıcaktı. Bu hiç kimseyi kocama dönüştürmenin zamanı geldi. "Hadi gidelim."

Arka koltuktan evrakların olduğu klasörü alıyorum. Henneman'ın doğum belgesini almak kolaydı çünkü burslu bir öğrenci ve NCAA sporcusu. "Ve Henneman. Olay çıkar, olup biteni birine anlatmaya çalış, ben de ortadan kaybolmanı sağlarım."

Vücudu kaskatı kesiliyor ve yüzümde bir şey arıyormuş gibi bana bakıyor. Merhamet belki, ya da blöf yaptığımın bir işareti. İkisini de bulamayacak. "Kaçmayacağım. Buna gücüm yetmez."

Arabadan inip birlikte binaya doğru yürüyoruz. Henneman, bacaklarının onu taşıyacağından pek emin değilmiş gibi, yürüyüşü dengesiz bir şekilde dikkatlice hareket ediyor. Başını çevirip omuzlarını gererek etrafına bakınıyor.

"Rahatlamak."

Öyle değil. Aksine, nefesi düzensizleşiyor, alnında ter birikiyor. Elleri titriyor, belli belirsiz ama görünmez değil.

"Dur." Pazısını kavradım. Parmaklarım sert kasın etrafını zar zor sardı. "Nefes al. Hemen."

Gözleri benimkilerle buluştu; kocaman, vahşi ve kayıp. Orada da tekinsiz bir şey vardı; Koç Buckland'la olan boktan sonra sadece Jackson'da gördüğüm bir bakış. Yutkundum, başparmağım iznim olmadan koluna değdi ve geri çektim.

Kahretsin.

Boğazımı temizleyip dikleştirdim. "Sakin ol. Nefes al. Burnundan çek, ağzından ver."

O itaat eder.

Biraz dışarıda bekleyip kendine gelene kadar bekledikten sonra içeri giriyoruz. Tezgahtar, orta yaşlı, saçları ağarmış, bizi görünce hafifçe sönmüş nazik bir gülümsemeye sahip bir kadın.

"Evlilik ruhsatı başvurusunda bulunmak istiyoruz." Küçük bir sohbete girmeden evrakları öne doğru kaydırıyorum.

Her şeye şöyle bir göz attıktan sonra tekrar bize baktı. "Siz çocuklar bundan emin misiniz? Büyük bir adım."

"Eminiz." Sesim sakinliğini koruyor ama Henneman'ın elini elime aldığımda tenimin altında hafif bir uğultu hissediyorum. Avucu terli ama geri çekilmiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Yüzünde sahte bir gülümsemeye başını sallıyor. "Evet, eminiz."

Otuz dakika sonra ehliyetimizi alıyoruz.

Sulh Hakimi bizi yan ofislerden birinde karşılıyor. Tepemizde floresan ışıklar vızıldıyor ve havada hafif bir kahve kokusu var. Çiçek yok. Müzik yok. Tanık yok.

Mükemmel.

Söylediklerinin çoğu sonuna kadar anlaşılmıyor. "Connor Walsh, Ryan Henneman'ı yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Ve sen, Ryan Henneman, Connor Walsh'u yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet." Sesi zar zor duyuluyor.

Connecticut eyaletinin bana verdiği yetkiye dayanarak, sizi evli ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz.

Yüzükler takılmazken, yüzeysel bir öpücük oluyor. Henneman dudaklarımız buluştuğunda geriliyor, sanki bu onun için günün en zor anıymış gibi gözler sımsıkı kapalı. Uzatmıyorum, beynim dudaklarının ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu algılamaya başladığında.

Dişlerimi sıkarak geri çekildim.

Resmi belgeyi imzalamayı bitiriyoruz, Henneman okuma zahmetine girmiyor. Evlilik cüzdanını katlayıp cebime koyuyorum, kulaklarımda uğultulu bir ses.

İşte bu kadar. Artık Veronica Callahan ile evlenmeye uygun değilim.

Henneman bana bakmıyor. Gözleri duvara dikilmiş, dalgın, dalgın.

"Eve gitme vakti kocacığım." Kulağa bile tuhaf geliyor, bir bıçağa çiçek demek gibi. Ama en azından şimdilik buna alışmam gerekecek.

Otoparkta yürürken Henneman'ın dizleri bükölüyor ve tökezliyor. Kaldırıma çarpmadan önce onu yakalıyorum, kolumu beline dolduruyorum. Kasları kasılıyor ve bir anlığına bırakmayı unutuyorum.

Kasılır, sonra geri çekilir. "İyiyim."

"Hayır, değilsin. Ama sert davranmak istiyorsan, bir dahaki sefere suratını kaldırıma çarpacağım."

Arabaya doğru yürüyorum, kilidini açıyorum, sonra da yolcu kapısını ona açıyorum. "Bin."

Henneman konuşmuyor, sadece koltuğa gömölüyor. Tamamen susmuş, takip edemediğim bir yere gitmiş.

İstediğimden değil.

Eğildim, sesim kısıktı. "Geri adım atmaya ya da sorun çıkarmaya çalışırsan her şeyini kaybedersin. Bursunu, geleceğini, kahrolası hayatını. Ailem, polisler de dahil olmak

üzere Rosewood Körfezi'nin yarısına sahip. Kimse sana yardım etmeyecek. Kimse seni özlemeyecek."

Sonunda bana boş gözlerle baktı. "Sen bir canavarsın. Anladım."

"Aileye hoş geldin sevgili kocam. Artık benimsin. Yasal olarak." Kapıyı çarpıp kaputun etrafından dolanıp sürücü koltuğuna oturuyorum. "Ah, bir de son bir şey var... bu yıl birlikte yurttta kalacağız."

Nefesi kesilir, yanağından bir damla yaş süzölür. Ama hemen silip atar.

Acımasız olmayı, istediğimi almayı, her aracı, her avantajı kullanmayı, zayıflığı fırsat, iyiliği ise aptallık olarak görmeyi öğrendim.

Ders alındı. Ve babam, hayatımı geri almak için ne kadar ileri gitmeye hazır olduğumu yakında öğrenecek.

Bölüm 4

RYAN

Ayaklarımın dibinde, yıpranmış spor çantalarımıdaki birkaç eşyamla kapıda duruyorum. Mekân, eski tek kişilik odamdan daha büyük, ama yine de bir kafes gibi. İki yatak. İki masa. İki şifonyer. Bir banyo.

Ve hiç istemediğim bir kocam vardı.

Keşke geçen yılki odam hâlâ bende olsaydı, Koç Nieminen ve koruyucu babamın Crestwood'a geldiğimde benim için ayarladığı oda. Son dört yıldır kimsenin yanında kendimi güvende hissetmediğim için bir oda arkadaşı bulmak söz konusu bile olamazdı.

Ellerim titremeyi bırakmıyor, bu yüzden onları eşofmanımın ceplerine sokuyorum. Walsh'un bana silah

doğrultup, beni uyuşturup, sonra da evlenmeye zorlamasının üzerinden üç gün geçti. Vücudum hâlâ olanları atlatamadı. Sakinleştirici, Cumartesi gününün büyük bir bölümünde beni sersemletti; zihnim imkânsız kavramaya çalışırken, bilincim gidip geldi.

Ben evliyim.

Kelimeler göğsümde bir taş gibi oturuyor. Annem her zaman beni ayaklarımdan yerden kesecek birini bulacağını söylerdi. Sanırım uyuşturulup Connecticut'a sürüklenmek de sayılıyor. O masalın küçük yazılarını okumalıydın.

"Bütün gün orada durmayı mı planlıyorsun?" Koç Harper'ın sesi beni ürkütüyor.

Kutularımdan birini taşıyor, gözleri beni inceliyor, bazen takındığı o her şeyi bilen bakışla, sanki tenimin altındaki tüm kırık parçaları görebiliyormuş gibi.

"Özür dilerim." Yerdeki iki çantamı alıp odaya giriyorum ve pencere kenarındaki yatağı seçiyorum. Manzarayı görmek istediğimden değil, kapıdan daha uzak olduğu için.

Koç Harper kutuyu en yakın masaya koydu ve hafta sonu boyunca yaptığı gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Viktor, düğünü kaçırdığı için Connor'ı avlamaya hazır. Geçen dönem Merci'ye saldırıldığından beri onu bu kadar sinirli görmemiştim."

Göğsüm sıkışıyor. Kendi takım kaptanım beni esir tutuyor ve beni kurtarmaya gelen kimse yok. Merci'yi kurtardıkları gibi değil.

Çünkü sen onlardan değilsin.

Kai'ye de hiçbir şey söylemedim. Hâlâ aynı üniversitede olduğumuza inanamıyorum. Ama şu anki durumum hakkında ne söyleyebilirim ki?

Geçen sene kardeşlik partisinde bana yumruk atan Knight'ı öldürmek istiyordu. Connor'a neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.

Hayır. Onu buna bulaştıramam. Kai beni bir keresinde kurtarmıştı, koşarak gelmişti—

O anıyı hatırlamak istemediğimden başımı sallıyorum ve kollarımda beliren tüyleri ovuşturuyorum. Artık daha güçlüyüm. Kendi sorunlarımla başa çıkabileceğimi sanıyorum.

"Ryan?" Koç Harper'ın sesi beni geri çekti. "İyi misin?"

Kendimi başımı sallamaya zorluyorum ama hareketlerim yapmacık geliyor. "Evet. Sadece yorgunum."

Çenesi kasılıyor. "Döndüğümüzden beri ortalıkta yoktun. Biz yokken bir şey olduysa, benimle konuşabilirsin."

Ama bunu yaparsam kocam beni gerçekten öldürür.

Ama bu noktada ölüm daha iyi bir seçenek olabilir. En azından cesetler onunla aynı odayı paylaşmak zorunda kalmıyor.

"Hiçbir şey olmadı."

"Gidip son kutuyu alayım." Koç, öfkesini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi dudaklarını gergin bir çizgi haline getirerek bana bakıyor. "İyi olduğundan emin misin? Nieminen ve ben konut departmanı ile konuşup sana tek kişilik bir tane ayarlayabilir miyiz?"

"Her şey yolunda."

Ama öyle değil.

Uzun zamandır yoktu.

O gider gitmez derin bir iç çektim ve sırt çantamı yatağa bıraktım. Açtığımda midem kasıldı, sonra bir defter çıkarıp içine gizlenmiş iki fotoğrafı çıkardım.

İlkinde gözlerim yaşardı. Bütün ailem. Annemin burnunda pudra şekeri var. Babam Sarah'nın başının arkasına tavşan kulakları yapıyor, alyansı mutfak ışığını yansıtıyor. Sarah'nın gülümsemesi o kadar geniş ki, çok güldüğünde nasıl homurdandığını neredeyse duyabiliyorum. Ve işte yedi yaşındayım, ayıyı sanki Stanley Kupası'nı kazanmışım gibi tutuyorum.

Onları canlı görebilmek, bir kez daha sarılabilmek için neler vermezdim.

İkinci fotoğrafa geldiğimde yanaklarımdan yaşlar süzülüyor, başparmağım kenarlarını tarıyor. Sarah'nın kolu

omzuma dolanmış, ikimiz de kahkaha atıyoruz. Ağzı kocaman açık, muhtemelen espriyi yarıda bırakıp yine de devam edeceği o şakalardan birini anlatıyor.

Gittiler. Ve ben hâlâ buradayım, tek istediğim durmakken hâlâ nefes alıyorum.

Midem düğümleniyor, avuç içlerimden soğuk terler akıyor. Kaburgalarımın altında boğucu, derin bir ağrı zonkluyor, bana neler atlattığımı hatırlatıyor.

Ve yapmadım da.

Yutkundum, boğazımdaki yumru boynumu saran elleri andırıyordu. Onları takip etmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, dilimde kül tadı hissediyordum.

Ta ki Connor bana silah doğrultana kadar, sonra aniden yaşamak istedim. Bu iş nasıl oluyor, berbat.

Gözlerimi sildikten sonra fotoğrafları tekrar defterime koyup çekmeceye yerleştiriyorum.

Sonra sırt çantamdan ayı çıktı ve onu yastığıma yasladım. Tüyleri bir tarafta keçeleşmiş, kulağının yakınında da belli belirsiz kahverengimsi bir leke var; yıkanıp gitmeyen kan. Fare karnına birkaç küçük delik açmış. Ayıyı rahatlatıcı bulduğu için pek kızmadı. Hatta dün gece ayıyla aramıza bile sıkıştı.

Novotny, Avusturya'dan döndüğünden beri Mouse onu görmezden geldiği için hafta sonu kalmamdan pek memnun değildi. Cumartesi günü ayrılmam gerektiğini söyledi. Ama Koç, arabam olmadığı için taşınmamda bana yardım edeceğini söyleyerek kalmam konusunda ısrar etti.

"Bu yatağı mı talep ediyorsun?"

Dönüyorum. Connor kapıda duruyor. Cuma akşamı beni daireme bıraktıktan sonra ortadan kaybolmuş. Beni kaldırıma bırakıp gitmiş.

Çok yazık ki uzun sürmedi.

"Ben—evet."

Tasarımcı bavulu diğer yatağa doğru iterken yere çarpıyor. Koyu mavi kot pantolonu ve beyaz spor ayakkabıları muhtemelen markalı. Bordo tişörtünün de öyle olduğuna

eminim. Connor kadar zengin birinin ikinci el eşya dükkanından veya Target'tan bir şey giyeceğini sanmıyorum.

"Harper nerede? Dışarıda SUV'sini gördüm."

Omuzlarımı silkiyorum, sonra omuzlarımı kamburlaştırıyorum, sanki odadaki en iri kişi ben değilmişim gibi kendimi küçültmeye çalışıyorum. "Onu geçmedin mi?"

Young's Hall, yeniden işlevlendirilmiş bir malikane. Asansör olmadığı için birbirlerinin yanından yürümek zorunda kaldılar. Tabii Koç yoldan sapmadığı sürece. Hokey takımının çoğu burada yatakhane kalıyor, belki de takım arkadaşlarımdan biri ona bir şey için ihtiyaç duyuyordur.

Connor'ın telefonu titredi ve cebinden çıkarıp homurdandıktan sonra yatağa fırlattı. Ekrana baktım.

Veronica.

Kız arkadaşı... eski kız arkadaşı.

Neden onunla evlenip sonra boşanamadı? Hatta neden başka bir kız bulamadı? Beni neden bu karmaşaya sürükledi?

Ya da belki de sebep budur. Connor bir adamla evlenerek ailesinin planlarını bozmasını engelliyor.

Dişlerim şakaklarım ağrıyana kadar gıcırıyor. Omuzlarımı gevşek tutmaya çalışıyorum ama kaslarım yine de geriliyor.

"Ona bir şey söyledin mi?" Connor'ın sesi alçak ve tehlikeli bir tona büründü.

Başımı sallayıp eşyalarımı yerleştirmekle meşgul oluyorum. Suratına yumruk atmaktan iyidir. Kontrolümü kaybetmeme izin veremem.

Bir daha asla.

"Neyi anlatayım?" Koç Harper, elimdeki son eşyalarla içeri girip kocama dik dik baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var Walsh?"

Connor'ın çenesindeki bir kas, dişlerini göstermemek için mücadele ediyormuş gibi seğirdi. "Viktor nerede? Sana katılacağını düşünmüştüm."

Koç kutuyu masamın yanındaki yere koydu, gözlerini Connor'dan ayırmadı. "Fare'yi veterinerine götürdüm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ağzım açık kaldı.

Koç bana dönüp elini kaldırdı. "Sen hiçbir yanlış yapmadın."

"Ve ben de öyle yaptım?" Connor, sanki adama meydan okuyormuş gibi ya da daha çok birine bir şey söyleyip söylemediğimi anlamak için dürtmek istercesine kaşını kaldırdı.

Koçun üst dudağı seğiriyor. Ama tartışmak yerine bana dönüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber ver."

Başımı sallıyorum, sonra o gidiyor ve sadece Connor ve ben kalıyoruz.

Yalnız.

Kalbim çılgınca atıyor. Ama Connor hiçbir şey söylemiyor, sadece bavulları açıyor. Ben de aynısını yapmaya devam ediyorum. Bir sürü eşyası var: pahalı kıyafetler, son model bir dizüstü bilgisayar, en yeni Nintendo Switch. Bu tezatlık kendimi küçük hissetmeme neden oluyor.

Fakir.

Daha az.

Solmuş gömleklerimi hızla katlayıp, gevşek iplikleri dikiş yerlerine sokuyorum ki görünmesinler. Connor şifonyere doğru yürürken beni izliyor. Ela gözleri bir anlığına oyalanıyor, sonra bakışlarını kaçırıyor.

Başımı eğip gömleklerimi kenardan kenara dizmeye başlıyorum. Hayatımın sekiz yıl önce ters gittiği günden beri bana biraz olsun kontrol hissi veren nadir şeylerden biri bu.

"Bu meşhur ayı mı?"

Arkamı dönüp Connor'ın oyuncak ayımı tuttuğunu gördüm. Hayır. Dişlerimi sıktım, burun deliklerim genişledi. "Bırak onu. Yere."

"Cidden mi? On dokuz yaşındasın ve hâlâ peluş bir hayvanla mı yatıyorsun?" Connor'ın kahkahası acımasızdı, keskin buz bıçakları gibiydi.

"Onu yere bırak dedim!"

"Yoksa ne?" Ayıyı havaya fırlatıyor ve tıpkı Sarah'nın bedeni gibi havada yuvarlanıyor.

Bir saniye şifonyerin yanındayım, bir sonraki saniye Connor'ı duvara çarpıyorum, kolumu boğazına geçiriyorum. Ayı aramızdaki yere düşüyor.

"Bursumu tehdit ettin. Hayatımı." Sesim benimkine benzemiyor. Bunun yerine derin bir homurtu. Ona doğru eğilip üzerine eğiliyorum. "Git. Lanet. Ayı. Yalnız."

Connor kaskatı kesildi, çenesi bir anlığına gevşedi, göz bebekleri büyürken nefesi kesildi. Elleri havaya kalktı, parmakları sanki kendini sabitlemek istercesine açıldı, sonra ön koluma yumruk yaptı. Çenesi öne doğru çıktı, ağzının çizgisi sertleşti. "Ya yapmazsam?"

Kolumu boğazına daha sert bastırıp, ayak parmakları yere degecek kadar kaldırdım. Nabzım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor, şakaklarımda baskı artıyor. "Beni zorla evlendirdiğinde özgürlüğümü aldın. İlk öpücüğümü aldın. Ayıcığımı almana izin vermeyeceğim."

Ağzı yarı açık bir şekilde hareketsiz kalıyor ve bir saniyeliğine öylece bakıyor. "İlk... öpücüğün mü?"

Yüzüm ve boynum yanıyor. Kimseyi öpmememin birkaç nedeni olsa da, asıl neden bir. Kimse benim gibi birini istemez. Kırık, yaralı ve değersiz birini.

Connor sırtıyor, ben de daha fazla içine giriyorum, burun deliklerim genişliyor, dişlerim görünüyor. Şimdi kekeliyor, kolumu yumrukluyor, yüzü mosmor oluyor, bana dik dik bakıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

En son kendimi kaybettiğimde, insanlar acil servise gidiyordu. Ben de bir bakımevine gönderildim. Bir daha kimseye böyle zarar vermeyeceğim. Connor'a bile.

O kadar hızlı geri çekiliyorum ki neredeyse tökezliyorum. Rengi normale dönünce ayıyı yerden alıp göğsüme bastırıyorum. "Ona bir daha dokunma. Ona bakma bile."

Boğazını ovuşturarak bana dik dik baktı. "Ayı yasak bölge. Şimdilik."

"Siktir git."

Söylenecek yanlış bir şey çünkü Connor öne fırlayıp gri tişörtümün önünü yakaladı. Beni masaya doğru itti ve dişlerini sıkarak hırladı.

"Biraz cesaret mi kazandın?" Nefesi yüzüme değdiğinde sıcak, karpuz gibi tatlıydı. "Belki de sana kimin sahip olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın vardır."

Her şey temas noktalarına daralıyor: Göğsüme değen eklemleri, benimkilerin arasına giren uyluğu, sürekli ağzıma doğru kayan gözleri. Tenim karıncalanıyor, nabzım boğazıma çarpıyor. İçimde derinlerde bir şey kıvrılıyor, sıcak ve yanlış ve...

HAYIR!

Aramıza mesafe koyarken sendeleyerek yana doğru savruluyorum. Kalbim hızla atarken, ciğerlerim kapanırken tüm vücudum titriyor. Safra boğazıma doğru tırmanıyor. Parmaklarım oyuncak ayıya saplanıp onu bir can simidi gibi kavriyor.

Çok yakın. Çok yakın. Çok yakın.

Connor elini uzatıyor, sonra sertçe geri çekiyor. Ama hareket etmiyor, sadece orada öylece duruyor.

"Beni rahat bırakın!" Arkamı dönüp yüzümü ayımın yıpranmış kürküne gömüyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, titrememi durduramıyorum.

"Bana bak."

"Çık dışarı! Lütfen!" Sesim çatallaşıyor, sanki her şey bittiğinde on bir yaşındaymışım gibi yüksek ve çaresiz.

"Lütfen! Lütfen! Çık dışarı!"

Bir an sonra bir kapı kapanıyor.

Öylece duruyorum, oyuncak ayıya sarılıp ağlıyorum, ta ki sonunda gözlerimi açabilecek kadar sakinleşene kadar. Connor gitmiş. Banyoda mı yoksa yurttan tamamen mi ayrılmış emin değilim.

Önemli değil.

Gördü. Beni paramparça olmuş halde gördü.

Ve şimdi onu beni kontrol etmek için kullanacak.

Bana işkence etmek için.

Yatağıma çöküp top gibi kıvrıldım, ayıcığımı sıkıca kavradım. Odanın kenarları hafifçe dönüyor, midem bulanıyor. Gözlerimi tekrar sımsıkı kapatıp yanağımın altındaki tüylere odaklandım, her şeyin yatışmasını bekledim.

İkinci sınıfın ileriye doğru bir adım olması gerekiyordu. Daha çok çalışmam, daha iyi oynamam, buraya ait olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Ama sezon başlamadan dağılıyor.

O gün olduğu gibi yine hepimiz evimize dönemedik.

Bölüm 5

CONNOR

Crestwood Buz Kompleksi'nin cam kapıları tıslayarak açıldı, soğuk hava yüzüme çarptı. İçeri adım attım, ekipman çantam omzuma battı, kaslarım o kadar gergindi ki kırılabilirdi.

Sezonun ilk antrenmanı. Eve dönüş gibi hissettirmeli. Aksine, beş rakip oyuncunun da bir araya geldiği hücum bölgesine doğru kayıyormuş gibi. Her kas, gelecek darbeye hazır.

Arkadaşlarımla yüzleşme zamanı.

Döndüklerinden beri kimse uğramadı, kıcıımı tekmelemek için bile. Ben de onlara ulaşmadım zaten.

Kahretsin.

Yemin ederim ki, şefkatli olmamızın sebebi Feisty Mouse. O gelmeden önce, kendimi her zaman ön planda tutardım, bundan asla suçluluk duymazdım. Şimdi, hayatımda olup biten onca şeye rağmen, düğünü kaçırmış olmam içimi kemiriyor.

Annemle babamın evine uğramasalar daha iyi olurdu. Yurda yerleşene kadar üç gün boyunca evde kalmaya bile dayanamadım. Hatta dolabımın duvarındaki kilitli kutudan silahımı alıp tüm bu saçmalığa son vermeyi bile düşündüm.

Ama baba katili olmak beni bambaşka bir hapishaneye sokardı. Bu yüzden, bayılana kadar her gün odamda kendimi aptal yerine koyana kadar içiyordum.

Lobiden soyunma odalarına doğru yürüyorum.

Bugün uğraşmam gerekenler Viktor ve Zach değil. Dün gece döndüğümde Henneman odada değildi. Ve bu sabah uyandığımda yatağı hâlâ toplanmıştı, o lanet olası oyuncak ayı yastığının üzerinde bir suçlama gibi duruyordu.

Antrenmana yirmi dakika kala ayrılmayı bekledim. Korkak herifin sonunda geleceğini düşündüm. Ekipmanları hâlâ odamızdaydı.

Ama zaman tükendi ve gitmem gerekiyordu. Kaptanın geç kalması hiç hoş olmazdı.

Nerede lan o?

Bastonumu daha sıkı kavriyorum. Dünkü çöküşüm Merci'ninkine benziyordu. Henneman'ın çok yaklaştığımda nasıl paramparça olduğunu. Bozuk plak gibi "lütfen"i nasıl tekrarlayıp durduğunu.

Bir anlığına elim ona doğru uzandı, teselli etmek için. Ama umursayan, umursayan babamın kazandığı tek şey bu. Bunun olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden akıllıca olanı yapıp oradan ayrıldım.

Derin bir nefes alıp soyunma odasının kapısını itiyorum. Biri neredeyse bana çarpıyor. Yanından iterek geçiyorum ve gözleri kocaman açılmış bir şekilde kış üstü düşüyor. Bu uzun sürmeyecek.

İlk birkaç antrenman her zaman tam bir fiyaskodur. Herkesin buzda kalmayı hak ettiğini kanıtlamaya çalıştığı bir yedek kulübesi kavgası gibi. Bu, ait olmadığımız kişileri ayıklayıp eski yerlerimiz için mücadele etmemizin yoludur. Yeni ve daha iyi oyuncular ortaya çıkabilir. Geri dönenler yaz boyunca performanslarını geliştirebilirler.

Her yıl benim için mücadele ediyorum. Onu kaybetmeyi hayal bile edemiyorum, özellikle de birinci sınıf öğrencisine.

Yanlarına gittiğimde arkadaşlarım çoktan tezgahlarına oturmuşlardı. Viktor, eşyalarının yarısı üzerinde, bankta oturmuş, Zach patenlerini bağlarken elleriyle çılgınca işaretler yapıyor. Ama beni gördüğü anda konuşmayı bırakıp Zach'i dürttü.

İkisi de bana dik dik bakıyor, ben de gözlerimi devirip ekipman çantamı düşürüyorum. "Söyleyeceklerini söyle."

Zach homurdandı. "Neden gelmedin?"

Gömleğimi çıkarıp dolaba attım. "Halletmem gereken bir sürü şey vardı."

Viktor, boğazımı kesmeyi düşünüyormuş gibi bana dik dik bakıyor. "Hayatlarının en önemli günlerinden birinde, halletmen gereken bir sürü şey olduğu için en yakın arkadaşlarını mı terk ettin?"

"Evet."

Zach ayağa kalkıp öne doğru adım atıyor, alanımı daraltıyor. "Konuş. Hemen."

"Gerçekten mi? Otur da giyinmeyi bitir." diye homurdandım.

Kolumu tutuyor, sertçe sıkıyor.

Hiç kıpırdamıyorum, sadece burun buruna gelene kadar eğiliyorum. "Bırak. Gitsin."

Tutuşu daha da sıklaşıyor. "Cevap verene kadar olmaz."

"Halledildik."

Beni bıraktı, sonra yedek kulübesinden formasını kaptı. "Sır saklama konusunda bana laf ettin." Formasını giydi, alt kısmını fazla sert çekti. "İkiyüzlü."

Haklı.

Ve bu, yüzünüze atılan bir sopadan daha kötü acıtıyorsa siktir edin.

"Bu farklı." Çantamın fermuarını açtım, göğüs koruyucumu çıkardım ve taktım. "Siz ahmaklar, bir hendekte ölü yatıyor olabileceğimi hiç düşündünüz mü?"

"Sen değildin." Zach bankın üzerine çöküyor ve kaval kemiklerini bantlıyor.

"Kapıdan içeri girdiğimde bunu anladın. Daha önce bilmiyordum."

"Yaptık." Bant rulosunu çantasına attı.

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Viktor'a hırladı, o da geri kalan kıyafetlerini giyyordu, bana bakmaya tenezzül etmiyordu, dudakları gergin bir çizgi halindeydi.

Cevap konusunda ısrarcı olmama fırsat vermeden soyunma odasının kapısı açılıyor ve Henneman omzunda ekipman çantasıyla içeri giriyor.

O orospu çocuğu beni bekledi.

Gözleri odanın içinde geziniyor, sonra bana bakıyor, sonra hemen bakışlarını kaçırıyor. Bizimkinden birkaç adım ötede olan bölmesine doğru yöneliyor, sanki 1.98 boyundaki vücudunu yok etmeye çalışıyormuş gibi omuzlarını kamburlaştırıyor.

"Daha iyi geliştirmiş olmalı." Zach sesini alçaltmaya zahmet etmiyor. "Ya da Koç'un onu yedek kulübesine göndermesi gerek."

Henneman gerilir ama cevap vermez. Sadece ekipmanlarını çıkarır ve antrenmana hazırlanmaya başlar, hemen iç katmanını giyer.

"Düşündüğünden daha güçlü," diyorum ve kupamı tutan sıkıştırma şortumu giyyorum.

Neden onu savunuyorum?

Viktor bana sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bakıyor.

Zach'in ifadesi değişmiyor. "Hayır, değil."

"Geçen yıl bunu birkaç kez gördük."

"Birkaç kez yetmez." Zach'in sesi ifadesiz. "Çok yumuşak."

Henneman'ın dün soluk borumu ezmesi tam tersini söylüyor. Yutkunmak hâlâ acı veriyor.

Viktor'un buz mavisi gözleri beni delip geçiyordu. "Geçtiğimiz cuma günü yaşadığın küçük macerayı bize anlatmak ister misin?"

Kahretsin.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evcil hayvan kameralarının komik bir yanı var. Her şeyi kaydediyorlar."

Elbette, takıntılı herif kedisini 24 saat gözetim altında tutuyor. Muhtemelen birden fazla açısı, gece görüşü, her şeyi var.

Zach bana dönüyor. "Ne oldu?"

Aniden oda çok küçük gelmeye başlıyor. Henneman, bantı açarken yarı yolda donup kalıyor, sanki her kası kaçacakmış gibi geriliyor.

İstediğin kadar koş. Ben seni bulurum.

Viktor'un gözleri kısıldı. "Küçük prensesimi tehlikeye attığın için seni lanet olası duvara çarpmak üzere erken dönmediğimiz için şanslısın. Senin saçmalıkların yüzünden zarar görebilirdi."

Yani Koç Harper görüntüleri gördü. Silahı gördü. Oyuncusuna uyuşturucu verdiğimi gördü. Dün omurgamı sökmeye hazır gibi görünmesinin sebebi bu.

"Sır saklamaktan bahsetmemiş miydik?" Zach'in sesi alçaldı.

Omuzlarımı dikleştirip bakışlarına doğrudan karşılık verdim. "Babam beni Callahan'lara sığır gibi satmaya çalıştı. Ben de kendimi piyasadan çektim. Onun yerine Henneman ile evlendim."

Viktor bir, iki kez göz kırptı, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Harika. Benden önce başkası evleniyor."

Viktor'un bunu kendisi hakkında yapacağına güvenin.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ve en iyi seçenek o muydu?" Zach ayağa kalkıp bastonunu kapıyor. "Miami'de olanlarla bile başa çıkamıyorsun."

"Cinsiyetin bir önemi yoktu. Tamamen sahip olabileceğim birine ihtiyacım vardı. Karşı koyacak bağlantıları olmayan birine. Henneman her şeyi kontrol etti."

Geriye dönüp bakıyorum. Henneman dirsekliklerini takıyor, kayışlarla uğraşıyor. Tam bir felaket. Kendine bile düzgün giyinemiyor. Ama yanındaki oyuncularını kontrol etmeye devam ediyor, onlarla arasında dikkatli bir mesafe bırakıyor.

Buckland ona saldırdıktan sonra Jackson da aynısını yaptı. Lanet olsun, biri...

HAYIR.

Çözeceğim bir sorun değil.

Antrenör odasının kapısı açılıyor ve Harper, arkasında Rinne ile birlikte dışarı çıkıyor. "Beş dakika içinde buzdayız!"

Duraksıyor, bakışları önce Henneman'da, sonra bende dolaşıyor. Ona en iyi "siktir git" bakışımı atıyorum. Yapmak zorunda kaldığım şey için özür dilemeyeceğim.

Beş dakika sonra buzun üzerine adım attım. Bıçaklarımın buzda çıkardığı sürtünme sesi, ciğerlerimi dolduran soğuk hava, bir anlığına -sadece bir anlığına- göğsümde bir şeylerin gevşemesine neden oldu.

Buradaki son yılım. Sırada NHL var. Şöhret, servet, hanedanlık. Babamın planladığı her şey.

Ama istiyor muyum?

Hokey her zaman planın bir parçasıydı. Onun planı. Elit hazırlık okulu, Crestwood, sonra Capitals. Hiç hayalim olup olmadığından emin değilim.

Viktor yanıma yanaştı. "Tuhaf, sadece üçümüz kaldık."

Bizim çevremiz daha dar.

Tamamlanmamış.

Zach diğer tarafımdan homurdanıyor. "Reed'e inanamıyorum. Pis hain."

"Ne oldu?"

Viktor sırtıttı. "Hayır. Avusturya'ya gelmedin, bu yüzden öğrenmek için beklemen gerekecek."

Koç Nieminen'in düdüğü çalıyor. Orta sahada toplanıp tüm takım koçlarımızın etrafında gevşek bir daire oluşturuyor.

Nieminen hepimizi süzdü. "Tekrar hoş geldiniz. Yeni bir sezon olabilir ama beklentiler aynı. Kazanmak için buradayız. Katılmak, elimizden gelenin en iyisini yapmak için değil. Kazanmak için. Bu, buzdaki her antrenmanın, her tatbikatın, her anın önemli olduğu anlamına geliyor. Mazeret yok, istisna yok."

"Sezon öncesi antrenmanlarda Walsh kaptanlık yapacak. Birini kaçıırırsanız keşke kaçırmasaydım diyeceksiniz."

Nieminen bana döndü. "Bu yıl şakaları minimumda tutun."

Başımı sallıyorum.

Antrenörler önümüzdeki birkaç haftanın programını gözden geçiriyor, ardından antrenman başlıyor. Viktor, Rinne ve yedek kalecimiz kaleye doğru gidiyor. Geri kalanımız paten ve sopa tutuşu ısınmaları yapıyoruz.

Bir dizi sıkı C-kesisi yapıyorum, iç kenarları çalıştırıyorum, kalça fleksörlerimde yanma hissediyorum. Fiziksel talep beni sakinleştiriyor, geri kalan her şey arka plan gürültüsüne dönüşüyor.

Buzun üzerinde Henneman zorlanıyor. Hareketleri yapmacık, elleri çok sıkı.

Acınası.

Bunların çoğu rutin şeyler. İkinci doğanız olmalı.

Böyle devam ederse, işi biter. O zaman ona verecek bir bursum olmayacak. Onu kontrol altında tutacak bir kozum da olmayacak.

Düdük çalışıyor ve takım buzun ortasına doğru kayıyor.

"Minnesota'ya bire bir pozisyon hazırla." Koç Harper birinci sınıf öğrencisine bakıyor. "Forvetler diske ulaşacak, kırmızı çizgide daire çizecek ve sonra defans oyuncusuna saldıracak. Defans oyuncusu gelip onunla arasındaki farkı kapatacak ve sonra geri dönecek. Geri dönerken forvetle sıkı bir şekilde temas kuracak, farkı koruyacak ve sonlara doğru bire bir paslaşacak."

"Oyun hızı. Bunu değerlendirin," diye ekliyor Nieminen.

Savunmada sıralanan birinci sınıf öğrencisine bakmadan bir disk alıyorum. Düdük çalışıyor, sertçe bastırıp kırmızı

izgiye geri dönüyorum.

ocuk aradaki farkı kapatmak için çabalıyor. Çok yukarıda kalıyor, bana içeriden vuruyor. Omuzlarımı düşürüyorum, geniş gösteriyorum, sonra sertçe araya giriyorum.

O yetişmeye çalışıyor ama ben bir adım atıp fileyi çekiyorum.

Bir hareket, sonra diski tavana vuruyorum, yedek kalecimizin arkasındaki bara basıyorum. Kayarak uzaklaşırken çocuğa bile bakmıyorum. Bırakın ne olduğunu anlasın.

Zach'e doğru szlyorum ve bir sonraki çiftin kurulmasını izliyoruz; Henneman savunmada.

Forvet oyuncusu ne atılıyor. Henneman farkı kapatmak için hamle yapıyor ama bir kenara takılıyor ve neredeyse düşüyor. Toparlanana kadar forvet oyuncusu çoktan onu geçmiş. Viktor şutu engelliyor.

Zach başını sallıyor. "Aman Tanrım. Tam bir felaket."

Henneman yanakları kızarmış, kimseyle göz göze gelmeden tekrar sıraya giriyor. Sopamı daha sıkı kavrıyorum. Dün gece uyumak yerine ne yaptıysa, belli oluyor.

Yarım saat daha antrenman yapıyoruz, sonra su molası için kulübeye gidiyoruz. Viktor kaskı geriye doğru eğik, yüzündeki sırtışla patenle yanımıza geliyor. "Kocanız zorlanıyor."

Su şişesini daha sıkı kavrıyorum.

Koca.

O kelimeye siktir git.

Henneman, babamın planlarını mahvetmek için tasarlanmış bir yasal boşluktan başka bir şey değil. Ve Viktor bu terimi yerle bir edecek. Piç herif bu tür şeyler için yaşıyor.

Ama bu evliliğin inandırıcı olması için bu terime karşı çıkmayı bırakmam gerekiyor.

"Sezon başlamadan önce kocam kıını kaldıracak." Ağzıma gereğinden fazla su sıkıyorum.

Viktor, Zach'i dürttü. "Eli ve Merci bunu duyduklarında çığına dönecekler."

Zach homurdandı. "Bok karıştırma."

Viktor gözlerini devirdi. "Feisty Mouse'a Merci ile iyi geçineceğime dair söz vermiştim zaten. Ama senin küçük akrebinin Walsh'ın kışına tekmeyi basmaya çalışması da benim için en az onun kadar keyifli olacak."

Hafifçe sııttım. "Cehennem ne zaman dondu?"

Zach su şişesini bırakıyor. "Düğünde. Merci, Viktor'u düğün pastasına çarptı."

Kekeledim, neredeyse boğuluyordum. "Yok canım."

"Defol git Şövalye. Sadece bahsi kaybettiğin için sinirlisin. Merci'nin senin için neler hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum."

Arkadaşlarıma bakarak sııttım. "Hangi bahis?"

Viktor elinin tersiyle arkadaşımızın göğsüne vuruyor. "Aptal herif, gerçekten uslu duracağıma bahse girdi. Ben." Zach'e dik dik bakarak alaycı bir şekilde sırtıyor. "Becks'in orada olmasının beni sihirli bir şekilde dönüştüreceğini mi sandın gerçekten?"

"Kendinle bu kadar gururlanma," dedi Zach ciddi bir tavırla.

Viktor onu savuşturup bana odaklandı. "Neyse, bu harika planının bir sonraki adımı ne?"

"Gelecek haftaki basın toplantısında evliliğimi duyuracağım. Bu, ailemin ve Callahan'ların üzerinde anlaştığı saçmalıklara son vermeli."

Her şey bir an önce bitse iyi olur çünkü kiminle evleneceğimi tam olarak bilmiyordum. Ve Walsh ailesinde, tek bir yanlış hesaplama her şeyi kaybetmeye yeter.

Bölüm 6

CONNOR

Asansör, ailemin imparatorluğu olan Walsh International Holdings'in kırk ikinci katına çıkıyor. Küçüklüğümden beri buraya gelirim, her zaman gülümsemem ve mükemmel varisi oynamam beklenir.

Bugün her şeyi mahvedeceğim.

Henneman duvara yaslanmış, muhtemelen burada olmaktan başka bir yerde olmayı diliyor. Ucuz lacivert takımı, omuzlarının nasıl gerildiğini, yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını gizlemiyor.

Dün gece yine ortadan kayboldu. Bu sabah erkenden gözlerinin altında morluklar kadar koyu gölgelerle geri döndü. Nereye gitse uyumuyordu.

En azından o yokken odaya gizli bir kamera yerleştirerek üretken oldum. Başka bir sürprize, başka bir yanlış hesaplamaya tahammülüm yok. Ne üzerinde çalıştığımı bilmem gerek.

"Sanki kendi idamına gidiyormuşsun gibi görünüyor." Sesim düz, hatta sıkılmış bir şekilde çıkıyor.

Derin bir nefes verdi. "Canım öyle istiyor."

"Konuştuklarımızı hatırla." Önüne geçip kravatını düzelttim. "Gülümse. Elini uzattığımda elimi tut. Biri sana doğrudan bir soru sormadığı sürece konuşma."

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Ya yapamazsam?"

"Yapacaksın. Çünkü geleceğin benim."

Başını sallıyor.

Asansör çınlıyor ve kapılar kayarak açılıyor. Mermer sahanlığa adım atıyoruz ve duvardaki aynalardan birinde görünüşümü kontrol etmek için bir an duruyorum. Kömür grisi takım elbise, beyaz gömlek, her yerinde iri yeşil turşular olan parlak yeşil çoraplar - babama sessizce "siktir git" diyorum.

"Hazır?"

"Evet." Henneman'ın sesi neredeyse bir fısıltıydı.

Bugünkü basın toplantısı için kullanılan büyük şirket yönetim kurulu odalarından birine doğru koridorda yürüyoruz. Walsh International Holdings ve Callahan Group pankartları maun kürsünün arkasında asılı. Gazeteciler kameraları ve not defterleriyle etrafta dolaşılıyor. Babam ve Patrick Callahan'ı Kuzey Amerika spor medyasının kralları olarak taçlandırması beklenen birleşme duyurusu için buradalar.

Bir gösteri izleyecekler. Ama bekledikleri gibi değil.

Stratejik noktalarda güvenlik görevlileri bulunuyor. Bazı yüzleri tanıyorum, çoğunu tanımıyorum. Babam yanlış nefes aldıkları için insanları işten çıkarma eğiliminde olduğundan, sürekli bir sirkülasyon yaşanıyor.

Callahan'lar ön sırada. Patrick Callahan, babam gibi odaya hükmediyor: yeni kesilmiş gümüş rengi saçları, kusursuzca dikilmiş pahalı bir takım elbisesi, dikkat çeken bir duruşu var. Karısı da yanında.

Ve sonra Veronica var.

Atletik vücudunu saran gök mavisi elbisesi ve arkaya doğru toplanmış koyu renk saçları göz kamaştırıcı. Her zerresi kusursuz bir kurumsal prenses. Henneman'ı yanımda görünce gülümsemesi soldu.

Arkasında, neredeyse gölgesinde kalmış küçük kardeşi duruyor. Ben telefonuyla konuşuyor, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Bir Callahan'dan çok sokak kedisine benziyor.

Bir muhabir Ben'e fazla yaklaşıyor. Veronica kıpırdanıyor, vücudu onu engelliyor, üst dudağı seğiriyor. Kardeşine karşı her zaman aşırı korumacı olmuştur.

"Connor." Babam yaklaştı, gözleri çoktan kısılmıştı. "Misafir mi getirdin?"

Omuz silkтім, kayıtsızca. "Takım arkadaşlarımdan biri."

Henneman'ın omuzları gerildi ama başını sallamayı başardı.

Babam geri vermiyor, hatta yavaşlamıyor bile. "Aileyi utandırmamaya çalış."

Podyuma doğru yanımdan geçerken bakışları ayaklarıma kaydı ve çenesinin yakınındaki bir kas seğirdi.

Sırıtip bacağımı kaşıyormuş gibi yapıp pantolonumun paçasını kaldırıyorum. Belki çoraplarım akşam haberlerine çıkar.

"Yerlerimizi alabilir miyiz?" Patrick Callahan'ın sesi odanın her yanında yankılanıyor ve kalabalık dağılmaya başlıyor.

Önce babam kürsüye çıkıyor ve stratejik ittifaklar ve pazar hakimiyeti hakkında önceden hazırlanmış bir konuşmaya başlıyor. Hissedarların ağızını sulandıran, her zamanki şirket saçmalıkları.

"Bugün hem Walsh International Holdings hem de The Callahan Group için yeni bir sayfa açılıyor. Birlikte, Kuzey

Amerika spor medyasının görünümünü yeniden şekillendireceğiz." Babamın bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ama bu birden fazla açıdan bir birleşme."

Oyun zamanı.

Henneman'ın eline uzanıyorum. İrkiliyor ama bana sahip çıkmama izin veriyor. Parmaklarımız birbirine dolanıyor, nemli avucu benimkine değiyor.

"Oğlum Connor'ın nişanlandığını duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum."

"Nişan değil. Henneman ve ben daha fazla bekleyemedik. Düğün planlamanın nasıl olduğunu hepiniz bilirsiniz." Muhabirlere dönüp göz kırptım.

Kıkırdıyorlar ve flaşlar patlıyor. Henneman'ın tutuşu ezici, onu kürsüye doğru götürürken aldığım her nefes yüksek sesli.

"Aslında geçen hafta kaçtık." Henneman'a döndüm. Gözleri kocaman açılmış, teni solgundu. Eğilip dudaklarımı kulağının kepçesine sürttüm. "Kameralar için öpüşme vakti."

"Connor, ben-"

Ağzımı onunkine bastırıp onu susturuyorum. Dudakları benimkilere değiyor ve acınası bir inilti çıkarıyor. Kameralar çekime başlayınca geri çekilip muhabirlere gülümsüyorum. "Herkesten özür dilerim. Kocam utangaç."

Henneman başını eğdi, yanakları ve kulakları kıpkırmızı oldu.

Mükemmel.

Annemin yüzü bembeyaz kesildi. Babamın yüzü hiç belli olmuyor. Patrick Callahan ise kendi dilinde boğulacak gibi görünüyor.

Daha geniş gülümsüyorum.

Siktir et onları.

Henneman'ın eli elimde titriyor. Elimi bırakıp sırtının alt kısmına doğru uzatıyorum ve basın toplantısı devam ederken onu kürsüden uzaklaştırıyorum. Bayılacak gibi görünüyor ama izin vermeyeceğim.

Konferans bittiğinde annemle babam dışarı fırladı. Bir an sonra, daha önce başını sallayan güvenlik görevlisi yanıma geldi. "Benimle gelir misiniz efendim?"

Henneman ağırlığını bir yana verip ensesini ovuşturuyor. "Tuvalete gitmem gerek."

"Bay Walsh sadece oğluyla konuşmak istiyor. İşleri bittiğinde onunla burada buluşabilirsiniz," diyor güvenlik görevlisi, düz bir sesle.

Adam beni koridordan geçirip küçük bir konferans salonuna götürdü, perdeler yarı kapalıydı. Annemle babam içeride bekliyor, katil bakışlarla. Ellerim cebimde odaya girdim.

"Bay Blake, lütfen rahatsız edilmeyelim," diyor babam.

"Evet efendim."

Kapı kapanıyor ve babam yapmacık tavırlarını bir kenara bırakıyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Boyumu dikleştirdim ve bakışlarıyla karşılaştım.

"Hayatımın kontrolünü ele alıyorum."

Annem kollarını kavuşturup alaycı bir şekilde sıırttı. "Yani o hiç kimseyle evlendin mi?"

"Seni bu kadar rahatsız eden şey bu mu, Anne?"

Terimden nefret ediyor, bu yüzden onu kullandım.

"Bu işi tehlikeye attın. Ne diye, aptalca bir öfke nöbeti için mi?" Babamın sesi gürledi. "Veronica ile evlenmeyi kabul ettin."

"Yalan söyledim."

Babamın gözünün yakınındaki kas seğiriyor, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp elinin tersiyle yüzümü şaklatıyor. Başım yana doğru savruluyor, dişlerim dudağımı kesiyor. Ağzım kanla doluyor, keskin bir ağrı yanağıma ve çeneme yayılıyor.

Yarı açık perdelerin ardından koridorda Henneman'ı görüyorum. Gözleri kocaman açılmış, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

Gördü.

Kahretsin.

Kapıya doğru ilerliyor. Ama Blake, çok yakın durarak onu engelliyor. Çok yakın.

Burun deliklerim genişledi, yumruklarım sıkıldı. O güvenlikçi çekilse iyi olur.

Şimdi.

Ancak Henneman sendeliyor ve görüş alanından çıkana kadar yavaşça geri çekiliyor.

Pahalı halıya kan tükürüp dikkatimi tekrar babama çevirdim. "Güzel vuruş. Uzun zaman oldu."

Annem dilini şaklattı, gözleri kısıldı. "Bu aile için bir utanç kaynağısın."

"Belki yutmalıydın."

Gözleri daha da kısıldı. "İnanın bana, tam da bunu tercih ederdim."

"Yeter!" Babam elini masaya vurdu. "Şu anki sorunumuzla başa çıkmamız gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Sorun mu? Veronica ile evlenmediğimi mi söylüyorsun? Yoksa bir adamla mı evlendim?"

Annem gözlerini devirdi. "Erkekleri tercih ediyorsan, Veronica'nın yerine Benedict geçebilirdi. Ama hiçbir şey söylemedin. Bizi aptal durumuna düşürdün."

"Ben senin piyonun değilim."

"Sen bizim dediğimiz şeysin ve sana ne dersek onu yapacaksın." Parmağını bana doğru uzatıyor, her hareketinde varoluşuma duyduğu her zamanki küçümsemeyi vurguluyor. "Öyleyse, bu evliliği derhal iptal ettir."

Gülüyorum. "Bol şans."

"Zorlamaya devam et, ne kadar az gücün olduğunu göreceksin. Güveninin, geleceğinin, sahip olduğunu sandığın her şeyin çoğunu hâlâ ben kontrol ediyorum." Babamın ses tonu soğuk ve hesapçıydı.

Cevap veremeden kapı açılıyor ve Blake içeri giriyor. "Bay Walsh, Callahan'lar sizinle görüşmek istiyor."

Babam kravatını ve ceketini düzeltiyor, sakinleştirici maske tekrar yerine oturuyor. "Bunu sonra bitiririz."

"Bunu sabırsızlıkla bekliyorum."

Kapıda, güvenlik görevlisinin suratına burun buruna gelene kadar yaklaşıyorum. "Kocama bir daha fazla yaklaşırsan, o lanet parmaklarını kırarım."

"Connor." Babamın sesi derin ve tehditkârdı.

"Sadece yardımcınızın benim olana dokunmaması gerektiğini anladığından emin olmak istiyorum."

Dudaklarım zonklayarak ve yanaklarım ağrıyarak koridora çıkıyorum. Ama ilk kez gerçekten gülümsüyorum. Ağzıma taze kan sızarken bile.

Ta ki Henneman'ın yüzü aklıma gelene kadar; jaluzi perdelerin ardından bana bakan geniş kehribar gözleri.

Kahretsin.

Hiç kimse benden zayıflık görmemeli, hele ki o.

Derin bir nefes verip boynumu çeviriyorum, sonra parmaklarımı çıtlatıyorum. Asansör orada olsa iyi olur.

Arkamda, annemle babamın boğuk sesleri koridorda yankılanıyordu. Büyük ihtimalle hasar kontrolü.

Siktir et onları.

Dilimi tekrar yarığın üzerine bastırıyorum, ta ki acıyana kadar. Acı benim. Kan benim.

Birleşmelerini bozma kararı bana aitti.

Şimdi sıra fiyata geldi.

Bölüm 7

RYAN

Ellerim titremeyi bırakmıyor. Ondan geriye doğru sayıyorum, sonra tekrar, ama işe yaramıyor. Bu yüzden eski terapistimin bana öğrettiği farklı bir tekniği deniyorum. Görebildiğim beş şey. Dokunabildiğim dört şey. Üç...

Siktir et, asansörlere git.

Yürümeye devam ediyorum ama Connor'ın kafasının yana doğru nasıl savrulduğunu, dudağından kan sızdığını düşünmeden edemiyorum. Midem bulanıyor.

Babam bana asla el sürmedi. Bir kez bile. En sevdiği oltayı kırdığımda veya annemin temiz mutfağına çamur sıçrattığımda bile. Ve üvey babam... Bana zarar vermektense kendi kolunu kesmeyi tercih ederdi.

Ancak Connor'ın babası ona ters davrandı.

Ve Connor sadece gülümsedi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kanı sildi.

Sanki alışmış gibiydi.

Asansörlere neredeyse varmıştım ki köşeden sesler geldi. Yavaşça yaklaştım, sonra virajın üzerinden baktım. Bay Callahan koridorun ortasında durmuş, parmağıyla havayı dürtüyordu, Veronica ise omuzlarını geriye atmış bir şekilde ona bakıyordu.

"—sorumsuzsun, Veronica. Bu önlenebilirdi. Bana eşcinsel olduğunu söylemeliydin."

"Bunu bana yükleme. Daha önce hiç kimse onun erkeklere ilgi duyduğunu görmedi." Veronica kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve Connor'ın eşcinsel olması gerekmiyor, biliyorsun. Biseksüel, panseksüel veya kuir olabilir."

"Daha çok oyun oynuyormuş gibi geliyor."

Haklı.

Bay Callahan, elleri ceplerinde doğruldu. "Annenle konuştum. Benedict gelecek—"

"Ben senin iş anlaşmalarının bir parçası değil." Veronica babasının omzuna dürttü. "Ben hallederim."

"Peki ya yapamazsan?"

Ardından gelen sessizlik göğsümü sıkıştırıyor.

"O zaman başka bir yol buluruz. Kardeşimi bu işe karıştırmayalım."

"Bu ailede hepimiz daha büyük bir iyiliğe hizmet ediyoruz."

Veronica homurdanıyor, sonra uzaklaşıyor. Babası başını sallayıp onu takip ediyor. Görüş alanından çıktıklarında, dışarı çıkıp asansörün düğmesine basıyorum. Bu günün bitmesi gerek.

Kapılar kayarak açıldığında içeri girip lobi düğmesine basıyorum ve elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum. Saçlarım uzuyor. Kısaltmam gerek.

Bir sürü şeye ihtiyacım var... Bu kabustan çıkış yolu gibi.

Ve kütüphanenin ikinci katındaki çalışma odalarında kıvrılıp kalmak yerine tek bir gece gerçek bir uyku. Ama yardım istemek bursumu kaybetmek anlamına geliyor.

O zaman muhasebe diplomamı nasıl alacağım? Elbette, memleketimdeki halk eğitim merkezine gidebilirim. Ama koruyucu babamı üniversite harçlarıyla yormak istemiyorum. Zaten benim için yeterince şey yaptı.

Connor'ın hayatımı tehdit ettiğini de söylememe gerek yok sanırım.

Larry'nin peşine düşecek miydi?

Evet, kesinlikle koruyucu babamı koz olarak kullanırdı.

Ellerimle yüzümü ovuyorum. Buna katlanmak zorundayım.

Asansör lobiye ulaştığında, dışarı çıkıp çıkışa doğru ilerliyorum. Temiz hava ciğerlerimi dolduruyor, güneş tenimi ısıtıyor. Bir an için neredeyse her şeyin yolunda olduğunu, başka bir yerde olduğumu hayal edebiliyorum.

Başka bir yerde.

Derin bir nefes alıp veriyorum, vücudumdaki gerginliğin bir kısmı gidiyor. Tekrar yapıyorum, kaslarımı gevşetmeye zorluyorum. Yıllardır süren terapi, kendi vücudumun daha çok farkına varmamı sağladı.

Otoparkın en ucundaki Connor'ın Maserati'sine doğru yöneliyorum.

"Henneman."

Kahretsin, sinirli görünüyor. Derin bir nefes alıp arkamı dönüyorum.

Connor çenesi dimdik, alt dudağındaki çatlaktan hala kan sızarak bana doğru yürüyor.

"İyi misin?"

"Çeneni kapat." Bana bakmadan hızla yanımdan geçip gidiyor.

Kolayca yetişerek onu takip ediyorum. Yakından bakınca ağzı daha da kötü görünüyor; şişmiş, şimdiden morarmaya başlamış. Azı dişlerim gıcırıyor, parmaklarım sıkılıp açılıyor.

Bana doğru dönüyor. "Bakmayı kes. Bakmayı kes!"

Bakışlarımı kaçırıyorum ama o, elinin tersiyle ağzını kapatıp kanı silmeye çalışıyor. Buzda dövüştükten sonra bunu hiç yapmamıştı.

Geçen sezon, bir kavgadan sonra, Jackson'la yüzleri kanlı bir gülümsemeye bakıyordu. Dişlerinin lekeli hali, sanki dişlerini fırçalamışlar gibi görünüyordu.

Ama şimdi sanki olanları gizlemeye çalışıyor.

Bu yüzden, bir adım geri çekilip sessiz kalarak ona alan tanıyorum. Bazen tek yapabileceğiniz budur. Daha da kötüleştirmeden orada olmak yeterli.

"Connor."

Veronica yaklaşırken ikimiz de durup arkamızı döndük, topukları asfaltta sertçe tıkırdıyordu.

Connor ellerini ceplerine sokup ona dişlerini gösteren, neşeden uzak bir gülümseme fırlattı. "Beni tebrik etmeye mi geldin?"

"Tam bir pisliksin." Üst dudağı seğirdi, burnu kırıştı. "Bir dahaki sefere dünyayı yakmak istediğinde, ateşe yakalanan tek kişinin sen olmadığını unutma."

"O zaman belki de bana bu kadar yakın durmayı bırakmalısın. Tabii duman kokusunu seviyorsan."

Eli dışarı fırladı ve Connor'ın yanağına çarptı.

"Yeter." Aralarına girip Connor'ı koruyorum. Bugün iki kez vurulduğunu gördüm ve artık dayanamıyorum. "Anladın."

Veronica'nın gözleri bana kaydı. "Yani kukla konuşuyor mu?"

"Ben kimsenin kuklası değilim."

"Doğru. Birdenbire ortaya çıkıp eyaletin en zengin insanların birisiyle mi evlendin?" Sert bir kahkaha attı. "İnsanların ne kadar aptal olduğunu düşünüyorsun?"

Connor homurdandı, etrafımda dolaşırken gözleri kısıldı. "Belki de babam, Ben'le evlenmemi önerdiğinde haklıydı."

Yüzü önce bembeyaz oluyor, sonra öfkeden kıpkırmızı oluyor.

"Ben satılık değil." Connor'a doğru yaklaşıyor. "Sana değil. Kimseye değil. Ona yaklaşırsan, keşke ailemizin işlerine hiç

karişmasaydım diyeceksin." Bakışları bana kayıyor. "Bu senin için de geçerli." Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşıyor.

Connor'a döndüğümde, uzaklara bakıyordu. "Sen-"

"Arabaya bin." Sürücü tarafına doğru yürüyor.

Başka bir şey söylemeden yolcu koltuğuna tırmanıyorum. Connor içeri giriyor, direksiyonu kavrarken parmak eklemleri bembeyaz.

"Bunu mahvedersen ya da onlara bize karşı kullanabilecekleri herhangi bir mühimmat verirsen, seni bitiririm," diyor bana bakmadan.

Korkmalıyım. Ama bugünden sonra, çaresiz görünüyor. Bu yüzden korkmuyorum. Bunun yerine, yüzümü ona dönüp, "Yardım istemeye ne dersin?"

"Konuşmayı bırak."

"Bana ihtiyaın var." Sesimi sakın tutarak bakışlarımı ondan ayırmadım. "Beni uyuşturup seninle evlenmem için şantaj yapman bu yüzden değil miydi?"

Burun delikleri genişliyor, nefesi zorlaşıyor.

Kaşlarımı attım.

Yardıma ihtiyaı olduğu için bu durumdayız. Ama gerçekten isteseydi onunla evlenir miydim? Birileri yardıma koşar mıydı?

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyor, sonra arkasını dönüp arabayı çalıştırıyor. "Bundan sonra odada uyu. Bir daha ortadan kaybolmak yok. Ve flört etmek de yok. Bu konuda ciddiym."

"İlk kez bahsettiğinizde duymuştum."

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum. Kütüphanede geçirdiğim üç gece beni mahvetti. Ve her yerim ağrıyor.

Ama Connor'la aynı odada uyumaya dayanamıyorum.

Veya başka biri.

Deplasman maçlarında berbat oynamamın sebebi bu. Otel odaları demek oda arkadaşları demek ve orada başka biri varken bu kadar savunmasız olmak... Buna dayanamıyorum.

Connor'ın bana karşı yeterince silahı var. Odada başka biriyle yatamayacak kadar kafayı yemiş olduğumu bilmesine gerek yok.

Kampüse dönüş yolculuğunun geri kalanı sessiz geçiyor. En az bir dakikadır gözünü bile kırpmamış, nefesi fazla ölçülü, fazla dikkatli.

Başımı yolcu kapısının camına yaslayıp iç çekiyorum. Babasının ona vurduğu anı aklımdan çıkaramıyorum. Ya da Connor'ın bunu nasıl normal karşıladığını.

Ama öyle değil.

Aynı şekilde, biri bana dokunduğunda, canım çektiği halde paniklemem de normal değil. Ya da kendi tenimde güvende hissetmemem.

Ve şu anki durumum normallikten bir adım daha uzaklaşmış olsa da, belki de kenarda durmak yerine ayağa kalkan kişi olmamın zamanı gelmiştir. "Babandan kurtulana kadar evli kalacağız."

"Ne?"

Kendimi sakinleştirmek için kapı kolunu tutuyorum, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "Artık buna ihtiyacın kalmayana kadar evli kalalım. Sonrasında hayatımı geri istiyorum. Ve beni tehdit etmeyi bırakmanı istiyorum. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsan, şartlarım bunlar."

"Neden?"

"Bugün gördüğüm saçmalık yüzünden. Başkasının bu kabusa sürüklenmesine sebep olmak istemiyorum. Tabii... Ben'i... tercih etmiyorsan."

Bir park yerine girip kontağı kapatıyor ama inmek için hareket etmiyor. Bir an öylece oturuyor, elleri direksiyonda. "Beni pişman etme."

Kaşlarımı çattım. "Neye pişmansın?"

"Şartlarınızı kabul ediyorum."

Bölüm 8

CONNOR

Eli ve Merci'nin yatakhanesinin önünde duruyorum, dudağımdaki çatlak her kalp atışımda zonkluyor. Buz koymalıydım ama Henneman'ı duvardan geçirmeden önce o odadan çıkmam gerekiyordu. Bütün gün ona bakıyor. O yumuşak bakış. Hepsi dikkatli ve endişeli.

Siktir et.

O kahrolası pislik, huzursuzca kıpırdanarak bütün gece beni uyutmadı. Her savruluşumda bir takla daha. Bir inilti daha. Kocaman bedeni çok fazla ses çıkarıyordu.

Ve bana Ben'i tercih edebileceğimi söylerken o kendine acıyan ton neydi?

Hayır, onu tercih etmiyorum. Callahan'lardan biriyle evlenmek, kaçmaya çalıştığım kafesin içinde kilitli kalmama neden olur.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı iki kez tıklatıyorum.

Viktor, elinde Red Bull, kalçasını kaldırmış bir şekilde kapıyı hızla açıyor. "Korkusuz kaptanımız bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdi... Aman Tanrım, suratına ne oldu?" Rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyor. "Henneman gerçekten de bir çift çıkarıp sana mı yumruk attı? Zamanı geldi. Onunla gurur duyuyorum."

"O değildi."

"Bekle. Ailen bunu mu yaptı?"

"Önemli değil."

Şaşırtıcı bir şekilde, bana vuran babamdı. Genellikle bu, annemin alanıdır.

Viktor kaşlarını oynattı. "Henneman'ı öpmeye mi zorluyorsun? Becks yaralarımı her zaman daha iyi öper. Tabii ki, kendisinin sebep olmadığı yaraları."

"Defol git şu saçmalıklardan." Saçmalıklarıyla uğraşmak istemediğimden omuzlarımla yanından geçtim.

Zach kanepede, telefonuyla oynuyor, içeri girdiğimde neredeyse hiç başını kaldırmıyor. Merci ona yaslanmış, ayaklarını Zach'in uyluğunun altına sokmuş. Bana bir kez bakıyor, gözlerini deviriyor ve ekranındaki şeye geri dönüyor.

Arkalarında, duvara dayalı bir yatak odası kapısı vardı. Merci hâlâ klostrofobisiyle mücadele ediyor olmalıydı.

Eli yatak odasından çıkıp aniden duruyor, kaşlarını çatmış, yanakları kızarmış. Bakışları ağzıma kayıyor ve tek kelime etmeden mutfağa girmeden önce hafifçe iç çekiyor.

"Ah, yalvarma zamanı." Viktor kanepenin karşısındaki sandalyeye çöküp Red Bull'unu sehpaye koyuyor. "Bu, reality şovlardan daha iyi."

Eşek yardım etmiyor.

Ellerimi cebime sokup bir adım daha yaklaştım. "Eli, sana bir özür borçluyum."

Beni görmezden geliyor, pizza kutularını ve bir deste kağıt tabağı alıp sehpanın üzerine bırakıyor. Alexei odaya girip Zach'in yanına oturuyor, koyu gözleri bana kilitlenmiş, üst dudağı seğiriyor.

"Orada olmalıydım. Düğününüz önemliydi ve ben mahvettim." Bakışlarımı Aleksey'e çevirdim. "İkiniz de daha iyisini hak ediyordunuz."

"Neyse ki Solnyshko'mun yumuşak bir kalbi var." Aleksey, kavgaya hazırlanıyormuş gibi boynunu çıtlattı. "Ben mi? O siktiğimin suratını kırmak istiyorum."

Eli iç çekip elini Aleksey'in koluna koydu. "Kimsenin yüzünü kırma. Özellikle de arkadaşımızın."

Aleksey homurdanıyor ama dik dik bakmaya devam ederek hafifçe geri çekiliyor.

Eli bir an alt dudağını ısırды, sonra odanın karşısına geçip bana sarıldı. "Endişelendik. Gelmedin, kimseye cevap vermedin. Başına kötü bir şey geldiğini sandık."

Ben de ona sarılıyorum. "Biliyorum."

"Ah, ne kadar tatlı." Merci'nin sesi alaycı bir tonla dökülüyor. "Onu bu kadar kolay affettiğine inanamıyorum."

"Bazılarımız kin tutmuyor" diyor Eli.

Merci homurdanarak başını salladı. "Ve bazılarımız fazla affediciyiz."

Eli gözlerini devirdi, sonra bana doğru kapıya doğru baktı. "Ryan nerede?"

Viktor'a dik dik bakarken azı dişlerim birbirine sürtünüyor, Viktor da gülüyor. Elbette herkese söyledi. "Gelmeyecek."

Eli kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

"O bizden biri değil."

"Ryan aslında iyi biri. Bazı insanların aksine." Merci, Zach'e dik dik bakıyor. "İkiniz de ona karşı pisliksiniz."

Zach uzanıp parmaklarını Merci'nin saçlarına geçirdi ve sertçe çekerek keskin bir çığlık attı. "O ağız yine başını belaya sokacak."

Bu, küçük yaratığı kontrol altında tutmanın bir yolu. Henneman'ın kahverengi saçları tutulamayacak kadar kısa.

HAYIR.

Kesinlikle oraya girmeyeceğim.

Masadan bir şişe su alıyorum, açıyorum, sonra yarısını içiyorum.

Kahretsin. Uyumam gerek. Eğer Henneman beni bu gece uyutmazsa, onu o aptal oyuncak ayıyla boğarım.

"Merci'ye katılıyorum." Viktor, Red Bull'unu tekrar alıp bir yudum alıyor. "Knight ona karşı tam bir pislik, her ne kadar çok çalışıp hiç şikayet etmese de. Hatta geçen dönemki o öğrenci birliği partisi felaketinden Feisty Mouse ve Merci'nin sağ salim eve dönmesini bile sağladı."

Merci, sanki arızalıymış gibi gözlerini kırptırdı. "Pardon, ne? Az önce benimle aynı fikirde miydin?"

Viktor gözlerini devirip homurdanıyor. "Becks 'insanlara iyi davran' çılgınlığına kapılmış. Bazen ne kadar mantıklı konuştuğunu görmek çok sinir bozucu. Ve ateşkes ilan etmeye karar verdik."

Durduramadan bir kahkaha kopuyor; haftalardır ilk kez.

Bunu özledim. Onları özledim.

Aleksey bana bakıyor, parmaklarını bacaklarına vurarak. "Bize söylemeliydin."

"Aleksey—"

"Hayır." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Zach'ten ders almadın mı? Artık sır yok. Artık bitiyor."

"Ben halledebilirim-"

"Saçmalık." Kollarını kavuşturdu, boyun kasları şişti. "Ve neyle başa çıkabildiğinin bir önemi yok. Biz aileyiz."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Gözleri kısıldı. "Çünkü oturduğum yerden bakınca, unutmuş gibi görünüyorsun."

Ona dik dik bakarak homurdandım.

Viktor alkışlıyor. "Harika, duygularımızı birleştirdiğimize göre, yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Eli derin bir nefes verdi. "Evet, lütfen."

Onlar kurulurken telefonumu çıkarıp ekranı Viktor'un meraklı bakışlarından uzağa doğru çevirdim. Henneman'ın

neler yaptığını görme zamanı. Görüntüler onu masasında, dizüstü bilgisayarını açık, aptal ayı da kenarda gösteriyor.

Ama her otuz saniyede bir gözleri kapıya kayıyor. Yatağıma. Tekrar kapıya.

İzlemesi çok yorucu. Uygulamayı kapatıp ekranı kilitledim, sonra da telefonu cebime geri koydum.

Sehpanın üzerinde açık pizza kutuları var. Yanlarındaki yerde su şişeleri ve soda kutuları var. Herkes çoktan yemeye başlamış, hatta Viktor hiçbir şeyin ananaslı olmamasından bile şikayet ediyor.

Merci iki zeytin dilimi alıyor, sonra Zach'in yemeğini yerken ona yaslanmaya devam ediyor.

Bir dilim pepperoni alıp Alexei'nin yanına, yere oturdum. "NHL nasıl?"

Yüzüne vahşi bir sırıtış yayıldı. "Güzel bir kaos. Her şey daha hızlı, daha yoğun. Her gece kontrollü şiddet gibi. Ama medya yükümlülükleri..." Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bu muhabirler aptalca sorular soruyorlar. 'Kazanma konusunda ne düşünüyorsun?' Elbette daha fazla kafa kırmak istiyorum. Ama bunu söyleyemem."

Burnumdan soludum. Şiddet fantezileri kurarken muhabirlere politik olarak doğru cevaplar vermeyi arkadaşşıma bırakıyorum.

Sırıtışı kayboluyor. "Program berbat. Bazen üç hafta boyunca yolda oluyoruz. Solnyshko'mdan bu kadar uzun süre uzak kalmak tam bir işkence."

Eli, pizza diliminin kabuğunu kemirirken ağzının kenarlarını sıkarak bakışlarını kaçırdı. Çocukken annemle babam aylarca ortadan kaybolduğunda aynalarda bana bakan bakışla aynı bakış.

Aleksey, Eli'yi kucağına çekip şakağına bir öpücük konduruyor. "Biliyorum Solnişko. Ben de nefret ediyorum."

Eli, Aleksey'in göğsünde eriyor. Annemle babam asla sevgiyle dokunmazlar. Ne birbirleriyle ne de benimle.

Neyse. O saçmalıklara ihtiyacım yok.

Merci, boş tabağını masaya fırlatıp Zach'in kucağına bırakıyor. Zach homurdanıyor, içerken boğulurken su fışkırıyor. Elleri Merci'nin kalçalarını sıkıyor, uylukları geriliyor.

Pizzamdan bir ısırık alıp arkadaşına bakıyorum, sonra yutuyorum. "Acı hissetmediğini sanıyordum."

"Ah, bazı yerlerinde ağrı hissediyor." Merci şeytani bir şekilde sırttı. "Viktor'un düğünde uslu duracağından o kadar emindi ki."

Eli gözlerini devirdi, kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık belirdi. "Evet, ikiniz de pastayı mahvettiğiniz için teşekkürler. Kimse bir dilim bile alamadan."

Viktor ağırlığını başka tarafa çevirip, sanki suçu fiziksel olarak savuşturuyormuş gibi elini uzatıyor. "Benim hatam değildi."

Merci sertçe bakıyor. "Pekâlâ. Suçu kız kardeşine at." Geriye bize dönüyor. "Neyse, Zach bana bahsimizi kazanırsam ne istersem vereceğini söyledi."

"Peki sen ne istedin?"

Zach parmaklarını kol dayanağına vurarak tempo tutuyor. "Sikişime dövme yaptırdı."

"Aman Tanrım." Viktor sandalyesinde öne doğru eğiliyor, yüzünde bir sırıtişla Zach'e göz kırptıyor. "Hadi, göster bakalım. Eminim çok ateşlidir."

"Hayır, asla!" Merci, kuduz bir kurt gibi Viktor'a doğru atılıyor ve yere yığılıyorlar. "O benim! Ona bakamazsın."

Viktor, Merci tokatlar yağdırırken kahkaha atıyor. "AH! SİKTİR! Değerdi—AH! Sadece seni—SİKTİR!—aklını kaçıırken görmek için!"

"Seni bitireceğim, Mantar." Merci, Viktor'un saçını yakalayıp sertçe çekiyor.

"Sözler, sözler." Viktor kahkahalarının arasında hırıltılı bir sesle konuşuyor. "Kıskanırken en tatlı şeyleri söylüyorsun."

"Ben seni kıskanmıyorum!"

Aleksey, Eli'nin uyluğına vurup çenesini kaosa doğru çekti. "Hadi Solnişko. Yaz boyunca öğrendiklerini göster

onlara."

Eli'nin gözleri parlar ve Aleksey'in kucağından iner, Merci'nin arkasına gizlice yaklaşır ve kolunu boynuna dolar.

Merci çığlık atıyor. "Ne oluyor lan!"

Eli, arka çıplak boğmayı düzgün bir şekilde sağlayamayacak kadar çok gülüyor ve Merci'nin çırpınışları ikisini de Viktor'un üzerine çekiyor.

Viktor alttan kıkırdadı. "Feisty Mouse, tekniğin berbat. Hemen telafi güreşi dersleri ayarlamalıyız."

Eli kıkırdamalar arasında nefes nefese kaldı. "Elimden gelenin... en iyisini... yapmaya... çalışıyorum!"

"Üzerimden çekil!" Merci'nin sesi boğuktu. "Bu bir saldırı. Zach. Şu lanet olası arkadaşını kontrol et."

Zach'in ağzının köşesi seğirirken kaşlarından biri kalktı. "Hangisi?"

"Sinir bozucu sarışın."

"Bu, konuyu daraltmıyor." Küçük şeytanı neden dürttüğümden emin olamayarak kıkırdadım.

Viktor, saçları darmadağın bir halde yığından çıkıp Merci'ye bir öpücük gönderiyor. "Ben de seni seviyorum, kanka."

"BİZ EN İYİ ARKADAŞ DEĞİLİZ!"

Merci tekrar hamle yaptığında, Zach kolunu beline doladı ve onu yerden kaldırdı. "Yeter."

"İnkâr, kabullenmeye giden ilk adımdır," diyor Viktor sandalyesine geri otururken. "Bir gün benden gerçekten hoşlandığını itiraf edeceksin."

"Bir gün seni başarıyla öldüreceğim." Merci, Zach'in kucağında hâlâ kıvranıyordu.

"Annemin ona kendini savunmayı öğretmesinin işe yaramaz olduğunu söyledim." Aleksey, Eli'nin yerde yatıp kıkırdarak nefes nefese kalmasını izlerken yüzünde çarpık bir sırıtışla başını iki yana salladı. "Şiddet için fazla yumuşak. Bu yüzden beni tutuyor."

Eli dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Hey, en az beş saniye dayanabildim. Bu bir ilerleme, değil mi?"

Aleksey başını sallıyor. "Evet, Solnişko. İlerleme bu. Ama sana zarar vermeye çalışan herkese kendi dişlerini yediririm."

Üzerimde taşıdığım gerginlik azalıyor ve haftalardır ilk kez nefes alabiliyorum.

Alexey bir dilim pizza daha alıyor, sonra arkasına yaslanıp bana gözlerini kırpmadan bakıyor. "Sonsuza dek evli kalmayı mı planlıyorsun? Yoksa aileni öldürmemizi mi istiyorsun? Sorunu çabucak çözeriz."

Keşke bu kadar basit olsaydı.

"Kendim de düşündüm. Maalesef, ailem ulusal manşetlere çıkmadan ortadan kaybolamaz. Bu yüzden Henneman ile evlendim." Bir dilim pizza daha alıp büyük bir ısırık alıyorum, yutmadan önce yavaşça çiğniyorum. "Sadece şu birleşme olayının bitmesini bekliyorum, sonra boşanacağım."

Zach dövme eli esnetiyor ve parmaklarına bakıyor. "Ailen her şeyi bu kadar kolay mı geçiştirecek?"

"Zaten evliliğimin iptalini talep ediyorlar." Elimdeki yarı yenmiş pizzaya bakıyorum. "Gerçekten ne yapacaklar? Beni kovacaklar. Tamam, neyse. Öğrenim ücretim zaten ödendi ve geçen yıl vakıf fonumun ilk üçte birini aldım. Yılı bitirmek için onların yardımına ihtiyacım yok. Mezun olduktan sonra da Capitals'ta olacağım."

Göğsüm o tanıdık sızıyla sıkışıyor. Babamın hırslarının nerede bitip benimkilerin nerede başladığından emin olmadığım her an hissettiğim sızı.

Washington'a katılmak bana kendi geçimimi sağlama olanağı sağlayacak. Tabii eğer bu benim hayalim değilse, gerçekten özgür olacak mıyım? Yoksa ailemin en başından beri olmamı istediği yerde mi olacağım?

Yarısı yenmiş dilimi tekrar kutuya atıyorum, iştahım kaçmış.

Viktor boğazını temizliyor. Ona baktığımda, yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Evlilikten bahsetmişken, bu arada kocanla biraz eğlenmeyi planlıyor musun?"

"Defol git."

Merci bir kutu soda açarken homurdandı. "Ne, Raiyne
ufkunu genişletmedi mi? Her yerde zıpladığını duydum."

"Bırak onu. Hemen."

Dişlerim o kadar çok gıcırıyor ki neredeyse çatlayacak.
Henneman'da böyle bir şey olmayacak.

Durmadan.

Bölüm 9

RYAN

Etik'e Giriş dersinin başlamasına on beş dakika kala üçüncü sıradaki bir koltuğa oturdum. Lisedeyken, biri doğru yeri, doğru düzeni ve her şeyi doğru şekilde ayarladığında işler çok daha kolaydı. Ama üniversiteler Bireyselleştirilmiş Eğitim Programları (IEP) yapmadığı için artık ihtiyacım olanı aldığımdan emin olmak bana düşüyor.

Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp, ödev olarak verilen okumayı açıyorum. "Faydacı Etik: Mill ve Bentham". Şimdiden iki kez okudum, kenar boşlukları notlarla dolu. Ortaokulda ISS öğretmenimin bana öğrettiği bir rutin. İşe yarıyor, bu yüzden devam ediyorum.

Notlarımı mahvedip diplomamı alamamak olmaz.

Muhasebeci olmak, istikrarlı bir iş demektir. Bir gün gerçek bir eve sahip olmak demektir. Ve umarım Larry'nin bana verdiği gibi, ihtiyacı olan bir çocuk için de bir oda.

Göğsüm sıkışıyor. Hâlâ üvey babamı arayıp evliliğimizi anlatmadım. Bir hafta oldu ve konuşurken sürekli kaçamak cevaplar veriyorum. Ne söyleyeceğimi prova etmeye çalışıyorum ama kelimeler asla kulağa hoş gelmiyor.

Onu endişelendirmeden bunu nasıl anlatabilirim ki?

Ve Larry'yi bu karmaşaya sürüklemek istemiyorum. Her şeyimi kaybettiğimde bana yuva verdi, kimse bana destek olmazken o bana destek oldu. Eğer Connor koruyucu babamı bir tehdit olarak gördüyse...

Buna izin veremem.

Belki yarın. Belki de bekleyemediğimiz için kaçtık derim.

Connor muhabirlere bunu söyledi, değil mi? Dün gece internette okuduğum "Varisin Sürpriz Evliliğinin Ardından Walsh-Callahan Birleşmesi Tehlikede" başlıklı makalede ne demişlerdi? Fotoğrafımızın olduğu. Connor'ın eli belimde. Farlara tutulmuş bir geyik gibi görünüyorum.

Umarım Larry görmemiştir.

"Kahretsin, sabah dersleri yasaklanmalı."

Merci Laurent çantasını bırakıp yanıma oturduğunda başımı hızla kaldırdım. Kısa sarı gömleği parlaktı.

Gerçekten parlak.

Boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak midem düğümleniyor. Neden burada oturuyor? Ders salonunda bir sürü başka koltuk var.

Connor ona beni gözlem altında tutmasını mı söyledi?

Merci, simli çıkartmalarla kaplı bir dizüstü bilgisayar çıkarıyor. Birinde simli harflerle "Kaltak" yazıyor. Baktığımı fark edip sırtıyor. "O depodan çıkmama yardım ettiğin için sana hiç teşekkür edip etmediğimi hatırlamıyorum."

"Bunu kim olsa yapardı." Bakışlarım dizüstü bilgisayarın klavyesindeki ellerine kaydı. "Hâlâ acıyor mu? Özür dilerim," dedim hızla, boynuma doğru yükselen bir kızarıklıkla. "Bunu sormamalıydım."

Parmaklarını esneterek tırnaklarını inceliyor. "İyiler. Çoğunlukla. Tırnaklar tekrar uzuyor."

Profesör içeri giriyor ve ben ders notları şablonumdan yeni bir belge açıyorum.

Merci homurdanıyor. "Profesör Chen'in yoklama konusunda tam bir pislik olduğunu duydum. Zach bu sabah beni yataktan sürüklemek zorunda kaldı."

Profesör sonuççuluktan bahsederken ders salonu sessizleşiyor. Temel prensipleri anlatırken yazmaya başlıyorum: sonuçları tartmak, en fazla sayıda insan için en büyük faydayı sağlamak.

Yazmam normalden daha yavaş. Hâlâ iyi uyuyamıyorum. Ve tekrar düzgün bir şekilde dinlenmem ne kadar sürer kim bilir. Belki de bir mini kayıt cihazı alıp önemli bir şeyi kaçırmadığımdan emin olmalıyım.

Connor da bitkin. Ve stresli. Odadayken sürekli telefonunu kontrol ediyor. Çekmeceleri çarpıyor. Bir aşağı bir yukarı yürüyor. Ailesinin ona neler yaşattığını hayal bile edemiyorum.

Ve eğer ona doğru bakarsam, gürültü önleyici Beats'ini açmadan önce homurdanıyor veya küfür ediyor.

Ama dudağı sonunda iyileşiyor.

Profesör Chen, Kantçı etiğe geçiyor ve ben yazmaya devam ediyorum. Görev odaklı ahlak. Bir şeyin doğru olduğu için hareket etmek, sonuca göre değil. Mantıklı. Zor olsa bile doğru olanı yap.

Bunlar mutlaka sınavda çıkacak şeyler.

Yanımda Merci telefonuyla mesajlaşıyor, hiç dikkat etmiyor. Sanırım kendi tercihi.

Ders sonunda bittiğinde notlarımı kaydedip eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Merci de aynısını yapıyor.

"Eli ve benimle öğle yemeğine gel," diyor dizüstü bilgisayarını çantasına koyarken. "Bak, tüm bu zorla evlilik saçmalığını biliyorum. Anlayabilecek biriyle konuşmanın iyi olacağını düşündüm."

Ağzım açık bir şekilde donup kalıyorum.

Gözlerini devirip elini kalçasına koydu. "Zach'le çıkıyor olmam, onların ne olduklarını bilmediğim anlamına gelmiyor. Ve bilmeni isterim ki, o da beni kaçırdı. Ama sonunda her şey yoluna girdi."

Şövalye mi kaçırdı onu?

Aman Tanrım.

Takım arkadaşlarımda ne sorun var?

Merci bakıyor, bir cevap bekliyor. Hayır demek, kulaklıklarımı takıp koşarken Joan Jett'e kendimi kaptırmak istiyorum. Ama Merci nasıl bir şey olduğunu biliyorsa, belki Connor'ın kurallarını çiğnemededen biriyle konuşabilirim. Belki de bunu tek başıma halletmek zorunda kalmam.

"Tamam aşkım."

"Güzel." Çantasını omzuna attı. "Ve açıklığa kavuşturalım, hepsi hakkında kesinlikle konuşacağız. Ama aramızda kalacak. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum. Kesinlikle katılıyorum.

Binadan çıkıp kampüsün karşısına geçiyoruz. Eylül ayı için hâlâ sıcak. Crestwood Üniversitesi'nin yemekhanesine vardığımızda gömleğim sırtıma yapışıyor.

Zaten kalabalık, gürültülü ve tıklım tıklım. Merci ızgara bölümüne giderken ben de şarküteri tezgahından bir hindi sandviçi ve su alıyorum. Kasada tekrar buluşuyoruz.

"Eli nerede?" Merci, tepsisini dengelerken telefonunu çıkarıp hızlıca bir sesli mesaj gönderiyor. Birkaç saniye sonra telefon titriyor. "Pencere kenarındaki masada."

Kalabalık masaların arasından Eli'nin oturduğu yere doğru ilerliyoruz. Önünde çikolatalı kek ve yarı yenmiş bir Cobb salatası var.

Garip bir kombinasyon.

Eli yukarı bakıyor, beni gördüğü anda mavi gözleri parlıyor. "Hey, Ryan. Aramıza katıldığın için çok mutluyum."

"Merci beni davet etti." Eli'nin solundaki sandalyeye oturdum, Merci de sağdaki sandalyeye oturdu.

"Ah, dersin sırasında bana mesaj atmış." Eli salatasından bir ısırık alıyor. Çiğnemeyi bitirince devam ediyor. "Öğle

yemeğine gelmeni sağlamasını söyledim."

"Yoksa senin ve Connor hakkında gerçek bilgiyi nasıl öğrenecektik?" Merci ızgara peynirinden bir ısırık aldı.

İnleyip yemeye başladım. Yani bu, onların takılmak istemelerinden ziyade bilgi edinmek için bir fırsattı.

Eli çatalını bıraktı. "Hepimiz ikinizin evli olduğunu biliyoruz. Kayınvalidem bu duruma çok sinirlendi."

Merci homurdandı. "Çok dramatik bir pislik. Cidden, dişlerini tekmelemeye çalışacağım."

Burnumdan bir ses çıkardım, sandviçim neredeyse boğuluyordu. Geçen dönem Merci'nin Novotny'nin suratına tekme attığını duymuştum.

Merci sırtıttı. "Gördün mü? Ryan bile bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyor."

Ellerimi kaldırdım. "Hayır, hayır, hayır. Bunu söylemedim."

Eli kıkırdamaya başlıyor. "Endişelenme. Zaten dört gün önce kavga ettiler. Merci, Viktor'a tokat attı. Saçını da çekti."

Merci daha dik oturuyor ve sırtıyor. "Kesinlikle birkaç tel kopardım."

Sandviçimden çok büyük bir ısırık aldım. Sarah sinirlendiğinde saçımı çekerdi. Kalın kafatasımdan geçmenin tek yolunun bu olduğunu söylediler. Kız kardeşimin bir kez daha çekmesi için her şeyimi verirdim.

"Selam, Ry."

Bok.

Kai yaklaşırken boynuma bir sıcaklık yayıldı. Bütün bu karmaşa başladığından beri ondan uzak duruyordum. Öğrenirse olaya karışır ve bu isteyeceğim en son şey.

"Hey, Kai." Sandviçimi masaya bıraktım. "Bunlar Merci ve Eli."

Kai ellerini boş bir sandalyenin arkasına koydu.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Eli genişçe gülümsüyor ve Merci başını sallıyor.

Kai bana baktı. "Çok kötü görünüyorsun. Her şey yolunda mı?"

"Evet, sadece yorgunum."

"Yorgun musun? Ry, sanki kamyon çarpmış gibisin. Hem de defalarca. Biri sana sorun mu çıkarıyor?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. İyiyim."

"Hı hı." Gerektiğinden daha uzun süre baktı - tüylerim diken diken oldu. "Arkanda olduğumu biliyorsun. Her zaman yanımda oldun."

Boğazım düğümleniyor. "Biliyorum. Teşekkürler."

"Sonra bana haber ver." Birbirimize yapıştık, hızlıca tutuştuk ve ayrıldık, sonra da uzaklaştı.

"Arkadaşların olduğunu bilmiyordum." Eli kekinden bir parça koparıp ağzına attı.

Sandviçimi alıp ağzıma götürdüğümde durdum ve ona baktım. "Arkadaşlarım var."

Bir arkadaşım var.

Eli kızarıp alt dudağını ısırdı. "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Ama o Crestwood Krallarından biri."

"Şimdi kim ne yapıyor?" Merci milkshake'inden büyük bir yudum aldı.

Eli homurdandı. "Sadece bir grup şımarık velet."

Evet, Kai'nin ailesinin parası var. Ama o farklı.

Eli bana baktı. "Evli olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemedim. Söylemeyi de planlamıyorum."

Merci fincanını sertçe yere bıraktı. "Çok yazık. O adam Connor'ın kışına tekmeyi basacak gibiydi. Ve bunu görmeyi çok isterdim. Arkadaşının bunu biraz para karşılığında yapacağını mı düşünüyorsun? Ben iyi para ödüyorum."

Sandviçimden bir ısırık alıp yavaşça çiğniyorum. Kai bunu bedavaya yapardı. Ve Connor'ı mahvederdi. Ama şu anda daha fazla soruna ihtiyacım yok. "Kai'ye hiçbir şey söyleme. Ya da onu kızdırma. Lütfen."

Sırıttı. "Ah. Demek dövüşecekmiş. İlginç."

"Teşekkür ederim, lütfen."

Beni savuşturuyor. "Peki. Ama belki Connor'ın kuaförünü bulurum. Saç kesme makinesini yanlışlıkla kafasının ortasına sokmalarının maliyeti ne kadar olur sence?"

Ağzımı kapatıp gülüyorum. "Saçlarına ne kadar takıntılı olduğunu bilemezsiniz. Her bir saç telinin mükemmel olduğundan emin olmak için otuz dakika harcıyor. Hatta arkasını kontrol etmek için bir aynası bile var."

Eli kıkırdamaya başlarken Merci kollarını kavuşturup surat asıyor. "Zach ise ne kadar uzun sürdüğümle ilgili bana laf atıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne kadar uzun?"

Merci sertçe baktı. "Kocanızdan daha uzun. Mükemmelliği aceleyle getiremezsiniz."

Gülümseyip elimi saçlarımın üzerinden geçirdim. "Birkaç haftada bir, saç kesme makinesiyle iki dakika. Tamamdır."

"Alexei saçlarıyla uzun süre ilgilenmiyor. Ama o adam duşta sonsuza dek kalıyor. Bir keresinde sıcak suyun altında uyuyakalmıştı." Eli bir domatese saplarken yüz hatları buruşuyor. "Sıra bana geldiğinde buz gibi suyla karşılaştım."

"Connor her gün orada kırk beş dakika kalıyor." Ve ben o uzun duşlar sırasında neler yaşandığını biliyorum.

Bir keresinde biraz fazla yüksek sesle homurdanmıştı. Bir keresinde kıpkırmızı olmuş, havlusunun ön tarafında belirgin bir şişkinlik oluşmuştu.

Kulak uçlarım yanıyor ve başımı hızla sallıyorum. Connor'ı böyle düşünmemeliyim. Ya da sonrasında kalçalarına kadar sarkan havluyla, sıırıslık saçlarıyla nasıl dolaştığını.

Ve bakıyorum. Her seferinde. Omurgasının vadisinden aşağı doğru akan suya, sırtının o çukurlarına. Kıyafetlerine uzandığında kaslarının nasıl dalgalandığına. Kusursuz kıkırına -yuvarlak, sıkı ve sıkı- bakıyorum.

Kendimden nefret ediyorum ama hâlâ bakıyorum, ellerimin her iki yanağını nasıl kolayca tamamen kapatabileceğini hayal ediyorum.

Boğazımı temizliyorum, suyumu alıyorum ve bacaklarımı birbirine sürterek büyük bir yudum alıyorum, penisim dolmaya başlıyor.

"En azından yurtlarda sıcak su bitmiyor." Merci, Eli'ye bir patates kızartması fırlatıyor. "Belki de Jersey'e bu kadar sık

gitmeyi bırakmalısın."

Eli arkadaşına dil çıkarıyor.

Ama soğuk su benim sorunum değil. Connor gidene kadar, kimsenin odamıza girmesini engellemek için kapının altına bir kapı durdurucu sıkıştırana kadar duş alamamam.

Onun yüzünden derse geç kaldım.

Keşke olanları atlatabilseydim. Birisinin bana bir şey yapmasından bu kadar korkmadan, huzur içinde duş alabilseydim.

Kahkaha düşüncelerime sızıyor. Onların kahkahaları. Fayanslarda yankılanışı. Ellerim titremeye başlıyor ve masanın kenarını tutuyorum.

Sağlam, dokulu. Fayans değil. Banyo değil.

"Ryan?" Merci'nin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "İyi misin?"

Gözlerimi kırıştıırıp etrafa bakıyorum. Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri sızıyor. Sandalyeler yere sürtünüyor. Hâlâ buradayım. Hâlâ öğle yemeğindeyim. Masayı bırakıp derin bir nefes alıyorum. "Evet."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Emin misin?"

Başımı sallayıp sandviçimin sonunu bitiriyorum. İhtiyacım olan son şey, tüm yemek alanının önünde yıkılmak.

Eli yine kekini çekiştiriyor. "Koştuğunu duydum. Bir ara birlikte gitmeliyiz."

"Elbette." Yanında birilerinin olması hoş olabilir.

"Koşmanın eğlenceli olduğunu düşünen insanları asla bulamayacağım. Bu çok tuhaf." Merci, ızgara peynirinin kalanını tepsiye fırlattı. "Peki, Kaptan Pislik seni nasıl evlendirdi? İsteyerek olduğundan şüpheliyim." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Yoksa öyle miydi?"

Su şişesiyle oynuyorum, her yerim ısınırken etiketini söküyorum. Viktor'un evcil hayvan kamerasında kaçırılma anını izlediğinden bahsettiğini duydum. Herkese anlatmamasına şaşırdım.

"Bekliyoruz." Merci parmaklarıyla masaya vuruyor.

"Bursumu tehdit ediyor." Ensemi ovuşturdum. "Ve bana silah doğrulttu."

Merci ellerini masaya vuruyor. "Ne oluyor lan! Dalga mı geçiyorsun?"

Eli telefonunu alıyor, parmakları ekranda gezinirken yüz hatları buruşuyor. Kime mesaj attığından emin değilim ama midemde düğümler oluşuyor. Durumum berbat, ama son zamanlarda daha sakin. Connor'ın tehditlerine geri dönmesine dayanamıyorum.

"Yakın zamanda Jersey'e gitmeyeceğim. Kocama seks yasağı koyacağım." Eli, yüzü pancar gibi kızarmış bir halde telefonunu masaya çarpıyor. "O pisliklerin silahtan haberi olduğuna inanabiliyor musun?"

Merci, milkshake'inden bir yudum daha alırken gözlerini devirdi, sonra yuttu. "Şaşırdın mı? Gerçekten mi? Zach beni lanet olası bir depoya zincirlemişti." Bana baktı. "En azından tuvalete ulaşamadığın için altına işemek zorunda kalmadın."

Çenem düşüyor ve ona gözümü kırpmadan bakıyorum. Tamamen şaşkınım. Zincirlenmiş mi? Ve o, Knight'la kalıyor.

Buna ne diyeyim ki?

Connor'ın bana yaptıklarından sonra onunla kalmayı asla düşünmem.

Öğle yemeğimizi bitirmeye geri dönüyoruz. Merci, Eli'nin en yeni heykel projesini soruyor. Meğer sanat öğrencisiymiş. Hatta bize son çizimlerinden bazılarını gösteriyor.

"Pekala, numaranı ver." Merci ellerini bir peçeteye siliyor. "Bu saçmalık hakkında falan dert yanman gerekirse diye."

"Destek ekibin olabiliriz." Eli kızarıyor, gözleri kocaman ve parlak. "Ve istersen arkadaş da olabiliriz..."

Hayır demek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse, birden fazla arkadaşına sahip olmak kulağa hoş geliyor. Ve bu kabus hakkında konuşacak insanların olması daha da iyi geliyor.

"Tamam."

Numaralarımızı birbirimize veriyoruz ve bir an için her şey normal geliyor, sanki sıradan bir üniversite öğrencisiymişim

gibi. Ama sonra gerçekler ortaya çıkıyor. Bu ikisi hâlâ Connor'ın arkadaşları, grubunun bir parçası.

Bütün bunlar bittiğinde, Connor'ın bana ihtiyacı kalmadığında, yanımda kalacaklar mı? Cevabı zaten bildiğim için nefret ediyorum.

Ama şimdilik bunun böyle süreceğini varsayacağım.

Bölüm 10

CONNOR

Murphy'nin barı ileride. Arabayla gitmeliydim. Bu nem berbat. Ter şimdiden boynumun arkasından ve yakamın altından akmaya başladı.

Tekrar ekrana bakıyorum. Telefonumdaki mavi nokta Henneman'ın hâlâ orada olduğunu gösteriyor. Gerçi arkadaşlarım bu bara gitmemizin sebebinin o olduğunu bilmiyor.

İçeri nasıl girdi bu? Sahte kimlikle mi?

Pek uygun görünmüyor ama başka açıklaması da yok.

Siktir, şimdi onun boklarını karıştırmam gerekecek, başka neler saklıyor görmem gerekecek.

Az önce video görüntüsünü açtığımda, şık bir kot pantolon giymiş ve üzerine kolonya sıkıyordu. Çoğu gece kamera görüntüsü onu masasında gösteriyor.

Dün hariç.

Telefonunda bir şeyler izliyordu, eşofmanını indirmiş, kendini okşuyordu. Dizüstü bilgisayarımı o kadar hızlı kapattım ki neredeyse ekranı çatlayacaktı.

Nefesimi dışarı verirken dişlerimi sıkıyorum.

Ona çıkmamasını söylemiştim ama karşı tarafta başka biri mi vardı? Görüntülü görüşme miydi? Bu gece dışarı çıkmasının sebebi bu muydu?

Neyse ki bugün erken saatlerde soyunma odasındaki bankta telefonunu açık bırakmıştı. Antrenmandan sonra Koç Harper onu ofise çağırdığında telefonuyla uğraşıyordu. Ben de telefonu aldım ve bir konum uygulaması yükledim.

Kişilerini ve mesajlaşma geçmişini incelemek istedim. Ama Koç'un istediği şey uzun sürmedi çünkü Henneman birkaç dakika sonra yürüyerek geri dönecekti ve beni yakalamasına ihtiyacım yoktu.

Zach ellerini ceplerine sokup birkaç kişinin etrafından rahatça dolaşıyor. "Ailenden haber var mı?"

"Birkaç gün içinde değil." Boynumdaki kaslar. "Bir şeyler çeviriyorlar."

Viktor sırtıttı. "Talihsiz ölümünü planlamak gibi mi?"

Annem bu fikri babama sunarsa ve hatta bunun imparatorluklarına nasıl fayda sağlayabileceğini anlatırsa hiç şaşırmam.

Omzuma çarpıyor. "Henneman'la aranız iyi mi? Son zamanlarda onun hakkında şikayet ettiğini duymadım."

"Birlikte yaşıyoruz. Başka bir şey değil."

Farklı programlarımız var, hokey dışında neredeyse hiç karşılaşmıyoruz. Ben işimi başka yerde yaparken o odamızda kalıyor. Döndüğümde uyanıksa, gürültü önleyici kulaklıklarımı takıyorum. Birlikte olduğumuz tek zaman antrenman veya uyku zamanları.

Huzursuz kıpırdanmaları sonunda durdu; artık her saat başı uyanmıyor. Aslında biraz uyuyorum. Dün gece hariç,       onu mastürbasyon yaparken yakalamayı d     yordum.

Bu pislik neden benim gibi du ta bo alamıyor?

Zach ba ını e di. "Antrenmanlarda daha iyi görünüyor, buzda bayılacak gibi görünmüyor."

Ben de aynısını farkettim.

Henneman'ın pozisyon alma yeteneği gelişti ve tepki süresi daha hızlı. Her hamleyi ikinci kez d     m yor. Yine de boyundan faydalanm yor. "Zamanı geldi. Bir  ampiyonluk daha kazanmak istiyorsak her oyuncunun üzerine d    ni yapması gerekiyor."

Viktor elini kalbinin üzerine koyuyor. " ok destekleyici bir kocasın. Gözlerimi ya artıyorsun."

"Defol git."

Murphy's'e varıyoruz ve ağır kapıdan içeri giriyoruz. Mekân tıklım tıklım, her yerde cesetler var, müzik çalıyor. Güvenlik görevlisi kimliklerimize bakmadan bizi içeri alıyor.

"Aman Tanrım." Viktor olduğu yerde donakaldı. "Kocanız kraliyet sarayını tanıyor mu?"

Bakı larını uzak köşeye kadar takip ediyorum. Henneman orada, Knox Delacroix, Thatcher Wolfe, Julius Saint ve Kai Lysaith ile çevrili.

Crestwood Kralları.

Demek ki içeri böyle girmiş. Ama neden onlarla birlikte?

Babam Crestwood'a gittiğinde onların küçük topluluğunun bir parçasıydı. Bu bana miras bıraktı. Ama onların saçma sapan topluluklarıyla hiç ilgilenmedim. Hokey her zaman onların 'serseri'liçinden daha iyidir.

Henneman bizi fark ediyor ve kaskatı kesiliyor, gülümsemesi kayboluyor.

Yanında bir kız oturuyor; tasarımcı kıyafetleri giymiş esmer bir kız. Yanına yaslanmış, sanki hakkı varmış gibi parmaklarını kolunda gezdiriyor.

Ama  yle yapmıyor.

O benim.

Viktor yüzümü inceliyor, gözlerinde eğlenceli bir parıltı var. "Ah, çenenin o sıkılması. Burun deliklerinin hafifçe açılması. Biri kısıkanıyor."

"Pervasızca davranıyor. Aptalca." Sesim sakin ve kontrollü çıkıyor. "Ya resimler ortaya çıkarsa?"

"Ah, lütfen. Bir fotoğraf mı? Yoksa bölgesini mi işaretliyor? Belki sen de aynısını yapmalısın." Göz kırıyor. "Neyse, gidip buralarımızı alayım."

Bara doğru yönelirken Zach ve ben boş bir masayı tutuyoruz. Ben Henneman'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Oraya gitmeliyim. Kime ait olduğunu açıkça belirt. Ama bu çaresiz görünüyor, sanki o kaltağın hâlâ kendisine ait olmayan bir şeye dokunmasını umursuyormuşum gibi.

Zach sandalyesine çöktü. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Maç programımızı kontrol etmek için telefonumu çıkardım. "Hiçbir sebebi yok. Eğer hata yaparsa ne olacağını biliyor. Ayrıca burada olduğumuzu da biliyor."

"Ama sen gerginsin."

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum.

"Merci ve Eli birkaç gün önce eşinizle öğle yemeği yediler."

Telefonumu masaya yüzü aşağı bakacak şekilde koyduktan sonra ona dik dik baktım. "Onlara karışmamalarını söyledim. Ve ona öyle demeyi bırak."

Viktor masaya üç şişe bırakarak geliyor. "Aslında, Eli'ye sadece karışmamasını söyledin. Merci ne isterse onu yapıyor."

Bir bira alıp derin bir yudum alıyorum. Soğuk, acı, gerekli. "Ne konuştular?"

Zach'in ağzı seğirdi. "Saçların."

Yudumun ortasında durakladım. "Ne?"

"Görünüşe göre her sabah bunu mükemmelleştirmek için yarım saat harcıyorsun. Hatta özel bir aynan bile var."

Henneman fark etti mi?

Bu düşünceyle homurdanıp başımı salladım. Neden yapmasın ki? Aynı odayı paylaşıyoruz.

Viktor'un gözleri yaramazlıkla parlıyor. "Ve duşlarınızın tam kırk beş dakikalık süresi. Çok detaylı. Oldukça... dikkatli görünüyor."

"Henneman konuşmamalı. Duş alıyor mu hiç?"

İkisi de bana bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Duş aldığını biliyorum. Sadece ben oradayken asla."

Soyunma odası sorunlarını herkes biliyor. Takım duşlarına yaklaşıyor. Giyinmiş olarak geliyor. Odamızda bile hazırlanmak için benim çıkmamı bekliyor.

Bu yüzden, tuvalete ihtiyacı olduğunda boş olduğundan emin olmak için kendimi ayarlamaya başladım. Umursadığım için değil. Çünkü burslu bir oyuncu başarısız olduğunda işe yaramaz bir koz olur.

Mahkeme masasından gelen kahkahalar dikkatimi çekiyor. Henneman'ın başı geriye atılmış, öyle çok gülüyor ki omuzları sarsılıyor.

Parmaklarım şişeyi daha sıkı kavriyor.

Onun güldüğünü hiç duymadım. Gülümsediğini hiç görmedim.

Zach birasından bir yudum aldı. "Kız neredeyse kucağına tırmanıyordu."

Henneman kaskatı kesilince Kai dikkatini başka yöne çeviriyor. Çok yaklaştığımda verdiğim tepkinin aynısı. Ama Kai'ye bakışı - yumuşak, minnettar. Sanki onu güvende hissettiren Kai'ymiş gibi.

Birlikteler mi? Mastürbasyon yaparken telefonda konuşan o muydu?

Biramdan büyük bir yudum alıp sertçe masaya bırakıyorum.

Viktor kıkırdarak arkasına yaslandı. "Kocana ilgi duyuyor musun?"

"Hayır." Kelime ağzından o kadar keskin çıkıyor ki, kesiyor. "Ve sana defalarca ona böyle demeyi bırakmanı söyledim."

Bir dahaki sefere burnunu kırarım."

Zach kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sorunuz ne?"

"Kai Lysaith."

Hiçbir şey söylemeden bakmaya devam ediyor.

Sandalyemde arkama yaslandım. "Eğer o ve Henneman birlikteyse, bu bok suratıma patlayacak."

Zach öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Bir daha sır saklama. Henneman'ı araştırıp doğru olup olmadığını öğrenirdik. Ama onu hiç kimseyle görmedik. Çoğu gün kendi gölgesinden korkuyor."

Korkudan daha fazlası. Başına bir şey geldi. Tepkileri, paniği, çok yaklaştığımda paramparça oluşu. Buckland'dan sonra Reed'e çok benziyor.

Viktor neredeyse birasını püskürtecekti ve dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için başımı çevirdim.

Henneman.

O lanet olası bara tırmanıyor.

Müzik daha ağır bir ritme geçiyor, baslar zemini uğuldatıyor. Ve hareket ediyor. Kendi içine kapanan korkmuş takım arkadaşı gibi değil, bambaşka biri gibi.

Kalçaları ritimle sallanıyor, elleri göğsünden aşağı kayıyor. Nabzım hızlanıyor, içimdeki her şey sımsıkı sarılıyor.

Döner, alçalır, sonra sırtını yuvarlayarak doğrulur.

Birkaç saniye içinde taş gibi sertleşiyorum.

Bu gerçekleşmiyor.

Onun için değil.

Barın tamamı onu izliyor, kızlar ve erkekler ıslık çalıyor. Siyah tişörtü yukarı doğru sıyrılıyor, karın kasları ıslıkta parlıyor. V yakası kot pantolonunun içinde kayboluyor.

Siktir. Siktir. SİKTİR.

Her nabız atışımda penisim daha da sertleşiyor. Biramı alıp soğuk şeyi masanın altında bacaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Faydası olmuyor.

Viktor uzun ve alçak bir ıslık çalıyor. "Kahretsin. Böyle hareket edebildiğini bilmiyordum."

"Ben de yapmadım."

Şişeyi dudaklarıma götürüp kalan ne varsa hepsini yudumluyorum, gözlerim Henneman'a kilitlenmiş. Yatakta da böyle mi hareket ediyor acaba?

HAYIR!

Şişeyi masaya sertçe vurup sandalyemi öyle sert geriye itiyorum ki, yere sürtünüyor. Hareket etmem, bir şeyler yapmam gerekiyor.

Zach'in eli fırlayıp kolumu yakaladı. "Sakın aptalca bir şey yapma."

"Çek şu lanet elini."

Bırakıyor, ben de ayağa kalkıp dans pistine doğru ilerliyorum. Kenarda yalnız bir kızıl saçlı var. Yanına gidip onu kendime çekiyorum. Gülümseyip dans ediyor, ellerini göğsümde yukarı kaydırıyor.

İhtiyacım olan o. Mantıklı olan o.

Kalçaları ritimle benimkilere sürtünüyor. Ellerim belinde, ritmine ayak uyduruyorum. Bas, zemini ve bedenlerimizi dövüyor. Bana daha sert sürtünüyor, ellerini enseme doluyor.

Sonra başını yukarı kaldırıyor, gözleri yarı kapalı, dudakları aralanmış bir şekilde öne doğru eğiliyor.

Geri çekilip aramıza mesafe koyuyorum.

Kahretsin.

İhtiyacım olan son şey, rastgele bir kızla öpüşürken çekilmiş fotoğraflarım. Ailem bunu anında silah olarak kullanırdı.

"Ne oldu?" Tekrar bana doğru uzanıyor.

Cevap veremedi karnıma büyük bir el uzanıyor ve kendimi tekrar sağlam bir bedenin içinde buluyorum.

"Özür dilerim." Henneman'ın sesi her zamankinden daha sert ve daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti. "Kocamla konuşmamız gerek."

Kızıl saçlı kadın öne doğru bir adım attı, eli yüzüme doğru uçtu. "Seni pislik!"

Ama Henneman beni o kadar hızlı döndürüyor ki, ıskalıyor. Eli belime bastırıyor, beni kendine bastırıyor. "Benim olana dokunma."

Bana ait?

Cehennem gibiyim.

Ben kimseye ait değilim. Babama değil. Ve kesinlikle sahte kocama da değil.

Gittiği anda, onun tutuşundan kurtulup göğsüne doğru itiliyorum. Ama o sağlam, hareketsiz. "Çek ellerini üzerimden."

"HAYIR."

Tekrar itmeye çalışıyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Senin koyduğun kurallara uyuyorum." Geri adım atmıyor, bakışlarını kaçırmıyor. "Yoksa halk içinde senin olmam gerektiğini unuttun mu? Çünkü o kız kafası karışık görünüyordu." Omzumun üzerinden baktı. "Ve Veronica burada. Bardayken onu gördüm."

Bok.

Veronica beni başka bir kadınla dans ederken görseydi, her şey yerle bir olabilirdi. "Nerede?"

Çenesini banyoların yakınındaki uzak köşeye doğru çevirdi.

"O bara çıkmadan önce düşündün mü?" diye ona dik dik baktım. "Bir orospunun sana asılmasına izin vermeden önce mi?"

"Dans ediyordum. Tek başıma." Eğildi. Nefesi kulağıma çarptı ve siktir et, sıcaklık doğrudan penisime hücum etti ve sızıntı yapmasına neden oldu. "Kocam izlerken rastgele bir kızla sevişmek istemiyorum."

"Ne zaman böyle şeyler yaparsın? Genelde tam bir—."

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Geri çekilip gözlerini gözlerime dikti. "Hiç uğraşmıyorsun bile. Bir çift gibi görünmemizi istiyorsun ama birbirimizi tanımıyoruz. Ailenin bunu anlaması çok uzun sürmemeli."

Gözlerinde bir donukluk, nefesinde bira kokusu var; sarhoş. Demek bu dik duruşun kaynağı orası.

Ama haksız da değil. Programını, korkularından bazılarını, nereye gittiğini biliyorum. Ama onu neyin güldürdüğünü, neyin bar tezgahlarına tırmandırdığını bilmiyorum.

Annem ve babam bu boşlukları fark edecekler.

"Daha iyi bildiğini mi sanıyorsun? Burada neyin tehlikede olduğunu anladığını mı sanıyorsun?"

Bana o kadar yaklaşıyor ki göz teması kurabilmek için başımı geriye yatırmak zorunda kalıyorum.

Ona bakmaktan nefret ediyorum. Vücudumun onun bana karşı ne kadar sağlam durduğunu fark etmesinden nefret ediyorum.

"İyi misin?" Sesi yumuşak, samimi, sanki umurundaymış gibi.

Gömleğini yumrukladım, gözlerimi kısıtım. "Sadece burada olmanı, çünkü sana sahip olduğumu ve sana ne dersem onu yapacağını unutma."

Bir el omzuma yapıştı.

Zach.

"Hadi gidelim." Henneman'a döndü. "Arkadaşlarının yanına dön."

Zach bıraktığı anda omzumu Henneman'a çarptım ve sendelemesine neden oldum. "Yerini bil."

Çıkışa doğru hızla ilerliyorum. Fedai kenara çekilmeye vakit bulamadan yanından geçip kaldırıma çıkıyorum, böylece barla aramdaki mesafe artıyor.

Benimle onun arasında.

Gömleğim sırtıma yapışıyor, sıcak her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Plan bu değildi.

Evliliğin basit olması gerekiyordu. Stratejik. Ailemin oyununa temiz bir çözüm.

Beni tamamen dengesizleştirmesi ya da sahte kocama karşı sertleşmemi sağlaması amaçlanmamıştı.

O yüzden siktir et bunu. Ve siktir et onu.

Bölüm 11

RYAN

Uber beni Crestwood'un ana girişinde bırakıyor. Her yer vızıldıyor, sadece biradan değil. Ama daha çok Connor'ın küçük kızıl saçlısına nasıl siktir git dediğimden. Herkesin önünde ona nasıl benim dediğimden.

Sonra beni itti. Bana yerimi bilmemi söyledi.

Kampüsten Young's Hall'a doğru yürürken yumruklarımı sıktım. Bara gitmemeliydim. Ama Kai, onunla çıkmayı kabul edene kadar telefonumu sürekli meşgul etti. Bana göz kulak olacağına ve iyi vakit geçirmemi sağlayacağına söz verdi.

Ve yaptım.

Murphy's, Kai ve arkadaşlarının vazgeçilmez mekanı. Güvenlik görevlileri onlara asla sorun çıkarmaz. Sahte

kimliğimi bile kimse kontrol etmedi.

Sonra Connor ortaya çıktı.

Beni boynumdan tutup sürükleyeceğini sandım. Bunu yüzünden anlayabiliyordum, özellikle de o kız benimle flört ederken. Ve kesinlikle bar tezgahına çıktığımda.

Öf, siktir.

Bunu neden yaptım?

Ah, evet. Çünkü kocamı kızdırmak istiyordum.

Young's Hall'un kapılarından içeri giriyorum. Köşeleri kontrol ediyorum. Kimse yok. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, parmaklarım antika ahşap korkuluğa tutunuyor.

Kai'ye yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama cevap vermeden gitmeme izin vermedi. Bir açıklama için ısrar etti. Bu yüzden ona Connor'ın oda arkadaşım olduğunu, ailevi bir sorun yaşadığını ve ona yardım etmeye çalıştığımı söyledim.

Tam olarak yalan değil ama gerçekte de değil.

İkinci kata çıkıp şamdanlarla aydınlatılmış koridorda yürürken omuzlarım gerildi. Buranın daha iyi aydınlatılmaya ihtiyacı var. Çok karanlık.

Odamıza yaklaşırken anahtarımı arıyorum, her adımda kalbim daha da hızlı çarpıyor. Hâlâ cesur olacak kadar sarhoşum. Ya da aptal.

Muhtemelen ikisi de.

Ama artık Connor'ın bana bok gibi davranmasına izin vermeyeceğim.

Kapıyı iterek açtım ve karanlık odaya adım attım, lanet olası kocama cehenneme gitmesini söylemeye hazırdım.

"Ryannn." Connor'ın sesi pürüzlü ve nefes nefeseydi.

En azından uyandı. Artık geri adım atamaz.

Işıkları yakıyorum... sonra donup kalıyorum.

Connor yatağına yayılmış. Gömleği yukarı sıyrılmış. Eşofman altı uyluk ortasına kadar inmiş. Kulaklık takmış. Baş geriye atılmış, boynu açıkta, dudakları aralık.

Ve eli sert, kalın—

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Penisini hızla ve çaresizce okşuyor, ucundan ön sıvı sızıyor, boştaki eliyle çarşafı kavramış, eklem yerleri bembeyaz. Göz göze geliyoruz ve vücudu kasılıyor, boğazından boğuk, gırtlaktan gelen bir inilti yükseliyor. Sertçe boşalıyor, kalın spermler karnına ve göğsüne fışkırıyor.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

Ve parmaklarının üzerinden akan, şaftından aşağı doğru akan meniden gözlerimi alamıyorum.

O... adımı mı söylüyordu?

Penisim acı verici bir hızla sertleşiyor, fermuarıma baskı yapıyor.

"Lanet olsun!" Connor kulaklığını çıkarıp eşofmanını yukarı çekmeye çalışıyor, saniyeler içinde şoktan öfkeye geçiyor.

"Neye bakıyorsun lan?"

Gözlerimi kırıştırdım ve sonunda kendime geldim. "Bunu yapmak istemedim, senin olduğunu bilmiyordum..."

"Çık dışarı!" Ayağa fırladı, sonra çamaşır sepetinden bir havlu aldı. "Defol git!"

Elini ve göğsünü temizlerken, hareket edemedi ona bakıyorum.

Komodinin üzerindeki telefonu titreşiyor. Telefonu kapıp duvara fırlatıyor. Parçaları yere saçılıyor.

"Ne kadar süre karanlıkta bir sürüngen gibi dikilip durdun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burası benim de odam. Ne yaptığını hiç anlamadım, o yüzden beni sapık yerine koyma."

Havluyu tekrar sepete atıyor. "Ayakkabıya uyarsa."

Ellerim yumruk oldu, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. "İlk öpücüğümü çalan sendin. Hem de hiç sormadan. Şimdi mastürbasyon yaparken yakalandığın için bana bağırma mı istiyorsun? Siktir git."

Bir anlığına hareketsiz kalıyor, sonra sırtlıyor. "Haklısın... ilk öpücüğün. Yine aynı konuyu açıyorsun. Nesin sen, bakire misin?"

Ağırlığımı başka tarafa kaydırıp bakışlarımı yere indiriyorum. Ne olmuş yani? Onu ilgilendirmez.

Connor acımasız ve alaycı bir şekilde gülüyor. "Vay canına. Öylesin."

Odanın karşısına geçiyor, yastıktan oyuncak ayımı alıyor, sonra havaya kaldırıyor. "Yine de bu şeyle uyuduğun için şaşırmadım. Sen de öpüyor musun?"

Odanın karşısına koşup onu duvara çarptım ve gömleğini yakaladım. "Geri ver."

Sırıtişı genişledi, dişleri ortaya çıktı. "Görünüşe göre boz ayı oynamaya çıkmış."

Kumaşı büküp yakasını sıkıyorum. "Geri. Ver."

"Ayy, yavru ayı bana vuracak mı?" Alt dudağını öne çıkarıp suratını astı. "Yoksa sadece koşup ağlamayı mı biliyorsun?"

Tanrım, hem suratına yumruk atmak hem de dudağını ısırmak istiyorum. Ama bunun yerine gömleğini bırakıp boğazını tutuyorum, öyle sıkıyorum ki, kekeliyor. Ayıyı düşürüyor, ben de onu almak için bırakıyorum, sonra geri çekiliyorum.

Kendi kendine gülüyor. "Acıklı."

"Öyle mi? Eh, anne babana karşı gelmek yerine beni zorla evlendirdin." Ayıyı masama koydum, sonra ona dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ayrıca babanın sana vurmasına izin ver. Belki de zavallı olan sensindir."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı, boynundaki damarlar şişti. "Çenenin kapat."

"Yoksa ne?" Başımı eğerek dikleştirdim. "Yoksa seni sinirlendiren başka bir şey mi var? Bana ilgi duyduğun için mi?"

Connor kaskatı kesildi, yüzü kızardı. "Seni istediğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silkiyorum.

Ela gözleri gözlerime dikildi. "Belki de beni isteyen sensin."

Zaten sinirli olan sahte kocamı daha da dürtmeye karar vererek homurdandım. "Adını söylerken ben söylemiyorum. Ve Kai ile olmayı tercih ederim. Zaten muhtemelen senden daha iyi öpüşüyor."

Evet, Connor'ın Kai'ye kaşlarını çatarak baktığını fark ettim, sanki arkadaşımın kafasına bira şişesini çarpmak üzereydi.

"Bu ne demek oluyor yahu?"

Ona doğru bir adım atıp eğildim, tepesine dikildim. "Çok yalakasın."

Connor ağzını açıyor, kapatıyor, tekrar açıyor, sonra ayağa kalkıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Gözlerim kocaman açılmış bir şekilde orada duruyorum, beynim yetişmeye çalışıyor. Dudakları benimkilere karşı sıcak ve ısrarcı, dili şimdiden dişlerimin arasından geçmeye çalışıyor.

Onu ittim.

Bana bakıyor, nefes nefese, göz bebekleri kocaman açılmış, göğsü hızla inip kalkıyor. Ağzını tekrar açıyor, muhtemelen bir pislik gibi bir şey söylemek için. Ama ona fırsat vermiyorum. Bileklerini tutup duvara sabitliyorum, sonra da onu öpüyorum.

O da beni öperken, yarı hayvani bir hırlama, yarı çaresiz bir inilti olan alçak, sinirli bir homurtu çıkarıyor.

Buna hazır değildim, dudaklarının benimkilere çarpmasına, sıcak ve vahşi, tuz, bira ve adını koyamadığım pis bir şeyin tadına. Başım dönüyor.

Connor alt dudağımı ısırdı, dişleri batacak kadar battı ve ben nefes nefese kaldım, ağzım kocaman açıldı. Dilini içeri soktu, ağzımın her santimini sanki ona aitmiş gibi sikti.

Kendi dilimle ne yapacağımı bilmiyorum ve aptal bir bakire gibi beceriksizce konuşuyorum. Ama durmak istemiyorum.

Aletini benimkine bastırıyor ve omurgamda kıvılcımlar yükseliyor. Kalçalarım öne doğru fırlıyor, sanki kontrolümü kaybetmişim gibi ona sürtünüyor. Sürtünme daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Hepsi bir anda çok fazla.

Ağzıma doğru inerken, bileklerini kavramaya karşı koyup bana sürtünürken kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Bacaklarım titriyor, kaslarım o kadar geriliyor ki sanki

vücudum bu kadarını aynı anda nasıl kaldıracağını bilmiyor.
Penisim zonkluyor, testislerim o kadar çok ağrıyor ki acıyor.
Ellerinden biri elimden kurtulup kalçama yerleşiyor.

Her şey durur.

Vücudum kilitleniyor, nefesim kesiliyor. Boğuk, dehşet dolu bir ses duyuyorum ve sanki beni yakmış gibi geri çekiliyorum.

"Yapma." Öyle hızlı geri adım attım ki neredeyse bok yiyecektim, topuğum yere takıldı. "Yapamam... bana dokunma..."

Bacaklarım yatak çerçevesine çarptı. Sertçe yere yığıldım, sıkıca kıvrıldım, kollarımı dizlerime doladım, alnımı onlara yasladım. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Daha küçük. Daha küçük olmalı.

Kahkahaları kafamın içinde yankılanıyor. Buhar.
Ayaklarımın altındaki fayans. Beni duvara iterken sırtıma çarpan su sıçraması. Elleri...

Göğsüm sıkışıyor. Genişlemiyor, ciğerlerime hava girmiyor. Daha sıkı sarılıyorum, kaybolmaya çalışıyorum, vücudum kontrolsüzce titriyor.

"Burada."

Yumuşak bir şey koluma değiyor, birkaç saniye sonra kapı kapanıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum. Her şey bulanık, yüzüyor. Ayım yanımda, yerde.

Connor.

Bana ayımı verdi.

O kadar sıkı tutuyorum ki, ileri geri sallanırken kollarım ağrıyor, hıçkırıklar kopuyor içimden. Ayı onu emiyor ama yetmiyor.

Boğuluyorum.

Ellerim cebimde öyle titriyor ki, ekranı açmadan önce telefonu iki kez düşürmeye yakın oluyorum. İhtiyacım olan tek isme saplıyorum.

Telefon iki kere çalıyor.

"Merhaba?"

"Baba." Sesim titriyor ve onunla birlikte ben de titriyorum.

Bölüm 12

CONNOR

Kaptanın antrenmanı bugün beni mahvediyor. Birinci sınıf öğrencileri, sezona hazırlanmak için yaz boyunca hiçbir şey yapmamış gibi görünüyorlar. Büyük hata. En iyi, en acımasız oyunculara sahip olma ününe sahip, şampiyonluğu savunan bir takımız.

Zach, sahaya yeni bir kanat oyuncusu daha yerleştiriyor. Çocuk ya ders çıkarsın ya da bu takımdan defolup gitsin.

Tabii Henneman kadar inatçı değilse.

Dişlerimi ağızlığıma daha da gömüyorum. Son iki günü Zach'in yurdunda geçirdim. Sabahın ikisinde eve geldiğimde arkadaşım hiç sorgulamadı. Viktor Beckett'a gitmişti, ben de onun yatağına girdim.

Uyuduğumdan değil.

Zach'in dizüstü bilgisayarını ödünç almış ve geceyi odamın videosunu izleyerek geçirmiştım. Henneman saatlerce telefondaydı, vücudu tıpkı ona dokunduğumda ve paramparça olduğunda olduğu gibi titriyordu.

Kahretsin.

Görmeden duramıyorum.

Ryan dün de aynısını yaptı. Sesli bir kamera modeli almalıydın çünkü karşı tarafta kimin olduğunu bilmiyorum.

Ama ona alan tanımak uzak durmamın tek nedeni değildi.

Onu düşünerek mastürbasyon yapmamı hâlâ aklım almıyor. Ya da öpüşüp birbirimize sürtündüğüm gerçeğini. Ya da ışıkları açtığında, gözleri penisimdeyken orgazmımın nasıl sertleştiğini.

Ve siktir et, o an onun izlemesini istedim. Kocamın penisimi arzulamasını istedim.

Yutkunup antrenmana odaklanıyorum. "Hadi bir antrenman maçı yapalım. Siyah beyaz formalar, birinci takım sizsiniz! Yeşil ve altın, ikinci takım!"

Henneman, omuzlarını sanki kaybolmak istiyormuş gibi kamburlaştırarak sıraya doğru süzülüyor. Bir an göz göze geliyoruz, sonra kaskatı kesiliyor, sonra bakışlarını kaçırıyor.

Kahretsin.

Zach yanıma doğru süzüldü. "Bugün daha kötü."

"Onunla uğraşma."

Sopası bir kez benimkine vurdu. "Ne oldu?"

Arkadaşıma cevap vermeden takıma döndüm. "Sıraya girin. Ve hepiniz hayatınız buna bağılıymış gibi oynasanız iyi olur!"

Yüzleşme çemberine doğru kayıyorum. Kafamın derinliklerine dalmaktansa oynamak daha iyi. Topu kazanıp diski yeni defans oyuncularımızdan birine geri yolluyorum. O da çapraz buz pasını kanat oyuncusuna paslıyor, o da bana pas veriyor. Bir şut atıyorum ama Viktor kurtarıyor.

Rakip takım yarı uykulu gibi hareket ediyor. "Sanki pazar günü paten oynuyormuş gibi oynuyorsunuz. Kıpırdayın artık."

Başka bir yüzleşme için yeniden başlıyoruz. Pakı tekrar kazanıp hücum bölgesine gönderiyorum. Savunmayı geçip fileyi sarıyorum ve Viktor beni durdurmaya bile çalışmıyor.

Su şişesini en yakın savunma oyuncusunun patenlerine fırlattı. "Siz işe yaramaz herifler, bugün birini savunmayı mı planlıyorsunuz, yoksa siktiğimin davetiyesini mi göndereyim?"

Yanına yanaşırken sııttım. "Gösteriş yapma fırsatının hoşuna gideceğini düşündüm."

"Evet, öyle." Bankın üzerine baktı. "Kocanız neden boşluğa bakıyor?"

"Bilmiyorum. Umurumda değil."

Yalan.

Parmaklarım sopamın sapını sıkıca kavırıyor. Sıraya doğru kayıyorum, sonra Henneman buza çıkarken tahtaların üzerinden atlıyorum. Ama tüm takımı izlemek yerine, dikkatim onda. Fiziksel olarak çok çalışıyor ama kafası oyunda değil.

Maçın on beşinci dakikasında takımım üç sayı önde. Herkes sinirlenmeye başlıyor. Bazı birinci sınıf öğrencileri buza çıkmayı reddediyor; transfer portalına girmelerinin zamanı geldi.

Zach çenesini savunma bölgesine doğru çevirdi. "Kafasını kaldırsa iyi olur."

Henneman, ikinci sınıf bir kanat oyuncusuyla karşı karşıya. Jenkins sağlam, fiziksel ve sert vuruşların ortalama beceriyi telafi ettiğini düşünen bir oyuncu.

Disk tahtalar boyunca gevşiyor. Henneman, başı bir saniyeliğine yere eğik bir şekilde diske doğru kayıyor. Jenkins, diskin kafasını tahtalara çarpıyor.

Buzdayım, gülen ikinci sınıf öğrencisine doğru son sürat kayıyorum. Tam başını çevirdiği anda yumruğum kaskının kafesine isabet ediyor. Sonra tekrar sallıyorum.

Ve yine.

"Seni aptal orospu çocuğu!"

Kendini toparlayıp yumruk atıyor. Ama ben eğiliyorum, sonra onu yakalıyorum ve kalçamı kaldıraç olarak kullanarak

yere düşürüyorum.

"Defol git buzlarımdan."

"Siktir git, pislik." Ayağa kalkıp patenle uzaklaştı, buzdan inerken bana orta parmağını gösterdi.

Herkes, Henneman da dahil, ona bakıyordu.

Gözlerimi gruba diktim. "Sıraya girin. Bir tur daha."

Viktor'a bakma hatasını yapıyorum, o sinir bozucu, çarpık sırtış yüzüne yayılıyor. Öfkeyle yedek kulübesine doğru kayıyorum ve elimi sıkıyorum. Jenkins'in antrenman sırasında takım arkadaşlarına, özellikle de şampiyonluk kazanmamıza yardımcı olanlara ve galibiyet golleri atanlara binmesine kesinlikle gerek yoktu.

O aptal ikinci sınıf öğrencisinin yüzünün benim başardığımdan daha fazla düzeltilmesi gerekiyor.

Kahretsin.

Benim neden umrumda olsun ki?

Antrenmanın geri kalanı temiz. Odaklanmış. Kimse sabrımı sınamak istemiyor. Soyunma odasına girdiğimizde eldivenlerimi ve kaskımı çantama atıyorum, sonra yedek kulübesine çöküp derin bir nefes veriyorum.

Zach ekipmanlarını çıkarırken bana baktı. "İyi misin?"

"Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var." Telefonum çalıyor, çantama uzanıp onu çıkarıyorum.

Uyarıları okurken parmaklarım telefonumun etrafında o kadar sert bir şekilde dolanıyor ki ekran çatlıyor.

Baba: Bu akşam aile yemeği. Saat tam 18.00'de.

Baba: Geç kalmayı aklından bile geçirme.

Kahretsin.

Sadece bir saat. Duş almaya bile zar zor yetiyor. Kesinlikle yurda dönemeyiz. Bu yüzden eşofmanla gidiyoruz.

Bok.

Soyunma odasının karşısında, Henneman ekipmanlarını çıkarmaya başlıyor. Bu bir sorun olacak. "Hey, on beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor."

Kaskını çıkarırken yarı yolda donup kalıyor. "N-neden?"

"Aile yemeği." Ölçülü bir nefes alıp omurgamı dikleştiriyorum. Bu son dakika saçmalığı için babamı siktir et. Ama başka seçeneğim yok. "Burada duş alman gerek."

Yüzündeki tüm renk çekilmiş, gözleri kocaman açılmış, odanın diğer ucundan beyazlar banka çökerken. "Yapamam, yapmam gerek, geri dönebilirim..."

"Zaman yok."

İki elimle yüzümden aşağı doğru iniyorum. Zorlarsam kırılır. Zorlamazsam geç kalırız.

"Herkes dışarı!" Zach, oyuncuları yakalayıp kapıya doğru iterken soyunma odasında yankılanan bir sesle "Hemen!" dedi.

Viktor da ona katılıyor, hatta Jenkins'in saçından çekiyor. "Defol git, orospu çocuğu."

Gittiklerinde Zach kapıyı kilitliyor ve bize dönüyor. Henneman patenlerini ve üst ekipmanlarını çıkarmış. Bakışları Viktor, Zach ve benim aramda gidip geliyor.

Viktor belinden tutarak duşlara doğru bir elini uzattı. "Hepsi senin."

Henneman, gözleri üzerimizde, yavaşça geri kalan ekipmanını çıkarıyor. Alt katmanlarına indiğinde, yutkunurken Adem elması sallanarak bana bakıyor.

"Hadi bakalım. Gitmeliyiz. Şu anda başka seçeneğin yok."

Titrek bir nefes alıp gömleğini çıkarıyor.

Kahretsin.

Çantamı karıştırıp hiçbir şey aramıyorum. Ama bu, terden parlayan tenine, ne kadar kaslı olduğuna, sanki hokey yerine futbol oynaması gerekiyormuş gibi bakmamı engelliyor. Çok iri. Ve meme uçları...

"Connor mı?"

"Ne?"

Henneman hiçbir şey söylemeyince başımı kaldırıp bakıyorum. Gözünü bile kırpmadan öylece duruyor. Ben de kalkıp kolunu tutup duşlara götürüyorum. "Knight kapıda. Kimse içeri girmiyor."

Yığından temiz bir havlu alıp ona uzatıyorum. "Bakmazlar. Ve kimse sana dokunamaz. Söz veriyorum."

En uzaktaki duş kabinine doğru çekingen adımlar atıyor. Dönüp öne bakıyorum ama iki alan arasındaki geçiş şeridinde duruyorum. Viktor, dolabına geri dönüp soyunmayı bitiriyor, tam o sırada akan suyun sesi odayı dolduruyor.

Panik atak yok.

İyi.

Zach, hâlâ kapının önünde kollarını kavuşturmuş bir şekilde bana bakıyor. "Ona bir şey mi yapıyorsun?"

"HAYIR."

Viktor homurdandı. "Sadece kafasına silah dayadım."

Ona yumruk atacağım.

"Bu arada, Cuma gecesi o kızla dans ederken Henneman'ın yüzünü gördün mü?" Viktor parmaklarını öpüyor, sonra da genişçe yelpazeliyor. "On üzerinden on. Saf sanat. Bakışlar öldürebilseydi, sen bir tebeşir taslağı olurdun."

"Sus." Burnumun kemerini sıktım. "Muhtemelen seni duyabiliyordur, biliyorsun, değil mi?"

Elini kalbine bastırıyor. "Aman Tanrım, oluyor. Gerçekten duygulanıyorsun."

"Olmayacak."

"O zaman neden Jenkins'e Killian Blackwell gibi davrandın?" Kaşlarını oynatarak genişçe sırttı.

Derin bir nefes verip boynumu çıtlattım. "Sezon başlamadan önce bir oyuncuyu kaybetmemize gerek yok."

"Doğru. Jenkins'in adamına dokunmasıyla hiçbir ilgisi yok."

Eğer susmazsa boğazına yumruk atacağıma yemin ediyorum. "O... Ben..."

"Birden fazla lanet olası etiket var." Zach'in sesi alçak ve tehlikeliydi.

Hırlıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Çünkü ne bok söylemem gerekiyor, özellikle Çarşamba gecesinden sonra? Kadınları severim. Her zaman sevdim. Yine de Raiyne ve Henneman arasında daha fazlası olabilir. Ama ortada çok fazla bok dönüyor, çok fazla tehlike var, şu anda her şeyi çözemeyiz.

Zach aramızdaki mesafeyi kapatıp suratıma doğru yaklaştı. "Gecenin bir yarısı evime geldin, iki gün orada kaldın. Şimdi kocan her zamankinden daha fazla panikliyor. Buckland'da bir şeyler çevirmiyor olmalısın."

Tüm vücudum kaskatı kesiliyor, her kasım sımsıkı kilitleniyor. Kan kulaklarımda uğulduyor. "Ben o homofobik herifin teki değilim."

Zach'in çenesi kasılıyor, tendonları dışarı fırlıyor. "Kendine bir çeki düzen ver, çünkü tıpkı eski yardımcı antrenörümüz gibi konuşuyorsun."

Viktor yedek kulübesinden blokçusunu alıp bana fırlattı ve ben zar zor kurtuldum. "Bizim evde mi kaldın? İki gün boyunca? Ve kimse bana söylemedi mi? Kendimi ne kadar ihanete uğramış hissettiğimi biliyor musun? Ruhumun derinliklerinde bir ihanet."

Zach homurdandı. "Onun biraz alana ihtiyacı vardı. Senin meraklı olmana değil."

Viktor, sanki sahibi oymuş gibi bankta uzanıp bacaklarını açarak tırnaklarını inceliyor. "Ama Knight haklı. Tam bir orospu gibi davranıyorsun. Neredeyse kuzenim kadar kötü. Kocana ilgi duyuyorsan ne önemi var? Eğilip biraz al."

Önemli olan, boşaldığımda Henneman'ın adının içimden kopmasıydı. Ve dokunuşum karşısında yıkılması, birini öldürmek istememe neden oldu.

Ama şimdi bütün bu saçmalıklara girmenin zamanı değil çünkü akşam yemeği bekliyor. Ve babamla, mesele asla sadece bir yemek değil.

Bölüm 13

RYAN

Connor dairesel araba yoluna girerken Maserati'nin lastiklerinin altında çakıllar çatırdıyor. Parmaklarımı uyluğuma gömüp tırnaklarımı eşofmanımın kumaşına geçirerek midem kasılıyor. Keşke üstümü değiştirecek, güvenli bir yerde düş alacak vaktim olsaydı.

Derin bir nefes alıp pencereden dışarı, budanmış çalılara bakıyorum, genel olarak bu gün hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum. Connor, buzda Jenkins'i neredeyse yendi. Elbette, boarding çok tehlikeli ve takımlar bu durumda kavga ediyor.

Connor'ın bu kadar... kendini kaybedeceğini hiç beklemiyordum.

Ve sonra Knight ve Novotny'nin sonrasında yaptıkları var. Benim için koca bir soyunma odasını nasıl boşalttıkları. Ama mesele bundan ibaret değildi. Ben dışarı çıktığımda Knight hâlâ kapıyı koruyordu ve Connor... duşları koruyordu.

Göğsümde bir şeyler çırpınıyor.

Aslında duş aldım.

Soyunma odasında.

Gurur duymalıydım, ilk başta da öyleydim, ama sonra bu kadar basit bir şeyi başarmam için üç kişinin beni koruması gerektiğini hatırladım.

"İyi misin?"

İç çektim. "Evet."

Elimden geldiğince. Derin bir nefes verip gözlerimi kapatıyorum. Neye bulaştığımı bilmiyorum ama Connor'ın babası bu gece ona el kaldırmayacak. Gerekirse müdahale edeceğim, tıpkı o kız barda ona vurmaya çalıştığında yaptığım gibi.

Onunla neden dans ediyordu ki?

O benim kocam.

Yutkundum, koltuğumda kıpırdandım.

Böyle düşünemezsin. Ya da onu öpemezsin. Ya da ona sürtünemezsin.

Bunların hiçbirisi en başından olmamalıydı. Onunla hiç olmamalıydı. Yine de, tam bir pislik olsa bile, Connor'a ilgi duyduğumu inkar edemem.

Tüm bunların bir gösteriş olduğunu, ailesinin onu rahat bırakmasını sağlamak için bir yol olduğunu hatırlamam gerekiyor.

Ama en çok ihtiyacım olduğunda bana ayımı verdi.

Sonra iki gün boyunca uzak kaldı. Onu suçlama. Hatta bazen ben bile etrafımda olmak istemiyorum.

Neden olanları geride bırakıp normale dönemiyorum?

"Hazır?"

Koltuğumda daha dik oturuyorum, kocama bakıyorum. Araba park halinde ama o öylece oturuyor, parmak

eklemleri bembeyaz olmuş bir şekilde direksiyonu kavramış, ön camdan dışarı bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Motoru durdurup dışarı çıkıyor.

Onu takip edip araba yolundan yukarı doğru yürüyorum, evini görüyorum. Ya da kalesini. Burası devasa bir yer. Larry'nin Erie'deki evi rahatlıkla sığabilir.

Connor birkaç adım önümde durup omzunun üzerinden geriye baktı. "Kıpırda. Bekliyorlar."

Pislik.

Meşe çift kanatlı kapılara doğru taş bir patikadan yürüyoruz. Kapıyı çalmadan önce biri açılıyor ve bir görevli bizi karşılıyor.

"Bay Walsh. Bay"

Boğazımı temizledim. "Henneman."

Başını sallıyor. "Elbette."

Connor, kadını fark etme veya beni bekleme zahmetine bile girmeden, ağır adımlarla ilerliyor. Zorlu takımlarla karşılaşmak üzereyken nasıl görünüyorsa öyle görünüyor; kenetlenmiş ve kavgaya hazır.

Umarım bu gece babasını kışkırtmayı planlamıyordur. Ama eşofman altının paçalarını neon penislerle kaplı siyah çorapların içine sokması, tam da bunu yapacağını gösteriyor. Özellikle de çoraplarının yanlarında "Bir torba penis ye" yazdığı için.

Ne olursa olsun, onun arkasındayım.

Mermer kaplı koridorda ayak seslerim yankılanıyor, onu takip ediyorum. Yavaşlıyor, ben yetişince sağa dönüyor.

Yemek odası sanki bir filmde fırlamış gibi. Daha önce hiç bu kadar büyük bir oda veya masa görmemiştim. Tüm ekibimiz orada yemek yiyebilirdi.

Connor'ın anne ve babası telefonlarından başlarını bile kaldırmıyorlar. Şaşırmamışlardı. Babası masanın başında, annesi sağda. İkisi de sanki bir yönetim kurulu toplantısına katılacakmış gibi giyinmişler.

"Geç kaldın," diyor babası gözlerini ekrandan ayırmadan.
"Bu ailede dakiklik isteğe bağlı değil."

Connor masanın ortasındaki bir sandalyeye çöktü.
"Alıştırma yapmıştık."

Neyse ki çoraplarını fark etmediler.

Annesi, sanki bu bahane değerli zamanını boşa
harcıyormuş gibi homurdanıyor. "Elbette yaptın."

Yanına oturuyorum, bez peçeteyi açıp kucağıma
koyuyorum. "Şey, merhaba."

Babası bana bakıyor, telefonunu yüzü aşağı bakacak
şekilde masaya bırakıyor. Gülümsemiyor, hatta kaşlarını bile
çatmıyor, sadece tüylerimi diken diken eden o ifadesiz
bakışı. Bir an sonra oğluna dönüyor. "Callahanlar tamamen
çekilmekle tehdit ediyor. Bunun bize ne kadara mal olacağı
hakkında bir fikrin var mı?"

Annesi, "Küçük performansınız tüm portföyümüzde yankı
uyandırıyor," diye ekliyor.

"O zaman belki de beni Veronica ile evlenmeye
zorlamamalıydın." Connor, çalışanlar önümüze küçük
tabaklar koyarken arkasına yaslandı. Tabaklar, üzerine bir
çeşit krema ve balık yumurtası sürülmüş küçük tost
parçalarıyla doluydu.

Yemeğe uzanıp dudaklarımı birbirine bastırıyorum çünkü
şu anda kafasına şaplak atmak istiyorum. Bana yaptığı şeyin
ironisini anlamıyor mu?

"Kayıtlarınızı gördük, Bay Henneman," diyor babası.

Çatalım tabağa sürtünüyor, göğsüm sıkışıyor. Önümdeki
minik tost parçasına odaklanıp yumurtaları sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

"Yetimsin. İnsanlara saldırdığın için koruyucu aileden
alındın. Suçlamalar düşürüldü, ama zar zor. Ailemizin seninle
ilişkilendirilmesini istemediğimiz birisin."

Dizim masanın altında sekiyor, alnımda ter birikiyor.

Dört.

Beş.

Altı.

Dizim bir şeye sıkıştı. Hayır, biri.

Başımı kaldırıp Connor'a doğru döndüğümde, eli kayıp gidiyor. Çenesi, dişlerini toz haline getiriyormuş gibi kasılıyor ve anne babasına dönüyor. "Sanki daha kötüsünü yapmamışım gibi."

Bayan Walsh, ona dik dik bakarken şarabından bir yudum alıyor. "Evet, farkındayız. Saçmalıklarınıza gereksiz yere para harcadık. Reed ailesi, bıraktığınız küçük kırıntıları örttüğümüz için daha çok minnettar olmalı."

Bay Walsh parmaklarını birleştirerek dirseklerini masaya dayadı. "Kendiniz adına söyleyecek bir şeyiniz yok mu, Bay Henneman?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak atlattım. "Çok şey yaşadım. Dersimi aldım."

Yüzyılın en küçümsemesi.

Lisedeki o pislikler mezarlıkta parti yapıp ailemin mezarlarının üzerinde dans ettikleri bir gece kendimi kaybettim. Hatta birkaçını hastaneye bile gönderdim. İstemeden de olsa bayıldım ve boyum beni tehlikeli bir şeye dönüştürdü.

Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Bayan Walsh homurdandı, gözleri beni baştan aşağı süzdü. "Hiçbir değer yok. Bu aile için hiçbir değer yok. Ailen öldükten sonra sana çok az şey bıraktı. Bay Blake'in bulduklarından da anlaşılacağı üzere, ellerinde pek bir şey kalmamış. Şimdi de geriye hiçbir şey kalmadı."

Connor'ın eli masaya sertçe vurarak çatal bıçak takımlarını şangırdattı. "Kocam hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et."

Koca.

Bana genelde Henneman der. Ama ailesiyle birlikteyiz ve anlaştığımız gibi, sevgi dolu bir çift gibi davranacağız. Sanırım bu, beni savunmayı da gerektiriyor.

Annesi kendi kendine gülüyor. "Ne kadar da kıymetli."

"Bu yemeğin amacı, Walsh International'ı korumak için alacağımız önlemleri size bildirmek." Babasının bakışları benden Connor'a kaydı. "Önce evliliğin iptalini alacaksın, sonra Benedict Callahan."

"HAYIR."

Annesi şarap kadehini sert bir sesle masaya bıraktı. "Veronica rolünü anlıyor. Bunu öğrenmen gerektiği çok açık." *Rol?*

Bu onun hayatı. Onun hayatı.

Ama ona sanki bir piyondan başka bir şey değilmiş gibi davranıyorlar.

Bana davrandığı gibi.

Yanağımı ısııyorum, ellerimi masanın altında birleştiriyorum.

Personel ana yemekle geldi. Ama ben aç değilim. Midem düğüm düğüm, istesem bile yiyemeyeceğim kadar gergin.

Bay Walsh işaret parmağıyla masaya vuruyor. "Oğlum evlenmeniz için size ne kadar para teklif etti?"

Boğazımı temizledim. "Hiçbiri."

Oğlunun aslında ne yaptığını, birbirlerine ne kadar benzediklerini bilseydi belki de Connor'la gurur duyardı.

Bayan Walsh, artık ona yetmiyormuş gibi peçetesini yere düşürdü. "Bütün bunların sahte olduğunu biliyorum. İkiniz evliliğinizi tamamladınız mı?"

Çizgi aşıldı. Bitti.

Daha dik oturuyorum, omuzlarım geride, çenem yukarıda, avuç içlerim masaya düz. "Evliyiz. Gerisi tartışmaya açık değil."

Bay Walsh'un gözleri kısıldı. "Yani oğlum numara yapıyor —"

"Tartışmaya. Açık. Değil."

"Eşcinsel olduğunu hiç söylememiştin Connor." Bayan Walsh şarabından yavaşça bir yudum alıp bardağın üzerinden ona baktı. "Belki de o küçük bilgiyi bizimle paylaşmalıydın. Bizi eğitmeliydin. Bütün bunlar önlenebilirdi."

"Eşcinsel ilişkiler hakkında bilgi edinmek istiyorsan, Google'da ara. İnternet var." Peçetemi masaya bırakıp sandalyemi geriye itiyorum. "Hadi gidelim. Burada işimiz bitti."

Connor ayağa kalkarken dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra yemek odasından çıkarken arkamdan geliyor.

Connor'ın arkadaşlarına erkeklerden hoşlanmadığını söylediğini duydum. Veronica bile babasına emin olmadığını söyledi.

Ama içeri girdiğimde... adımı söyledi. Öpüştük. Durduramayacakmışız gibi birbirimize sürtündük. Daha önce başka bir adamla bunu yapıp yapmadığını bilmiyorum. Ama eğer kendini toparlamaya çalışıyorsa, ailesi onu bunun için utandırmamalı.

Bunu ona karşı kullanamazlar. Bize karşı kullanamazlar.

Elini ellerimin arasına alıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Direnmiyor. Uzaklaşmıyor.

Arabaya doğru yürürken onu tutmama izin ver.

Bölüm 14

CONNOR

Yurda dönerken ılık havayı içime çekiyorum. Haksız Fiil Hukuku hocam hastaymış. E-postayı on beş dakika önce aldım. Berbat. Aslında dersten, pratikten daha çok keyif alıyorum.

Ama o piç kurusu aynı zamanda eş zamanlı olmayan bir ödev de göndermiş. Boş zamanımı kullanabilirdim, belki Ryan beni gecenin çoğunda uyutmadığı için biraz kestirebilirdim. Şu lanet horlamanın durması gerek. Belki de uyku apnesi kontrolü için onu sürüklerim.

Dur. Ryan mı?

Öf. Sik beni.

Annemle babama siktirip gitmelerini söylediğine hâlâ inanamıyorum. Benim için. Sırtmamı bile engellemeye çalışmadım.

Boz ayı ortaya çıktığında bayılıyorum.

Ama aynı zamanda elimi sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi tutuyordu.

Elimi tuttu. Her dokunduğumda vücudu kilitlenen adam elimi tuttu.

Belki de bu yüzden geri çekilmedim.

Çünkü önemliydi. Onun için. Ve belki de tüm bunların nasıl başladığına bakılırsa - kesinlikle anne babamı haddini bildirdikten sonra - ona borçluyum.

Ayrıldıktan sonra pek konuşmadık. Yurdumuza döndük, kendi işimizi yaptık. Ama rahattı. Huzurluydu. Ve inanılmaz tuhaftı.

Young's Hall'a girip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Eli, eski mimarisiyle bu binayı çok seviyor. Ben asansörü olan daha modern bir yerde olmayı tercih ederim.

Anahtarımı çıkarıp kilide takıp kapıyı itiyorum. Ama kıpırdamıyor.

Tekrar deniyorum.

Hiç bir şey.

Ne oluyor yahu?

Bu sefer omzumu kullanıyorum ama işe yaramıyor. Telefonumu cebimden çıkarıp kamera uygulamasını açıyorum. Ryan orada değil. Görüntüyü biraz geri alıyorum ve ekranda beliriyor.

Ah.

O banyoda.

Tekrar ekrana bakıyorum. Açısı kötü ama kapıyı kapatan hiçbir şey görünmüyor.

Uygulamayı kapatıp Ryan'a mesaj atıyorum.

Ben: Dışarıda kaldım. Beni içeri alın.

Henneman: Bana bir saniye ver

Ha.

Telefonu cebime koyup duvara yaslanıyorum. Bir an sonra kapı açılıyor. Ryan, beline sardığı havluyla orada duruyor, keskin hatlı göğsünden aşağı sular akıyor.

Siktir. Beni.

İlerlemeye devam ediyorum ama kauçuk bir kapı durdurucu dikkatimi çekiyor. "Bu yüzden mi içeri giremedim?"

"Ah, evet." Ensesini ovuşturuyor, yüzü kızarıyor. Bana değil, her yere bakıyor.

"Bir dahaki sefere duş alırken bana mesaj at." Kendini güvende hissetmesi için yapması gereken buysa, ben de bir yolunu bulurum. "Bitirmen mi gerekiyor? Knight's'a gidebilirim."

"Hayır, bitti." Kızarıklık derinleşerek boynuna ve göğsüne yayıldı.

Yatağıma yürüyorum, çantamı yere bırakıyorum, sonra sırtımı duvara yaslayıp yerleşiyorum. Komodinin üzerinden dizüstü bilgisayarımı alıp açıyorum. En azından Profesör Martinez'in ödevine odaklanabilirim.

Elbette, üzerinde çalıştığı dava kişisel yaralanma davasıydı.

Adamın egoist olmasını suçlayamam. Dört yıl süren çığır açıcı bir davaydı. Ama aileler için 200 milyon dolarlık bir tazminat kazandılar. O hukuk ekibinde olmak inanılmaz olurdu.

Belki de istediğim budur.

NHL değil.

Ya da belki de babamın yüzünde o şirketin CEO'sunun ifadesini görmek isterdim.

Ryan, hâlâ havluyla yanından geçiyor. Durun bakalım. Baldırı... dövme mi? Desen, ayak bileğinden dizine kadar uzanan girdaplar ve desenlerin karmaşık bir karışımı, ancak altında, ellerindekine benzer soluk beyaz yara izleri ancak hafifçe görünüyor.

Daha yükseğe çıkıyor mu?

Kasıklarımda sıcaklık havuzları oluşuyor, penisim sertleşiyor. Kahretsin.

Yastığımı alıp kucağıma koyuyorum, sonra tekrar ödevime odaklanıyorum. Ama şifonyer çekmecelerinden birini açmak için eğildiğinde havlusu kayıyor.

"Ah, kahretsin." Sesim derin ve hırıltılı.

Açık mavi külotu, vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış. Dövmesi de epey uzun. Çok kalın, çok kaslı bir uylukta, tam bir bacak kolu.

Sikim çok sert. Yastığıma uzanıp sıkıyorum, baskıyı biraz olsun azaltmaya çalışıyorum.

"Kahretsin." Ryan havluya doğru koşturuyor.

Ve işte o zaman onları görüyorum, artık tamamen görünür haldeler.

Çok fazla yara izi var.

Kalın, kabarık çizgiler. Bazıları düz, bazıları sivri ve sinirli, uyluğunun ortasından kaval kemiğine kadar uzanıyor. Derinin buruşup büzüştüğü yerler ve birkaç parlak nokta var.

Kendini örttü, omuzlarını öne doğru eğdi. "Özür dilerim, ben —"

"Ne bok için özür diliyorsun?" Kahretsin. Bu kadar sert çıkmasını istememiştim. Derin bir nefes alıp tekrar denedim.

"Neden bu kadar çok yara izin var?"

Ryan, havluyu sıkıca tutarak yatağının kenarına çöküyor. Çok hareketsiz kalıyor, sonra gözleri doluyor. "Araba kazası."

"Ne zaman?"

"Sekiz yıl önce. Ailem öldüğünde. Nasıl öldüler."

"Özür dilerim." Kelimeler yetersiz kalıyor, özellikle de anne ve babamın ona söylediği o saçmalıklardan sonra.

Ryan battaniyesini alıp bacaklarını örttü. "Bakınca iğrenç olduklarını biliyorum."

"Eminim o 'iğrenç' bacağın ve o külotun beni fena halde sertleştirdiğinden eminim. O yüzden kendin hakkında saçma sapan konuşmayı bırak."

Gözlerini kırptırdı, sanki başka bir gezegenden gelmiş bir uzaylıymışım gibi baktı, sonra bakışları kucağıma kaydı ve az

önceki kızarıklık yüzünü tekrar kapladı.

Lanet olası pipim seğiriyor.

Çünkü baktı.

Meme uçları sertleşti ve bu görüntü karşısında neredeyse inledim. Gözlerimi sıkıca yumdum, vücudumu tekrar kontrol altına almaya çalıştım.

"Ben miyim?" Ryan'ın sesi kısık ve belirsiz çıkıyor.

Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Ne?"

Ellerine sanki cevapları tutuyormuş gibi bakıyor. "Benden hoşlandığın için mi sinirlisin... yoksa genel olarak erkeklerden mi?"

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "İkisi de."

Ryan kaşlarını çatarak kendi içine doğru kıvrıldı.

"Bunu yapma." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, canımı acıtacak kadar sert çektim. "Yeni. Zamanlama bok gibi. Ve biz de tam senin annenle babandan bahsediyorduk. Sertleşmek için berbat bir zaman."

"Ah." Bu tek kelime o kadar çok acı veriyor ki, bir şeyleri yıkmak istiyorum.

"Ya sen? Öpüşmemiz falan seni pek rahatsız etmişe benzemiyor."

"Ben biseksüelim. Ortaokulda öğrendim." Battaniyeyi çekiştiriyor, alt dudağını ısıırıyor.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Cevap yok.

"Ryan mı?"

Başını sallıyor ama başını kaldırmıyor. Adem elması sallanıyor, tüyleri diken diken oluyor.

"Aklından neler geçiyor senin?"

"Bilmek istemezsin." diye homurdandı.

Kaşlarımı çattım. "Söyle bana."

Sessizlik geçer, sonra derin bir nefes alır, tüm üst bedeni hareket eder. "Sen... sen de beni sertleştiriyorsun."

Siktir. Siktir. Siktir.

Bunu duymam için bilmeme gerek yoktu. Penisim tam da sakinleşmeye başlıyordu. Sanırım bitti.

Lanet olası gözlerim onun lanet olası kasıklarına kaydı.

Başını sallıyor. "Üzgünüm, ilgilenmediğinizi biliyorum."

Yataktan fırlayıp ona doğru yürüyorum. Gözleri kocaman açılmış, yüzü bembeyaz kesilmiş bir şekilde ayağa fırlıyor ve ben olduğum yerde kalakalıyorum.

Bok.

Başına ne geldiğini bilmiyorum ve sormayacağım. Zorlamayacağım. Bana anlatmak isterse, bu onun tercihi.

"Sana zarar vermeyeceğim." Bir adım geri çekildim.

"Üzerine saldırmak istememiştim."

Ama o ayağa kalkıp göğüslerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Korkmak istemiyorum. Ben... Bu..."

Başını öne eğdi ama sonra derin bir nefes alıp inledi. Aşağı baktım, bu tepkiye neyin sebep olduğunu merak ettim. Evet, kahretsin. Tahmin etmeliydim. Kot pantolonumun önündeki şişkinlik inanılmaz. Lanet olası penisim neredeyse yumruk atarak dışarı çıkmaya çalışıyor.

Ryan, erimiş bal gibi görünen o koyu kehribar gözlerinin benimkilerle buluştuğunu görünce boğazını temizledi. "Seni... öpebilir miyim? Öpmek istiyorum-"

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Talepkar değilim. Aç değilim. Ama aç da değilim. Kendimi kontrol altında tutmak için tüm gücümü kullanıyorum. Ama bunu yapmalıyım çünkü onun benim yüzümden tekrar dağılmasını istemiyorum.

Dudaklarımız birbirine kenetlenmiş bir şekilde orada duruyoruz. Çok garip. Gözlerimiz açık ve birbirimize bakıyoruz. Ama bulanık. Bu kadar yakından bakınca şaşı görünüyor.

Sonra gözleri kapandı ve dili ağzımın dikişinde gezindi. Onu içeri aldım. Eklem yerlerimi belime bastırdım, hazır olana kadar ellerimi ondan uzak tutmak için kot pantolonumun belini kavradım.

Daha derine itiyorum, dilim onunkine kayıyor, sanki benimmiş gibi ağzını alıyorum. Naneli diş macunu gibi bir tadı var ve ağzının her santimini yalamak istiyorum, ta ki tadı sadece bana benzeyene kadar.

Bu sefer dili geri tepiyor, ne yapacağını bilemediği o ilk çaresiz öpücük gibi değil. Dilini ağzıma alıyorum ve o da doğrudan penisime giden kırık bir ses çıkarıyor.

Ryan'ın kocaman elleri yüzümü kavıyor, parmakları çenemden kulaklarımın arkasına kadar uzanıyor. Başımı geriye yatırıp beni istediği açığa getiriyor ve lanet olsun, boynum uzanmam gereken yerden dolayı geriliyor. şu ana kadar 15 santim hiç bu kadar uzun gelmemişti. Ağzına ulaşabilmek için neredeyse parmak uçlarımdayım.

Dişlerim alt dudağını yakaladı, nefes nefese kalana kadar ısırdım. O nefes nefese kalana kadar yaladım, dilimle ağzını becerdim. Tüm vücudu titredi, geniş göğsü benimkine bastırdı, ağaç gövdesi gibi bacaklarından birini bacaklarımın arasına ittim. Boğuluyormuş, çaresiz ve tüketiyormuş gibi beni öperken ona karşı koydum.

Hafifçe geri çekilip alnını alnıma dayadı. "Connor..."

Boğazımdan bir inilti koptu, kalçalarım hâlâ sallanıyordu. "Çok sertleştim."

Nefesinin altında bir kahkaha attı. "Anlaşıyor. Uyluğuma yaslanıp kendini aptal yerine koyuyorsun."

Başım geriye doğru ani bir hareketle döndü, gözlerim kısıldı. Bu orospu çocuğu. "Sikişin resmen zonkluyor-"

Ağzını tekrar ağzıma bastırıp beni daha sıkı kendine çekti. İnledim, ona karşı koydum. Dudakları boynuma doğru kaydı, dişleri ve dili tenime değdi. Bel kemerimi sıkı sıkı tutmaktan kollarım titriyordu.

"Dokun bana. Siktir et. Ryan. Dokun bana."

Hareketsiz kalıyor, sonra benden uzaklaşıyor. Kehribar rengi gözleri yüzümü tarıyor, sonra kollarıma iniyor. Kaşları çatılıyor.

"Seni tekrar kızdırmak istemedim." Derin bir nefes alıp verdim, başımı sallayarak. "Hazır değilsin. Söylediklerimi unut."

"Hayır. İstiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sadece istediğinden emin olmak istedim. Dedin ki... Çok fazla olduğunu söyledin. Senin tabağında."

Bu pislik gerçekten benim sözlerimi bana mı geri atıyor?

Tamam, belki de doğrular. Ya da doğrudular. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim Ryan'ın bana dokunmak istediği ve benim de ona ihtiyacım olduğu.

"Ellerimi seni rahat ettirecek her yerde tutacağım. Ellerini penisime koy. Hemen."

Neredeyse homurtuya benzeyen hırıltılı bir nefes aldı. Bacaklarım masasına değene kadar beni geriye doğru itti.

Beni üzerine kaldırırken nefesim kesildi. "Siktir."

Açık bacaklarımın arasına girdi, bileklerimi tuttu ve ellerimi masanın kenarına koydu. "Burada kalsınlar."

"Anladım."

Tepemde dikiliyor, bir eli enseme nazikçe kavrayamıyor, diğeri göğsümden aşağı, karın kaslarıma doğru kayıyor, başparmağı ereksiyonumu sıyrıp geçiyor, kalçalarımın sarsılmasına neden oluyor. "İstediğin bu mu?"

"Konuşmayı kes." Öne eğilip onu öpmeye çalıştım ama o geri çekilip gülümsedi. "Ryan, eğer yapmazsan seni bitiririm —"

Kot pantolonumun üzerinden toplarımı kavriyor ve sıkıyor. Aman siktir.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor, uyluklarım geriliyor.

Bırakıyor, kot pantolonumun düğmesini açıyor, sonra fermuarını açıyor. "Kaldır."

Evet.

Hem kot pantolonumu hem de boxer'ımı çıkarıyor ve sikim birden serbest kalıyor. Aşağı bakıyorum, yutkunuyorum. Başımın tepesi çok şişmiş, kıpkırmızı ve ön sıvıyla parlıyor.

"Emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Sadece pipim. Toplarım. Ama başka hiçbir yer."

"Tamam aşkım."

Büyük eli bedenimi kavıyor ve dişlerimin arasından tıslıyorum, başımı biraz fazla sertçe duvara yaslıyorum. "Siktir et, Ryan."

Eli yukarı aşağı hareket ederken masanın kenarına parmak uçlarımla bastırıyorum. Tutuşu benimkinden farklıydı; daha nazik, daha keşfediciydi, sanki her çıkıntıyı ve damarı haritalıyor, avucunda penisimin ağırlığını ve şeklini öğreniyordu.

Ryan'ın başparmağı başının üzerinde geziniyor, zaten sızan ön sıvıyı yayıyor. Dudaklarını yalayıp derin nefesler alıyor. "Lanet olsun, çok sertsin."

"Ve sen de takılmayı bırakıp mastürbasyon yapmalısın."

Aşağı eğildi, ağzımı sahiplendi, tutuşu sıkılaştıkça eli daha hızlı hareket etti. Yukarı aşağı, her yukarı hareketinde başparmağı hassas başımın etrafında dönüyordu.

"Daha sıkı. Daha sert." Tırnaklarım masanın suntasına saplanırken, bana ihtiyacım olanı veriyor. "Durma. Lanet olsun, durma. Hemen öylece."

Sanki bir dönem boyunca paten kaymış gibi nefes alıyorum, her aşağı vuruşta yumruğuna doğru ilerlerken bacaklarım daha da açılıyor.

"Hareketsiz kal." Boynumu ısırды, diğer eliyle kalçamı kavradı. İtmeye çalıştım ama beni aşağı itip penisimi sertçe sıktı. "Seni yere bastırmama izin verme Connor."

Tekrar deniyorum, hareket etmem gerekiyor diye homurdanıyorum.

"Connor, bununla ben ilgileneneğim. Bırak da ben ilgileneyim. Lütfen."

Lanet olası.

Dişlerimi sıktım, vücudumu hareketsiz kalmaya zorladım. "O zaman hallet şunu."

Sırıttıyor, bakışları düşüyor, kızarıyor, dudakları aralanıyor ve çalışırken penisime bakıyor.

Çok güzel.

"Aynen öyle. Ah, kahretsin. Çok güzel hissettiriyor."

Kıpırdandığımda kalçamdaki el sıkılaşıyor ve o da hırlıyor, gözleri benimkilere kayıyor ve kısılıyor.

Nefesimi tıslayarak verdim, ayak parmaklarım kıvrıldı, kaslarım kasıldı. "Ryan... yakın... beni boşaltacaksın."

Tekrar aşağı bakıyor. Ben de öyle, ama o koyu gri eşofman altı içindeki ereksiyonunun hatlarına bakıyorum.

Görmek istiyorum, dokunmak istiyorum.

Midem kasılıyor, testislerimin üzerindeki ıslak lekeyi fark ettiğimde testislerim yukarı doğru çekiliyor. "Ah, siktir et... Ryan... siktir et."

"Gel yanıma, Connor."

Orgazmım geldiğinde vücudumdaki her şey sıkı sıkıya sarılıyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor, uyluklarım titriyor. "Ryannn!"

Sperm karnıma ve göğsüme fışkırıyor. Son damlasına kadar sıkmak istiyormuş gibi beni sürekli çeğiştiriyor. Kıvranıp aşırı hassaslaştığımda, eşofmanının içine uzanıp spermimle kaplı eliyle kendini okşamaya başlıyor.

"Çıkar onu. Göster bana."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dokunmam ama eğer spermimi kayganlaştırıcı olarak kullanıyorsan, göster bana."

Kemerini aşağı çekip penisini çıkarıyor. Diğer kısımları kadar büyük ve kalın. Ve benimle kaplı.

Bana ait.

"Ah, kahretsin. Ah, kahretsin." Kendini çalıştırırken bir elini masaya dayadı. "Ah, kahretsin... Connor."

Ağız açık kaldı, boşalırken boğuk bir inilti çıktı. Üzerime.

İpler ardı ardına vücuduma çarpıyor, karnıma ve penisime iniyor.

Kalçalarım yukarı kalkıyor, onu kovalıyor.

İstiyorum.

Orgazmı sona erdiğinde Ryan doğruluyor, gözlerini kırpiştiriyor ve bana bakıyor. "Bunu istememiştim... Özür dilerim."

"Sakin özür dileme."

Gözleri benimkilerle buluştu. "İyi miydi... iyi miydi?"

"Evet. İyi misin?" İstedğim son şey, onu mahvettiğimiz şeylerden dolayı çöküşe geçmesi.

"E-evet."

Masadan kalkmak için kıpırdandım. "Alanıma ihtiyacın var mı?"

"Yapıyor musun?"

Burnumdan soludum. "İyiyim. Sadece duş almam gerek."

Ve ben de öyleyim.

Hoşuma gitti. Eli. O nasırlı parmakları. Tam kıvamında sıkıldığında verdiği his. Tanrım, Raiyne bana oral seks yaptıktan sonra, erkeklerden hoşlandığımı inkar ederek çok fazla enerji harcadım.

Artık değil.

Ama mesele bundan ibaret değil. Ryan panik atak geçirmedi. Sırıttıyor. Kızartıyor. Sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi.

Durduramadan ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Bok.

Bölüm 15

RYAN

Eylül ayının ikinci haftası, en azından geçen yıla kıyasla, soğuk. Gökyüzünde gri bulutlar dolaşıyor ve güneşi kısmen engelliyor. Daha serin hava, Eli'nin koşusunu kolaylaştırabilir.

Dün gece bana mesaj attı, kahvaltıya gitmek isteyip istemediğimi sordu. Ama rutinimden vazgeçmek istemedim. Koşmak kafamı boşaltıyor. Ama sonra şehre gidip Sweet Mama's'a gitmeyi önerdi. Bir kere gitmiştim. Porsiyonu harikaydı. Ben de kabul ettim.

Heyecanlanacağımı düşünmemiştim ama heyecanlandım. Arkadaş edinmek güzeldir.

Connor hâlâ uyuyor. Biraz memnunum, daha çok da bu zamanı kendime ayırmak istediğim için. Dün gece çok

yoğundu. Başka biriyle sevişmek hayal ettiğim gibi değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Kesinlikle izlediğim pornolara benzemiyordu.

Güzeldi. Hoştu, hatta. Ve kırılmadım.

Çünkü bana dokunmadı. Bir kez bile. Ve bana dokunmayacağını hissettirmeye devam etti.

Buna ihtiyacım olmasından bile nefret ediyorum. Normal olamamaktan nefret ediyorum.

Koç Harper'ın evine giren, bursumu ve hayatımı tehdit eden kişinin aynı Connor Walsh olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Ve o aptal kapı takozu hakkında tek kelime etmedi. Sadece kabullendi. Duş alabilecek kadar güvende hissetmek için o şeyi kullanmam gerektiğinden utanan benim.

Gecenin geri kalanında, neden böyle olduğumu öğrenmek için benden talepte bulunmasını bekledim. Ama bu konuda onunla konuşmaya hazır değilim. Ya da herhangi biriyle. Bu yüzden henüz terapiye gitmedim. Yeni birine açılmak, o geceyi tekrar yaşamak istemiyorum. Ve bu, olanları değiştirmeyecek.

Ama Connor... sormadı.

Ve bu beni rahatsız ediyor. Çok gerici ama ediyor.

İleride Eli beni bekliyor... Merci ile mi? Kendi kendime kıkırdıyorum. Bu tam bir fiyasko olacak. Ama belki de gerçekten ihtiyacım olan şey budur: kafamın dışında zaman geçirmek.

Çeşmenin taş tabanına yaslanmışlar. Eli uyanık ve gülümsüyor, Merci ise ona orta parmağını gösteriyor. Siyah kısa şortu ve bol kapüşonlu üstle yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, saçları her yere dağılmış.

Ellerini kalçalarına koyup yaklaştığımda Merci bana dik dik bakıyor. "Sanırım ikinizden de Novotny'den daha çok nefret ediyorum."

Birkaç kez göz kırptım. "Ne yaptım?"

Gözlerini deviriyor. "Ah, bilirsin işte. Kek ve milkshake yiyeceğimizi iddia ediyorsun. Hâlâ çok erken. Ama sonra

bunları giymem gerektiği söyleniyor." Koşu ayakkabılarını sanki onu şahsen rahatsız etmiş gibi dramatik bir şekilde işaret ediyor.

Eli'ye baktım. "Ona söylemedin mi?"

"Söyle bana!"

Eli kıkırdadı. "Ah, kahvaltı almaya gidiyoruz."

Merci'nin kaşları havaya kalktı, ağzı açık kaldı. "Kesinlikle hayır."

Eli omzunu sıvazladı. "Sana iyi gelecek. Kan dolaşımını hızlandıracak."

Kollarımı uzatarak yukarı uzandım. "Sadece otuz dakika. Ölmeyeceksin."

"Öyle sanıyorsun, seni koca pislik." Göğsüme dürttü.

"Zach'e şikayet edeceğim. İkiniz bana işkence ediyorsunuz."

Bok.

İhtiyacım olan son şey, Knight'ın yine peşime düşmesi. Geçen sefer Merci'ye yardım etmeye çalışıyordum ve sonunda bunun için dayak yedim.

Eli başını sallayıp Merci'yi öne iterek koşmaya başlamasını sağlıyor. "Abartıyorsun."

"Dramatik mi?" Merci hafifçe tökezledi ama hemen toparlandı. "İkiniz de psikopatsınız. Bu saçmalığın bir açıklaması yok. Kim kahvaltıya koşarak gidiyor? Eve Uber ile gitsek iyi olur."

Onlara ayak uydurabilmek için adımlarımı kısaltıyorum. Bazen 1.98 boyunda olmak kolay olmuyor.

Merci, kampüsten çıkan ağaçlıklı patikada koşarken şikayetlerine rağmen bize yetişmeye devam ediyor. Burası çok huzurlu. Sadece kaldırımda ayak seslerimizin sesi, sabah trafiğinin uzaktan gelen gürültüsü ve kuş cıvıltıları var.

"Ee," diyor Eli, biraz nefes nefese ama kolayca ayak uydurarak. "Connor'la işler nasıl gidiyor?"

Adımlarım aksadı. "Daha iyi."

Daha iyi.

Bunu şöyle ifade edebiliriz.

"Zach sana daha mı iyi davranıyor? Eğer davranmıyorsa başı çok büyük belada demektir." Merci nefes nefese homurdanıyor, spor ayakkabıları kaldırıma çarparken bana dik dik bakıyor.

"Ne?"

Merci gözlerini deviriyor. "Senden hoşlanıyorum, bu yüzden onu tehdit ettim. Buna arkadaşlık deniyor Ryan. Araştır."

Bunu sanki çok basitmiş gibi söylüyor, sanki sadece kendisi karar verdiği için korunmaya değermişim gibi.

"Teşekkürler."

Koşarken Eli dudağını ısıırıyor. "Senin için garip mi? Bir erkekle evli olmak?"

Ona baktım. "Nasıl tuhaf?"

Sendeliyor, yüzü kızarıyor, sonra sanki sorudan kaçabilecekmiş gibi hızlanıyor.

Arkamda Merci dramatik bir "ıyy" sesi çıkarıyor. "Erkeklerden hoşlanıyor musun yoksa Connor'ın umurunda değil mi? Muhtemelen birini doğrudan kendisiyle evlenmeye zorlamanın ne kadar berbat bir şey olduğunu düşünmemiştir."

"Ben biseksüelim. Ama hayır, o hiç sormadı."

Merci bir kahkaha patlattı. "Keşke Zach, Connor'ı arabamla kazara ezmeme izin verseydi. Sadece bir kere. Bilim için."

"Aman Tanrım. Ne kadar vahşisin?"

Eli kıkırdayarak bize baktı. "Hiçbir fikriniz yok."

"Seninle evlenmesine bile şaşırdım." Merci homurdanarak biraz yavaşladı. "Connor cinselliği konusunda çok gergin."

Eli başını sallayıp bize ayak uydurmak için yavaşlıyor. "Connor'ı homofobik gibi gösterme."

Merci ona sert bir bakış atıyor, şakağından terler akıyor. "Ah, çünkü içsel sorunları yok mu? Raiyne'in penisini emmesine bile tahammül edemiyor. Her seferinde birini öldürecek gibi görünüyor."

Eli'nin yanakları kızarıırken bana kısa ve mahcup bir bakış attı.

Boynumdan yukarı bir sıcaklık tırmanıyor ve bunun koşudan kaynaklanmamasından nefret ediyorum. "Rua mı? Yılanlardan mı?"

"Evet." Merci her zaman yaptığı gibi 'p' harfini çıkarıyor. Boğazım düğümleniyor. "N-ne oldu?"

"Siktiğimin ahmak Raiyne'i o pisliklerin beni kaçırmamasına yardım etti." Merci bir an sessiz kalıyor. "Onunla bir seks partisinde çalışıyordum. Eskiden seks işçisiydim. Bir şey diğerini getirdi ve Connor, Raiyne'den oral seks aldı."

"Ah."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Dün gece... İlk kez bir erkekle birlikte olduğunu sanmıştım.

Peki ya Rua? Rakibimiz?

Çok aptalım.

Gözlerim doldu. Görebildiğim beş şey var. Kaldırım. Eli'nin endişeli yüzü. Rua—Hayır. Boş ver. Hızlanıyorum, bacaklarım yanana kadar kendimi zorluyorum.

"Ryan, yavaşla!" diye sesleniyor Eli arkadan.

Ama yapamıyorum. Connor'ın Rua'yla olan görüntüsü beynime bir kıymık gibi saplanıyor. Bu yüzden daha hızlı koşuyorum.

Keşke müziğim yanımda olsaydı, Joan Jett kulaklarımda olsaydı da insanların ne düşündüğünü umursamamamı söyleseydi. Ama umursuyorum. Connor'ın ne yaptığını umursuyorum.

Ve bunu kiminle yaptığını.

"Ryan!" Eli'nin sesi tizleşti.

Durup dönüyorum. Merci, kaldırım kenarındaki bir çimenliğin üzerinde, kollarını uzatmış yatıyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. Onlara doğru koşuyorum. "İyi misin?"

"İyi görünüyor muyum?" Merci başını bile kaldırmıyor. "Öldüm. Zach'e onu sevdiğimi söyle. İkinizi de öldürerek intikamımı almasını söyle. Yavaşça. Kardiyovasküler bir yöntemle."

Eli dudaklarını birbirine bastırdı, bakışları bana kaydı. "Raiyne konusunda seni üzdüysek özür dileriz."

"Ben iyiyim."

Merci çimenlerin arasından homurdandı. "Evet, sen de benim hissettiğim kadar iyi görünüyorsun."

Eli alt dudağını ısırdı. "Connor'dan hoşlanıyor musun?"

Ensemi ovuşturuyorum. "Gitmeliyiz. Açım."

Merci gözlerini kırpıştırarak doğruluyor. "Aman Tanrım! Kocanı seviyorsun."

Başımı eğip ayakkabımın ucunu toprağa gömüyorum.

Ben buna cevap vermeyeceğim.

Merci, şok olmuş gibi çimlerden fırladı. "Hadi gidelim! Konuşacak bir şeyimiz var!" Kollarını sallayarak kaldırımında hızla koşturdu ve Eli ile beni geride bıraktı.

Eli iç çekti. "Konuyu fazlaca meşgul ettiğim için özür dilerim."

"Sorun değil."

Başını sallıyor. "Hayır, anlamıyorsun. Merci amansız. Her ayrıntı için peşini bırakmayacak. Sadece... hazır ol."

Sokağın aşağısına bakıyorum. Merci, son yirmi dakikayı sızlanarak geçirmemiş gibi hâlâ koşuyor. "Eğer başarırsa. Eminim kendini en az üç kez daha yere atacaktır."

Eli kıkırdadı. "Bir kez daha, sonra bir Uber çağırıyor."

Onun peşinden koşuyoruz. Bu neredeyse normal geliyor, eskiden sahip olabileceğimi düşündüğüm hayat gibi.

Bölüm 16

CONNOR

Üç gün boyunca kısa cevaplar ve omuz silkmeler. Üç gün boyunca yüksek sesle homurdanmalar ve Teksas büyüklüğünde bir tavır sorunu. Sözleşmeler dersim için yazdığım bu ödevde devam etmeye çalışırken dişlerim birbirine gıcırıyor ama bir türlü konsantre olamıyorum.

Ryan yanımdan hızla geçip banyoya girdi ve lanet olası kapıyı çarptı.

Evet.

Üç gündür öyle.

Beni deli ediyor.

Ama duş alıyor. Ben odadayken. Hâlâ ana kapının altına kapı durdurucuyu sıkıştırıyor. Ama ben kalıyorum.

Göğsümde yine o lanet olası düğüm koptu.

Ryan birkaç saniye sonra kalın ve kaslı kışının yarısını zar zor örten mor külotla geri geliyor.

Şimdi çok sertleştim. Ve çok sinirlendim.

Siktir et bunu.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, kelimelerini kullan."

Bir çekmeceyi açıyor, bir eşofman altı alıyor, sonra da çekmeceyi çarparak kapatıyor. Beni tamamen görmezden geliyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken gözlerim kısıldı. "Ben bok gibi zihin okuyucu değilim. Konuş. Hemen."

"Cehenneme git."

"Nereden geldiğimi sanıyorsun?" diye homurdandım.

Alaycı bir tavırla sırtıyor, sonra banyoya geri dönüp kapıyı tekrar çarpıyor. Battaniye yumruklarımın arasında buruşuyor. Tanrım, o kapıyı tekmelemek, onu neyin sinirlendirdiğini söylemesini sağlamak istiyorum. Ama bunun ona neler yapacağını biliyorum.

Bu beni delirtiyor.

Duş başlayınca kalkıp odanın karşısına geçiyorum, sonra masasının üst çekmecesini hızla açıyorum. Çok düzenliydi; kalemler sıralanmış, ders notları üst üste konmuş. Aradığım şey bu değil.

Sırada çantası var. Köşede boş bir su şişesi, bir protein bar ambalajı, bir ders kitabı ve karışık bir telefon şarj cihazı dışında hiçbir şey yok.

Derin bir nefes verdim, ayağa kalktım, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Neye bu kadar sinirliydi ki? En azından mastürbasyon yapmak için olmadığını söyledi. Belki onu itmişimdir ya da bir şey söylemişimdir diye düşündüm.

Beklemek.

Kahretsin.

Kamerayı buldu mu?

Şifonyere doğru yürüyüp birkaç kolonya şişesini kenara itiyorum, ta ki elim önemli olana değene kadar. Diğerleriyle

aynı siyah cam, kimsenin dönüp bakmayacağı ucuz bir taklit marka.

Kapak kolayca çıkıyor. Lens hâlâ orada. Ryan muhtemelen bulamamıştır. Bulsaydı, ayısına dokunduğumda yaptığı gibi beni çoktan duvara fırlatırdı.

Telefonumu kot pantolonumun arka cebinden çıkarıp yayın akışı için uygulamaya dokunuyorum. Geçmiş video kayıtlarına gidip izliyorum. Şifonyere yaslandığımda her video ileri sarıyor.

Hiç bir şey.

Ryan banyodan çıkıyor. Giyinmiş.

Yani duştan önce yarı çıplak dolaşabiliyor ama sonrasında mutlaka örtünüyor. Bunu bilerek yapıyor. Evlendiğim kişi hakkında bilmediğim bir şey daha.

Ryan Henneman tam bir pasif-agresif herif.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu saçmalığa yeter artık."

Sanki ben bir şey söylememişim gibi, hemen bir kitap alıp yatağına uzanıp okumaya başlıyor.

Dişlerim gıcırıyor, parmaklarım pazularıma batıyor. "Böyle devam et, bakalım neler olacak."

Dönüp bana dik dik bakıyor. "Tehditlerini bırakacağın konusunda anlaşmıştık sanırım."

"Öfke nöbeti geçiriyorsun. Ne halt ettiğimi sordum. Olanlarla ilgili olmadığını söyledin. Yine de bana neden kızgın olduğunu söylemiyorsun."

"Endişelenme."

"Evet, yeterince iyi değil."

"Çok yazık." Kitabını okumaya geri dönüyor.

"Bu kadar saygısızca bir-"

"Saygımı istiyorsun Connor. Kazan."

Bitti. Bitti artık.

Yanına gidip kitabı elinden kapıyorum. Ona dik dik bakarken gözleri kocaman açılıyor. Ama ona dokunmayacağım. O sınıra saygı duyacağım. "Neyin yanlış olduğunu söyle bana."

Yüzü kızarmıştı, alt dudağı titriyordu. "Önemli değil."

"Söyle bana!"

Ellerine bakıyor, tırnağını çekiştiriyor.

"Kahretsin Ryan. Söyle bana."

Öfkeyle homurdandı, sonra dudağını ısırды, hâlâ bakışlarımdan kaçınıyordu. "Rua'yı biliyorum. Miami'yi."

Bir kere göz kırptım. İki kere. Ne? İşin oraya varacağını düşünmemiştim.

Bacaklarını sıkıca çaprazlayıp ayaklarını bacaklarının altına sokarak doğruluyor. Battaniyenin üzerindeki gevşek bir ipliği çekiştirip omuz silkiyor. "Sanırım... olanların... ikimiz için de... ilk kez olduğunu düşünüyordum. En azından senin için bir erkekle."

"Sadece bir oral seksti. Hiçbir anlamı yoktu."

"Kitabımı geri alabilir miyim?"

Yatağının kenarına oturdum, uzattım ama bırakmadım.

"Ryan, başka bir adamla hiçbir şey yapmadığımı asla söylemedim."

Kitabı çekiyor ve bu sefer ona veriyorum. Geçmişimin onu neden çileden çıkardığını anlamıyorum. Olanları da değiştiremem.

Ama onun böyle davranmasından nefret ediyorum.

"Kitabın konusu ne?"

Geri çekilip duvara yaslanıyor ve sayfaları çeviriyor. "Bu adam bir fantezi dünyasına çekiliyor. Deneyim puanı kazanmak için meyhane bodrumlarındaki fareleri öldürmek zorunda. Öldürdüğü her on fareyle seviye atlayıp güçleniyor. Sonunda goblinlerle, sonra kurtlarla, sonra da ejderhalarla savaşacak seviyeye geliyor. Kitap dünyasında ölürse, gerçek hayatta da ölür."

Ona bakakaldım. "Bu ne biçim kitap böyle?"

Bir sonraki sayfaya geçerken gözlerini deviriyor.

Başımı sallayıp sırtıyorum ve yatağından kalkıyorum.

Kendi yatağıma yürüyorum, dizüstü bilgisayarımı alıyorum ve geri dönüyorum. "Kenara çekil."

Yukarı bakıp bakıyor.

"Çekilin. Kenara."

Ayısını da sürükleyerek duvara doğru ilerliyor. Aşağı iniyorum, dizüstü bilgisayarını açıyorum ve EVE Online'ı başlatıyorum.

Ryan ekrana baktı. "Hâlâ bunu mu oynuyorsun?"

"Sahte bir kitap dünyasında fare avlamaktan daha iyidir."

Başını sallayarak homurdanıyor ama itiraz etmiyor. Sadece duvara yaslanıyor, bacaklarını uzatmış, ayıyı yanına bastırıyor.

Ondan sonra hiç konuşmuyoruz. Sadece orada oturuyoruz. Oda, dizüstü bilgisayarın uğultusu ve yanımda nefes alışının sesi dışında sessiz.

Farklı bir his, sessiz bir anlayış ve yoldaşlık duygusu gibi. Alışabileceğim bir şey.

Söyleyeceklerim bu kadar.

Bölüm 17

RYAN

Bant parmaklarımın arasından yırtılıyor. Üçüncü kez bıçağımı sararken hata yaptım. Onu koparıp yeniden başlıyorum, bu sefer daha sert bastırıyorum.

Bu sadece sezon öncesi bir maç. Ama Serpents'a karşı.

Teknik Direktör Nieminen aklını kaçırmış. İki takım da rahatına bakmayı bilmiyor.

Yani bugün bir kavga olacak, maç değil. Umarım sezon başlamadan önce kimse sakatlanmaz.

Odanın diğer tarafında Connor, Knight ve Novotny'nin yanında hazırlanıyor. Kaşları çatık, omuzları dik, yüzünde en ufak bir gülümseme yok.

Üç saat önce ikimizin de kendimizi toparladığımız zamandan tamamen farklıydı. Duştan sonra banyodan çıkmış, gözleri koyulaşmış, havlusu aşağıda ve öne doğru savrulmuş bir şekilde çıkmıştı.

Birkaç saniye içinde sertleştim.

Bu hafta birkaç kez şakalaştık. Sadece mastürbasyon yapıyorum çünkü elleri bana doğru her hareket ettiğinde, sanki vücudum beynimin unutmaya çalıştığı şeyleri hatırlıyormuş gibi kilitleniyorum.

Ama panik atak yok. Yani bu da bir şey.

Ayrıca ödevini yatağımdayken yapıyordu. İlk başta kendimi duvara yaslayıp yer açmaya çalıştım. Aramızda neredeyse iki santim vardı. 1.80'den uzun iki hokey oyuncusunun aynı yatağı paylaşması beklenmez.

Ama son iki gündür biraz rahatladım. Hatta o hala yatağımdayken uyuyakaldım.

Ta ki bana yastıkla vurana kadar.

Beni çok korkuttu. Neredeyse panik atak geçiriyordum. Ama horlamamla ilgili sızlanması beni güldürdü.

Hala uyuyakaldığıma inanamıyorum. Aynı odada başka biri olması genelde beni çileden çıkarır. Ama Connor'la... artık farklı.

O kadar korkutucu değil.

Bantlarımı çantama attıktan sonra patenlerimi alıp giyiyorum. Yeni başlayanlardan biri, birinci sınıf öğrencisi, yanıma oturuyor.

"Hadi!" Şövalye'nin sesi soyunma odasında yankılanıyor.

Çocuk uzaklaşırken hem Knight hem de Connor ona dik dik bakıyor.

Beklemek.

Yakınımda kimse oturmuyor. En yakınımdaki kişi 60 cm ötemde. Kocama ve arkadaşına bakıyorum ama onlar çoktan kıyafetlerini giymeye başlamışlar bile.

Kimsenin yaklaşmamasını mı sağlıyorlar?

Yüzüm yanıyor ama ağzımın köşesi yukarı kalkıyor.

Antrenör Nieminen odanın ortasına doğru yürüyor, ardından Harper ve Rinne geliyor.

"Sezon öncesi yumuşak oynamak demek değil." Sesi konuşmaları bölüyor ve herkes susuyor. "Yılanlar bize saldıracak. O yüzden, siz pislikler daha sert karşılık verseniz iyi olur. Akıllıca oynayın. Fiziksel olarak oynayın. Aptallık etmeyin. Sezon başlamadan kimse ceza almamalı."

Harper bana dönüyor. "Antrenmanlarda çok çalıştın. Bunun işe yaradığını göstermenin zamanı geldi."

Başımı sallıyorum. Yapabildiğim tek şey bu. Boğazım düğümleniyor, göğsüm daha da sıkışıyor. Baskıdan değil, çünkü... Koç bana inanıyor.

"Kıcınızı kaldırıp buza çıkın ve o Güney Yakası'ndaki pisliklere kimin üstün olduğunu hatırlatın. Şampiyon olmamızın bir sebebi var," diyor Nieminen.

Ayağa kalkıp omuzlarımı çeviriyorum. Dün gece iyi uyudum ve kendimi hazır hissediyorum.

Harper, Novotny'e bakmaya devam ediyor, sonra Connor'a dönüyor ve sonra tekrar dönüp sırtıyor.

Novotny, Knight'a dirsek atıyor, Knight da gülüyor.

Connor üçüne de dik dik baktı. "Ne?"

Novotny, fitili yeni ateşlemiş ve patlamasını izlemek için sabırsızlanıyormuş gibi genişçe sırtıyor. "Ah, göreceksin."

Takım, Novotny'yi buz pistine kadar takip ediyor. Kalbim her adımda daha da hızlı atıyor. Oyuncu tünelinden çıktığımız anda kalabalık çılgına dönüyor. Kolezyum tıklım tıklım. Buz Kompleksi için aptalca bir isim ama Serpents'la oynadığımızda çok uygun.

Birden fazla kişi kanayabilir. Hem buzda hem de buz dışında.

Novotny önce buza çıkıp sopasını vuruyor. Sesi arenada yankılanıyor. Kalabalık, bardağı yumruklayarak ve adını haykırarak buzu yutuyor.

Bacaklarımı ısıtarak bir tur atıyorum. Kalabalık bulanık. Yüzleri boyalı öğrenciler. Herkes Titans formalı. Pleksiglasa

vuruyor, pankartlar sallıyor, sanki bir maçtan çok kan istiyorlarmış gibi tezahürat yapıyorlar.

NHL'de nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Binlerce insan tezahürat ediyor. Bir zamanlar bunu hayal ederdim. Artık etmiyorum.

Kırmızı çizgide kayarken çenem düşüyor. Jackson Reed, Serpents yedek kulübesinde.

Connor'a orta parmağını gösteriyor, bir pislik gibi sırtıyor.

Connor patenle gelip şakacı bir şekilde omzuna vuruyor, gülümsüyor, sonra Yılanlardan biri patenle yanlarına geliyor, kızıl saçları kaskının yanlarından dışarı çıkıyor.

Raiyne Rua.

Sopamı daha sıkı kavriyorum, dişlerimi sıkıyorum. Elbette, Connor'la olanları konuştuk ve bu lanet olası hissin üstesinden geldiğimi sanıyordum. Ama Rua'yı ona bu kadar yakın dururken görünce... Kendi kendime homurdanıp buzda, gerinirken kulak misafiri olabileceğim kadar yakın bir yer seçtim, sonra başımı yana eğerek alçak bir hamle yaptım.

Connor arkadaşına sırtıttı. "Lanet olası hain. Şimdi onlara koçluk yaptığına inanamıyorum."

Reed her zamanki gibi küstahça omuz silkti. "Yardımcı antrenör. Ve bu, lisansüstü asistanlık programının bir parçası."

Connor gözlerini devirdi. "Bunda erkek arkadaşın çok belli. Crestwood'da da aynı şeyi yapabilirdi."

Rua gülerek eğildi. "Bize tüm sırlarını verecek. Titan'ın kışını tekmelememize yardım edecek."

O piç kurusunun ısınması lazım, kocamla konuşması değil.

Connor gözlerini devirdi. "Size saçma sapan bilgiler verip, sizin gibi pisliklerin bize kaybetmeye devam etmesini sağlamadığından emin misiniz?"

Reed homurdandı. "Şimdi Killian gibi konuştun. Aynı saçmalığı söylediği için bu sabah onu döveceğim."

Rua kıkırdayarak omzunu Connor'inkine çarptı. "Rangers, onun antrenman kampında bu kadar iyi mücadele ettiğini,

kendisi ve erkek arkadaşının kavga etmeyi bir tür ön sevişme olarak görmesi yüzünden bilseydi ne olurdu?"

Göğsümden alçak bir homurtu yükseliyor. O piç kurusunun gerçekten de buradan gitmesi gerek.

Reed'in gözleri benimkilerle buluştu ve ben hızla yüzümü çevirerek yanan yüzümden uzaklaştım.

"Evlendiğini duydum," diyor Reed, biraz fazla yüksek sesle.

"Zamanı değil." Connor'ın sesi derindi, herkesin dinlemesini sağlayacak bir keskinliğe sahipti.

"Bana böyle saçmalama, seni pislik. Bunu Viktor'dan, bir grup mesajında öğrendim."

"Walsh! Hadi kışını kaldır." Nieminen'in sesi buzun üzerinde yankılanıyor. "Lanet olası arkadaşlarınla boş zamanlarında konuş."

Koç'un bir şey söylemesi uzun sürdü. Güzel. Çünkü gerçekten aptalca bir şey yapmama otuz saniye kalmıştı.

Sanki kızıl saçlı Yılan'a bakarken kocamı öpüyorum.

Rua kayarken vücudumdaki gerginliğin bir kısmı gidiyor ve kasıklarımı esnetiyorum. Dizlerimi iyice açıp aşağı doğru çökerek, kısmen kalçalarımındaki gerginliği gidermek için, kısmen de... biraz daha derine iniyorum.

Connor yanından kayıp geçiyor, sonra aniden duruyor. Boğazında bir şeyler düğümleniyor. "Şunu yapmayı kes artık."

Yukarı bakıyorum. "Ne? Esneme mi?"

Sanki ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum.

Gözleri kısılıyor ama gözbebekleri büyüyor. Kayarak uzaklaşıyor, bardağını düzeltiyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

Yakaladım onu.

On beş dakika sonra maç başlıyor. Maçın ilk dakikalarından itibaren hızlı ve sert bir tempoda ilerliyoruz. Serpents diski kazanıyor ve bizim bölgemize atıyor. Ben de köşeye kadar kovalayıp tahtalar boyunca Knight'a gönderiyorum. Jenkins'e

pas veriyor, o da topu hücum bölgesine taşıyor. Trembley onu düşürüyor ama penaltı yok.

Connor diski kovalayıp ağlara gönderiyor. Ancak kaleci bacağını uzatıyor ve diskin ağlara girmesine izin vermiyor.

Rua topu ele geçiriyor. Geriye doğru kayıyorum, onu tahtalara doğru itiyorum, sonra onu o kadar sert bir şekilde kontrol ediyorum ki, takımımızın yedek kulübesine kafası önde giriyor.

Kalabalık coşuyor. Ama oyun bitmiyor.

Sağ kanat oyuncumuza orta saha pası veriyorum. Connor ve Jenkins onu takip ediyor. Ama Serpents hızlı. Knight onların mavi çizgisinde, ben ise geride kalıyorum. Disk oyuncudan oyuncuya, ardından Knight'a paslanıyor ve Knight da bir şut atıyor.

Disk içeri giriyor.

Sıraya geri dönüyoruz, ikinci sıra hazır. Rua yanından geçerken homurdanıyor ve ben de omzumu ona doğru itiyorum.

Jenkins tahtaların üzerinden atlayıp yedek kulübesine çıkarken gülümsüyor. "Kahretsin Henneman. Ne zamandan beri böyle oynuyorsun?"

Sadece omuz silkiyorum.

Koç Harper kaşlarını çattı ve başını salladı.

Neyse. Hokey, fazla enerjiyi yakmak için en iyi yer.

İkinci periyot hızlı tempolu. Connor gol atıyor. Rua'yı yine köşeye sıkıştırıyorum. Üç kavga çıkıyor. Üçüncü periyotta skor 4-3.

Jenkins diski şutluyor, ancak Serpents kalecisi blokluyor ve ribaund köşeye gidiyor. Jenkins, Trembley'e karşı topu ele geçirmek için mücadele ederek diskin peşine düşüyor. Serpent ona çapraz kontrol uyguluyor, bu yüzden takım arkadaşım dönüp defans oyuncusuna vuruyor.

İkisi kavga etmeye başlıyor, yumruk yumruğa kavga ediyorlar. Kalabalık çılgına dönüyor. Ön sıradakiler pleksiglasa vuruyor.

Jenkins'in çenesinden kan akıyor. Trembley de kanıyor. Ama daha iri. Daha güçlü. Bir sonraki yumruğu Jenkins'i yere seriyor. Hakemler düdük çalıyor ve biri Trembley'i geriye çekiyor.

Taraftarların yuhalamaları arasında iki oyuncu da ceza sahasına gönderildi.

Maçın bitimine sadece iki dakika kala skor hala aynı.

Connor, yüzleşme çemberinde çömeliyor. Hakem diskini düşürüyor ve topu biz alıyoruz. Knight çapraz buz paslamaya gidiyor ama Rua araya giriyor.

Hızlanarak ona doğru aç yapıyorum. Omzum göğsüne değiyor ve geriye doğru uçup sırtüstü yere iniyor. Ayağa kalkmayınca hakem düdüğü çalarak oyunu durduruyor.

Şövalye bana doğru kayıyor. "Zamanı geldi."

"Ha?"

"Sonunda bedenini kullanmaya başladın."

Connor sadece başını sallıyor ama sırtışını fark ediyorum. Pislik herif. Jenkins'in peşine nasıl düştüğünü unuttu mu? Kendi takım arkadaşının mı?

En azından bir rakibe odaklanıyorum.

Nieminen son dakikaya kadar bizi oyundan uzak tutuyor. Bacaklarım ve ciğerlerim yanıyor ama yine de direniyorum. Trembley diskini bizim bölgemize götürüp şutunu çekiyor. Novotny eldiveniyle yaptığı kurtarıyla topu kurtarıyor.

Çok şükür ki bana nefes alma fırsatı veriyor.

Serpents bir sonraki karşılaşmayı kazanıyor, ancak Knight bir pası kesiyor ve topu kırmızı çizginin ötesine taşıyıp hücum bölgesine gönderiyor.

Connor peşinden koşup tahtalar boyunca bağlıyor. Akıllıca bir oyun. Gol atmamıza gerek yok, sadece Serpents'in gol atmamasını sağlamamız gerekiyor. Saniyeler geçiyor ve zil çalıyor.

Maç 4-3 sona erdi.

El sıkışma sırasına girerken gülümsememi tutamıyorum. Uzun zamandır oynadığım en iyi oyun. Rua elimi sıkarken yüzüne iğrenç bir sırıtış yerleştiriyor.

Gerçekten suratına yumruk atmak istiyorum.

"Kahretsin, Henneman. Geçen sene o kadar iyi oynayamamıştın, değil mi?" Reed omzuma vurdu. "Yoksa Walsh'la takılmak bana bulaşılıyor mu?"

Ona bakıyorum ve o göz kırpmıyor.

Yanaklarım kızardı. Connor arkadaşlarına bizden bahsetti mi?

Reed gülüyor, başını sallıyor ve sonra devam ediyor.

Buz pistinde Connor'ı arıyorum ama burada değil. Reed'le biraz daha konuşmak için kalmış olabileceğini düşünmüştüm. Sanırım öyle değil.

Buzdan inip soyunma odasına doğru ilerliyorum. Solumdaki koridorda biri bağılıyor, bir başka ses de karşılık veriyor.

Connor mı?

Ne oluyor yahu?

Bağırışlar kesiliyor ama Connor gelmeyince ben de yanlarına gidiyorum.

Köşeyi dönerken nefesim kesilerek olduğum yerde donakaldım. Kulaklarım çınlıyor, nabzım boğazımda güm güm atıyordu.

Connor'ı duvara yaslayan Bay Walsh, elini kocamın boğazına doladı. Connor, babasının koluna vurup tırmalarken yüzü mosmordu.

Koşarak yaşlı Walsh'ın ceketinin arkasından tutup tüm gücümle çekiyorum. Karşı duvara sertçe çarpıyor. Sopamı bırakıp gömleğinin önünü tutuyorum ve ön kolumla onu sıkıştırıyorum. "Kocama bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Bay Walsh bana dik dik bakıyor. "Bay Henneman, bu sizi ilgilendirmez. Uzaklaşmanızı öneririm."

Üzerine eğildim, dişlerimi öyle sıkı sıktım ki neredeyse kırılacaktım. "Ondan uzak dur. Anlaştık mı?"

"Isıramayacaksan havlama evlat."

"Ne oluyor? Bay Walsh, buraya geri dönmemeniz gerekiyor." Koç Nieminen bize doğru yürüyor.

Geri çekiliyorum ama kendimi Connor ile babasının arasına koyuyorum.

Bay Walsh ceketini düzeltiyor, bakışları benden oğluna kayıyor. "Bu iş bitmedi."

Babası gözden kaybolunca Connor'a döndüm. "İyi misin?"

Önce bana, sonra da takımın yarısının da katıldığı Koç Nieminen'e bakıyor.

Koç Harper yanıma gelip elini omzuma koydu. "Ona biraz alan tanı."

Connor doğruluyor. "İyiyim."

Ama iyi değil. Bunu herkes görebiliyor.

"Sizi muayene ettirelim." Harper öne çıktı. "Sanki bir şeymiş gibi görünüyordu—"

"İyi olduğumu söyledim." Connor'ın yumrukları yanlarında sıkıldı. "Hepiniz bakmayı kesebilirsiniz."

Koç Harper başını sallıyor, ardından Nieminen'in takımın geri kalanını uzaklaştırmasına yardım ediyor.

Connor'ın boynu kıpkırmızı ve şimdiden rengi atmaya başlıyor. Uzanıyorum ama elimi sertçe itiyor. "Git. Hemen."

"Connor-"

"Şimdi!"

Başımı sallıyorum, sonra uzaklaşıyorum ve ona ihtiyaç duyduğu alanı bırakıyorum çünkü bazen birine bakmanın en iyi yolu, ona ne zaman nefes aldıracağınızı bilmektir.

Bölüm 18

CONNOR

Arenanın kapıları, içinden geçerken hışımla açılıyor ve insanları kenara itiyorum. Taraftar olup olmadıkları umurumda değil. Herkesin önümden çekilmesi gerekiyor.

Ayaklarıma çakıl taşları batıyor ama ben yavaşlamıyorum.

Parmaklarım elimdeki patenleri sıkıca kavırıyor, ter göğüs koruyucumun altından omurgamdan aşağı doğru damlıyor.

Çok sıcak.

"Connor!"

"Beni yalnız bırakın."

Ryan bana doğru koşuyor ama ben yavaşlamayı reddediyorum.

"Connor, dur."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Pazumu tutup beni durduruyor.

Arkamı dönüp onu itiyorum. "Git buradan."

Kimildamıyor. Bunun yerine uzanıp başparmağını boynuma sürtüyor, kaşları çatık. "Seni incitti."

"İyiyim dedim." Dönüp tekrar yürümeye başladım. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama kimseyle uğraşmak istemiyorum.

Ryan homurdanarak önüme geçti, sonra beni omzunun üzerinden fırlattı.

"Beni indir lan."

"HAYIR."

"Ryan, beni hemen yere indir. Hemen."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece yön değiştirip yurdumuza geri dönüyor.

Patenlerimle ona vurdum, kurtulmaya çalışarak kıvrandım.

"Ryan!"

Sadece daha hızlı yürüyor.

"Seni orospu çocuğu!" Bu sefer sırtına bir yumruk attım.

"Senden boşanmak için sabırsızlanıyorum."

Kolu bacaklarımı daha sıkı sarıyor. "Ne?"

"Birleşme iptal edildi. Babam bu yüzden geldi." Ve beni boğmasının lanet olası sebebi. "Demek istediğimi elde ettim. Artık sana ihtiyacım yok."

"Olmayacak."

"Affedersin?"

"Sen ondan kurtulana kadar evli kalacağımı söyledim, birleşmeye kadar değil. Boşanma belgelerini ver, yırtıp atayım. Bu yüzden zamanını boşa harcama."

İkinci kez kışına yumruk atıyorum, sonra beni hâlâ yere sermediğinde patenlerimle ona vuruyorum.

İnsanlar yanımızdan geçerken bize bakıyorlar ve ben patenlerimi onlara fırlatmak istiyorum.

Ryan, Young Hall'un kapılarından hızla içeri girdi ve birkaç futbolcu bize baktı. Durmadı, sadece merdivenleri tırmanıp

odamıza yöneldi. Herif kapıyı açarken beni yere bile bırakmadı ve kafamın arkasını pervaza çarptım.

"Ah. Lanet olsun." O bölgeyi ovuşturuyorum.

İçeri girdiğimde sonunda beni yere indirdi ve beni banyoya doğru itti. "Git duş al."

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

Patenleri elimden alıp kapının yanına koyuyor. "Git. Duş al."

"Siktir git."

Kollarını kavuşturup duruşunu genişletiyor. Şu an bu orospu çocuğundan nefret ediyorum. Öfkeli bir şekilde banyoya girip kapıyı çarpıyorum.

Formamı çıkarıp yere attım. "Siktir!"

Bunların hepsini siktir et. Babamı siktir et. Ve Henneman'ı da siktir et. Ve gören herkesi siktir et.

Diğer ekipmanlarımı çıkardıktan sonra duşu açıp suyun ısınmasını bekliyorum. Parmaklarım boynumda geziniyor. Şimdiden şişmiş gibi hissediyorum. Ve yutkunmak çok zor.

Sıcak su vücuduma çarptığında dişlerimin arasından tısladım, babamın parmaklarının tenime battığı yerler daha çok yanıyordu. Öne eğildim, ellerimi fayansa koydum, başımı suyun altına soktum.

Takım ne kadar gördü?

Duvara tokat atıyorum.

Babam neden ortaya çıktı? Neden beni Manhattan'a çağırmadı? Ya da eve?

HAYIR.

Maça gelmek zorundaydı, beni kendi sahamda boğmak zorundaydı. Arkadaşlarım için, benim için... Ryan'ın görmesi için.

Ve Ryan... koşarak geldi, babamı duvara çarptı ve beni korudu.

Bir yanım Ryan'ın babamın lanet olası boynunu kırmasını istiyordu. Adam yere düşüp ölse bile umurumda değildi. Diğer yanım ise hiçbir şey olmasını istemiyordu, çünkü Ryan hapisten asla sağ çıkamayacaktı.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama sanki boğazım tam olarak açılmıyor. Babam bana gerçekten çok kötü davrandı. Adem elması bile acıyor.

Gözlerim kapanıyor, suyun altında duruyorum, yutkunmaya çalışıyorum. Unutmaya çalışıyorum.

Annem ve babamdan birinin bana zarar vermesi ilk kez olmuyor. O zamanlar hayatta kalmıştım. Şimdi de aynısını yapacağım.

Ve yıl sonunda özgür olacağım.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra suyu kapatıyorum. Kahretsin. Havlu yok. Lanet olsun Ryan'ın suçu.

Banyonun kapısını açıp çıplak bir şekilde odanın içinde yürüyorum.

Yatağında uzanmış, bakıyor.

"Bana bir havlu vermeliydiniz." Sepetten temiz bir havlu alıp kurulanıyorum.

Ayağa kalkıp eşyalarını alıp kapıya doğru ilerliyor. Kapının kilidi sıkışınca banyoya giriyor.

Bir boxer şort giyip masadan dizüstü bilgisayarımı alıyorum, sonra yatağıma oturup duvara yaslanıyorum. Ama hiçbir şeyle uğraşmak istemiyorum. Oyun oynamak bile istemiyorum. Yine de Zach ve Viktor'a mesaj atmam gerek.

Ah, siktir. Telefonum soyunma odasında.

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve kapanıp yatağa gömülmelerine izin veriyorum.

Bir kapı tıklandı ve gözlerim açıldı. Ryan lacivert eşofman altı ve Joan Jett tişörtlerinden biriyle odanın karşısına yürüdü.

Lanet olsun, ne kadar süre dışarıda kaldım?

Dizüstü bilgisayarın ekranı kapalıydı. Kapatıp yere koydum.

Ryan içliklerini çamaşır sepetine atıyor, sonra tekrar banyoya gidiyor. Eşyalarımı alıp köşeye koyuyor.

"Bunu ben de yapabilirdim." Sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyor. Harika. Boğulmanın bir yan etkisi daha.

"Önemli değil." Yatağıma doğru yürüyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Aman Tanrım, siktir et. Hasta değilim. Ameliyat da olmadım. O yüzden bırak artık."

"Connor, yüzün morardı. O..." Alt dudağı titriyor. "Daha kötü olabilirdi."

Evet. Belki.

Ama öyle olmadı. Onun yüzünden.

Yatağıma oturuyor, sonra uzanıp başparmağıyla boynumu okşuyor. "Acıyor mu?"

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" Elini savuşturdum.

"Üzerimde dolanmayı bırak. İyi olacağım."

Ryan tereddüt ederek bana doğru eğiliyor, sonra dudakları boynuma değiyor.

"Ciddi misin?" Onu geri ittim. "Bana, sanki lanet olası bir çocukmuşum gibi daha iyi öpmeye çalıştığını söyleme."

"Neden bu kadar pislik birisin?"

Burun deliklerim genişliyor, göğsüm inip kalkıyor, her nefeste boğazımdan aşağı ciğerlerime hava çekmek için bir mücadele veriyorum. Yine de o şefkate ihtiyacım yok. Hiç olmadı. Şimdi de olmayacak.

Ama ihtiyacım olan şey... İleri atılıp ağzımı onunkine bastırıyorum. Sadece öpücüğünde kaybolmak istiyorum, geceyi birkaç dakikalığına da olsa silsin istiyorum.

Derin bir nefes aldı, iki elini göğsüme koydu. Gözleri kocaman açılmış ve biraz solgun bir halde beni itti.

Kahretsın.

Bunu yapmamalıydım. Ona yapmamalıydım. Ne zaman öğreneceğim lan?

İki eliyle saçlarımı tarıyor, sonra tellerini çekiştiriyor. "Ben bir pisliğim."

Ayağa kalkıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama Ryan bileğimi yakalayıp ağzını ağzıma bastırıyor.

Dudakları yumuşak ve çaresiz. Dili ağzıma giriyor ve ben onu emiyorum. Derin ve ıslak, sanki penisini emiyormuşum gibi.

Bunu yapmak istiyor muyum?

Penisim o kadar şiddetli zonkluyor ki canım acıyor. Sanırım öyle.

Ryan inliyor ve dilini daha derine sokuyor, ağzımın içine giriyor, eli saçlarıma dolanıyor.

Boğazım sikildi. Kendi tükürüğümü bile zor yutuyorum ama durmayacağım. Penisim taş gibi sert, boxer külotumun ince kumaşına baskı yapıyor.

Üzerime doğru eğiliyor ve ben aşağı doğru kayıyorum. Dişlerim alt dudağına geçiyor ve inliyor.

"Lanet olsun. O sesi çıkardığında çok ateşli oluyorsun." Sesim hâlâ kısık. Keşke onu öptüğüm için olduğunu söyleyebilseydim.

Ama öyle değil.

Önemli değil. Şimdilik değil.

Başının arkasını avuçlayıp ağzını ağızma daha sıkı bastırıyorum. Bileğimi tutup elimi başından çekip yastığıma sabitliyor. Diğer eliyle de aynısını yapıyor.

Bileklerim onun kavrayışına karşı esniyor, kurtulmaya çalışmıyorum. Sadece... Kahretsin.

Üzerime doğru bir bacak atıp bacaklarımin üzerine oturdu. Meme uçları kasıldı, sonra penisi benimkine değdiğinde tüm sinirlerim harekete geçti.

Yukarı doğru ittim, ona sürtündüm. Açı mükemmel. "Kahretsin. Çok iyi hissettiriyor."

Ryan doğruluyor, bir elimi bırakıp diğerini tutmaya devam ediyor. Kaşları çatılıyor, dişleri alt dudağını gıdıklıyor.

"İyi misin?" Nefesim o kadar daraldı ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama elimi yaklaştırıyor, sonra da kendi uzunluğu boyunca gezdiriyor. Homurdanarak avucuma bastırıyor kendini.

Aman. Kahretsin.

Bu önemli ve bunu mahvetmeyi reddediyorum.

"Ryan, ne istiyorsun?" Ona bakıyorum ama gözleri hâlâ elimde. "İhtiyacın olanı al. Kontrol sende."

Eli benimkileri kaplıyor ve onları kendi uzunluğu boyunca sıkıyor.

Sikim seğiriyor, ön sıvı boxer'ımın içini kaplıyor. Elimde o kadar büyük, kalın ve sert ki.

Sallanmaya başlıyor, avucuma bastırıyor, eli elimin üzerinde daha da sıkılaşıyor.

"İşte bu kadar bebeğim. Nasıl beğendiğini göster bana."

Göz bebekleri büyümüş, yüzü kızarmış. Ama sonra o güzel kehribar gözleri boynuma iniyor ve kaşları çatılıyor.

"Hayır. Yapma. Şimdilik değil."

Tekrar yukarı baktı, alt dudağını tekrar ısırды ve sonra elimi çekti.

Hayır. Hayır. Hayır.

Dişlerim birbirine kenetleniyor. Babam her şeyi mahvetmek zorunda, evde olmasa bile.

Ryan kıpırdanıyor, ama üzerimden kalkmak için değil. Hâlâ bileğimi tutuyor ama boştaki eliyle eşofmanının bel lastiğini aşağı itiyor.

Penisi serbest kaldığında nefesimi tıslayarak verdim, başı şişmiş ve koyu kırmızıydı, ve sızdırıyordu.

Kalçalarım onun kışına baskı yaparak hareket ediyor.

Tanrım, onun siktiğimin pipisi beni ısıtıyor.

Elimi daha yakına getiriyor. "Bana dokunmak mı?"

"İstediğin bu mu?"

Başını sallıyor.

"Sen kontrol et Ryan. Gerektiğinde durursun."

Elimi tekrar uzatıyor, parmaklarımı gevşekçe sarıyorum. Titriyor, teni sıcak ve pürüzsüz. Elini tekrar elimin üzerine koyuyor, ucuna tükürüyor, sonra ellerimizi dipten uca, sonra tekrar aşağıya doğru yönlendiriyor.

"İyi misin?"

Başını sallıyor, hâlâ yumruğumun arasından kayarken kendisine bakıyor.

"Kendini izlemek gibi mi bebeğim? Ne kadar çok sızdığını görmek gibi mi?"

Sızlanıyor, tutuşu daha da sıkılaşıyor, benimkilerin de onun uzunluğuna doğru daha da sıkılaşmasını sağlıyor.

"Sikişin benim için akıyor, Ry." Başparmağımı berrak sıvının üzerinde gezdirdim. "Daha fazlasını ver. Ne kadar hoşuna gittiğini göster."

Ellerimiz onun üzerinde daha hızlı hareket ediyor, nefesleri sığ ve keskin çıkıyor, küçük homurtularla noktalanıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve penisim ağrıyor. O kadar tahrik oluyorum ki hiç düşünmeden uyluğuna uzanıyorum.

Gerildi ve elimi savurdu. "Hayır."

"Özür dilerim." Yastığımı kavriyorum, boştaki elime bir iş veriyorum; bir daha hata yapmayacağım.

Başını sallıyor, sonra dizlerini daha fazla açarak yumruğumu sikmeye başlıyor, ileri geri sallanırken götünü penisime sürüyor. Daha hızlı ve daha hızlı.

Bu boxer şorttan çıkmak istiyorum, onu yanımda hissetmek istiyorum. Ten tene temas. Penisimin kıvrımları arasında kaydığını hissetmek istiyorum. "O kış beni çok sertleştiriyor."

İnliyor, öne doğru eğiliyor, serbest elini duvara dayamış. Gözleri yarı kapalı, sırtı kamburlaşıyor ve geri çekilip daha sert bir hamle yapıyor.

"İşte bu kadar bebeğim."

Tekrar yapıyor. Ve tekrar. Çiftleştikçe homurtuları daha da yükseliyor, ön sıvısı karnıma damlıyor.

Gırtlaktan gelen bir inilti çıktı ağzımdan, sırtım kavislendi, penisini daha sıkı kavradım. "Bana zarar veriyorsun."

Gözleri karın kaslarıma kilitlendi ve kalçaları daha sert, daha hızlı bir şekilde öne doğru savruldu. Sanki gördükleri hoşuna gitmiş gibi.

Aman siktir.

Ryan çılgınca hareket etmeye başlıyor. Gözleri kapanıyor, yüz hatları buruşuyor ve parmakları yumruk haline gelip duvara yaslanıyor.

"Gözlerini üzerimde tut, bebeğim." Onu kavramaktan vazgeçmeye çalışıyorum ama o buna izin vermiyor, elini

daha da sıkı tutuyor. "Ryan, bana bak."

Gözlerini açtığı anda adem elması sallanıyor.

"Durmanız mı gerekiyor?"

Başını sallıyor, kalçaları daha fazla öne çıkıyor ve ters yöne doğru sallandığında sırtı kavisleniyor, sertçe aşağı doğru sürtünüyor.

Homurdanıyorum, penisim ağrıyor ve boşalma ihtiyacı hissediyorum. Ama ifadesini anlayamıyorum, kendini fazla mı zorluyor anlayamıyorum. Ve şu anda önemli olan da bu. "Ryan?"

Cevap vermiyor. Ama tekrar geriye doğru sürtündüğünde, penisimin ucu giyinik kıvrımına bastırıyor ve gözleri kapanıyor, ondan gelen iğrenç inleme odayı dolduruyor.

O sestem geliyorum neredeyse.

"İstediğin bu mu bebeğim? Penisim senin içinde mi?" Sızlandığında kasıklarımındaki tüm sinirler sızlanıyor.

"Gözlerinin kapalı olmasının sebebi bu mu? Hayal mi ediyorsun? Dar deliğine kaymamı mı?"

"Connor." Nefes nefese çıkıyor.

Lanet olsun.

"Sikimi mi istiyorsun Ryan? O kışın onu yutmak, derine almak istiyor mu? Seni doldurmamı mı istiyorsun bebeğim?" Omurgamdan yukarı bir elektrik akımı yükselirken toplarım kasılıyor, karın kaslarım kasılıyor. "Ah, kahretsin. Kahretsin. Geliyorum. Ryan. Kahretsin. Geliyorum."

Gözlerim, boksör şortumu doldururken kapandı, çünkü ağzımı açıp kendimi uçuruma ittim.

Ryan yumruğumu sikmeye devam ediyor, götünü penisime sürtmeye devam ediyor, altında kıvrılırken sert ve yüksek sesle homurdanıyor.

Sonra dudaklarıma bir şey çarptı. Gözlerim tam açılırken Ryan'ın içinden bir sperm fışkırdı ve çeneme düştü.

O geliyor.

Başımı kaldırıyorum, yüzüme bakıyor. Hayır, ağzıma.

Dilim üst dudağıma okşuyor. Kahretsin. Bu meni.

Onun spermi.

Onun zevki.

Elim onu çalıştırırken ağızıma daha fazlasını alıyorum.
Kimse onu tatmadı. Sadece ben.

Sadece ben.

"Aman Tanrım." enesi düştü, vücudu gergin ve titrek bir şekilde boşalmaya devam etti. "Connor. Connor."

"İşte bu kadar bebeğim. Hepsini bana ver."

Birkaç saniye sonra kıpırdanmaya başlıyor ve elimi bırakıyor. Onu bıraktığımda, benden uzaklaşıp yatağımanın kenarına oturmadan önce kendini geri çekiyor.

"Ryan mı?"

Cevap yok.

Doğrudum, yanına yaklaşırken kendimi düzelttim, elimdeki spermin bulanmış olmasına aldış etmedim.

Elleri titriyor, yere bakıyor.

HAYIR.

Siktir. Lütfen. Hayır.

"Ryan, konuş benimle." Biraz uzaklaşarak ona biraz alan bıraktım. "Ry?"

Nefesleri girip çıkıyor, dizleri sekiyordu. Lacivert eşofmanın kumaşını kavrıyordu.

Yatağına koşuyorum, ayısını alıyorum, sonra geri gelip ona veriyorum.

Eline alıp sıkıca kavrıyor. Başını sallıyor, gözleri kapalı.

"Böyle olmak istemiyorum."

"Kendini zorladın." Önünde diz çöküp bana bakmasını sağılamaya çalıştım. "Durabilirdin Ry. Buna gerek yoktu—"

"Ben... Ben beğendim. Seninle. İstedim. Ve o sırada iyiydim." Gözlerini sildi. "Ama şimdi yaptıklarını düşünmeye devam ediyorum."

Nabzım yükseliyor, kulaklarım ınılıyor. Yemin ederim, şu an birini öldürmek istiyorum.

Burnunu çekti, dizini daha hızlı sektirdi. "Bana da... yaptılar. Duşta. Beni tuttular." Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. "Ama sadece—"

"Bana söylemene gerek yok."

"Bacağıma dokundular. Yara izlerime. Yeni yapılan bir greftimi kaşıdılar." Göğsü inip kalkıyor, ağlarken vücudu titriyor. "Bunu yaparken bana iğrenç ve ucube diyerek benimle dalga geçtiler."

Onu tutmak, rahatlatmak istiyorum. Ama ona dokunulamaz. Şimdilik değil. Bu yüzden ağlarken yerde oturuyorum, burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Birkaç dakika sonra yukarı baktı. Gözleri kızarmış ve şişmişti, yanaklarında gözyaşı lekeleri vardı.

"Ne istiyorsun?"

Bakışları boynuma kaydđ ve gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. "Ö-Özür dilerim."

"Ne? Neden özür diliyorsun?"

"Bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Ama verdi. Ve ben orada değildim."

"Hayır. Bunun için ağlama." Dizlerimin üzerine çöküp çenesini kaldırdım, böylece gözlerimin içine bakmasını sağladım. "Babam tam bir pislik. Bu senin suçun değil."

Yutkundu ve alnını alnıma yasladı. "Tam bir karmaşayım."

"Sorun değil." Alnını öptüm, dudaklarım oradaki hafif yara izine değdi, sonra biraz geri çekildim. "Sence o fare öldüren kitabı okumayı deneyebilir miyim?"

Başını sallayarak homurdanıyor. Ama kalkıp masasına doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum. Bana uzattıktan sonra çenemi yatağına doğru uzatıyorum. Yan yatarak içeri giriyor ama bana da yer açıyor.

Duvara yaslanıp oturuyorum ve kitabı açıyorum. Benim okuyacağım türden bir kitap değil, sadece burada olduğumu bilmesini istiyorum.

Onun için.

Ve o gün ona dokunan o heriflerin hepsini öldüreceğim.

Bu ne kahrolası bir söz.

Bölüm 19

CONNOR

Üniversite spor salonunda, kırk beş kiloluk bir ağırlığı halterin üzerine kaydırırken metalin metale çarpma sesi yankılanıyor, ardından bir tane daha. Salon neredeyse boş, sadece koşu bandında birkaç futbolcu ve doğum yapıyormuş gibi inleyerek kıvıran bir adam var.

Tekrar bir şeyler yapmaya başladığıma sevindim. Nieminen ve Harper bir hafta boyunca antrenman yapmama izin vermediler. Zaman ayırıp iyileşmemi istediler, bu da beni çok sinirlendirdi. Bu yüzden koşu bandında koşmayı denedim. Beş dakika sonra nefes nefese kaldım, sanki ateş solumuşum gibi boğazım yanıyordu.

O orospu çocuklarının haklı olmasından nefret ediyordum, etrafta oturup hiçbir şey yapmamaktan nefret ediyordum.

Hepsi benim o bok herif babam yüzünden.

Zach, tasmayı sert bir tık sesiyle yerine taktı. "Boyun iyileşiyor mu?"

Başımı sallıyorum.

Morluklar geçti, mordan ziyade yeşilimsi sarıya döndü ve sesim normale döndü. Çok fazla gerdiğimde hâlâ biraz acıyor.

Zach beni fark edince kendine geldi. "Neden geldi ki? Daha önce hiç maça gelmemişti."

"Birleşme bitti. Callahans başka bir anlaşma buldu." Tezgaha uzanıp barı kavradım, tırtıklı kısmı avucuma battı. Barı raftan kaldırıp göğsüme kadar indirdim, sonra yukarı ittim.

Bir.

İki.

Üç.

Zach'in elleri barın hemen altında, gerekirse yardım etmeye hazır. "Henneman'ın babanı öldüreceğini sanıyordum."

"Ben de." Sekizinci tekrarın ardından barı tekrar rafa koyup Zach'le yer değiştiriyorum. "Eşyalarımı aldığın için teşekkürler."

Sırt üstü yatıyor ama yukarı bakıyor, ağzının köşesi kıvrılmış. "Reed, Henneman'ın seni omzuna attığını söyledi."

"Barı sana bırakmamı ister misin?"

"Bunu yaparsan küçük akrebim boğazını keser." Zach'in ses tonu düz ve gerçekçiydi.

Burnumdan bir ses çıkarıyorum, sonra tekrarlarını tamamlarken onu izlemeye odaklanıyorum. O gece tüm eşyalarımı, telefonum da dahil, pistte bırakmıştım. Jackson'ın mesajlarını ancak ertesi gün alabildim.

Tüm Serpents ekibi Ryan'ın beni bir patates çuvalı gibi taşıdığını gördü. Jackson bile bir fotoğraf çekip grup sohbetimize gönderdi.

Henüz hiçbirisi bu konuda şaka yapmadı. Babamın yaptıkları yüzünden temkinli davrandıklarını biliyorum. Bundan nefret ediyorum.

Ama Jackson'a ulaşmam gerekiyor.

Birinin beni izlediğinden bahsetmişti. Bu tanım Blake'e uyuyor. Babamın güvenlik şefinin beni takip etmesine şaşırmazdım.

Çenem kasılıyor. Eğer o orospu çocuğu Ryan'ı takip ediyorsa, ölmüştür.

Zach son tekrarını bitirip doğruluyor. "Harper az önce ne istiyordu?"

Bu konuşmanın bitmesini isteyerek homurdandım. "Babama dava açmak isteyip istemediğimi sordu."

"Ve?"

"Ona siktirip gitmesini söyledim. Polisler hiçbir şey yapmayacak. Babamın sahibi. Yani, bu onu daha da sinirlendirecek."

Ayrıca Patrick Callahan'ın yeni anlaşması dün gazetelerde duyuruldu, Veronica'nın nişanı da. Babam çıldırmış olmalı.

Zach homurdanıyor ve başını sallıyor, yerlerimizi tekrar değiştiriyoruz. "Artık evlenmeye gerek yok."

Her zamanki gibi konuya doğrudan girelim.

Tutuşum zayıflıyor ama Zach bara tutunarak kaldırmama yardım ediyor. "Biraz zamana ihtiyacım var. Babamın biraz sakinleşmesine izin ver."

Arkadaşım hiçbir şey söylemiyor.

Ayrıca, Ryan'ın anlattıklarından sonra boşanma konusunu tekrar açmanın zamanı değil. Başına gelenler yüzünden dava açacağımı düşünebilir.

Parmaklarım tırtıklı kısmın etrafında daha sıkı sarılıyor, sanki lanet olası çubuğu boğmaya çalışıyormuşum gibi. Başka bir şeye, yüzü olmayan adamların boğazını kesmekten başka bir şeye odaklanmam gerek.

Ailemle bu saçmalık bitince onları toprağa vereceğim.

Zach ve ben göğüs presini bitirip dambıllara yöneliyoruz. Bir tane alıp boş bir sehpa buluyorum. "Sizin Reed'den bana

bahsetmediğinize inanamıyorum."

"Reed bize sürpriz yapmak istedi." Yanımdaki banka oturdu. "Ama Blackwell sarhoş olup bize söyledi." Gülerek homurdandı. "Bunun nasıl sonuçlandığını tahmin edebilirsiniz."

Başımı sallıyorum. "Kim kazandı?"

"Bilsem umrumda değil. Gerçi onlar için pek de önemli değil." Derin bir nefes alıp veriyor. "Buckland, Reed'i gerçekten mahvetti."

"Winnipeg'e gitmemesinin sebebi bu muydu? Belki Blackwell'le bir ilgisi vardır diye düşündüm."

Killian Blackwell, erkek arkadaşından çok uzakta olduğu için duygusallaşacak tiplerdendi. Bu yüzden, eğer ikisi de NHL'de oynama şansından vazgeçecekse, o kişinin o olacağını düşündüm.

Zach bana dik dik bakıyor, bakışları yoğun, gözleri hafifçe kısılıyor. "Başka bir şey bulması iyi ama hiçbirimiz bu kararı neden verdiğinden memnun değiliz. Blackwell bile."

"Tahmin edeyim, Viyana'da olsaydım bunu bilirdim?"

Sıranın üzerine uzanıp homurdanarak bir dizi vuruş yapıyor.

Ben de aynısını yapıyorum, esneme göğsümü ve boğazımı çekiştiriyor. "Peki ya sen? Sen de vazgeçtin."

"Ben kendim ve Merci için bir seçim yaptım."

Bunca zamandır beyin hasarıyla oynadığına hâlâ inanamıyorum. Bir yanım Ryan'a Zach'i desteklemesini söylemek istiyor ama bu benim haddime değil.

Boğazımı temizledim. "İstediğim şey olup olmadığından emin değilim."

Doğrulup oturuyor, ağırlıkları bırakıyor. "Hokey mi?"

Başımı sallıyorum.

"Neden?"

"Gerçekten istediğim şey olup olmadığından emin değilim. Gerçekten hayalim miydi yoksa ailemin karar verdiği bir şey miydi? Ama aynı zamanda her şeyden şüphe etmemin sebebinin onlar olup olmadığından da emin değilim."

Homurdanıyor. "Acele etme. Çöz."

"Saçmalama, pislik."

Son setimi bitirdikten sonra dambılları yerine koydum.

"Sözleşmeler dersim için yardımına ihtiyacım var. Son ödev beni mahvediyor."

"Ancak Reed'in yaptığı gibi ortalığı karıştırmazsan."

Gülüyorum. İki yıl önce Jackson'la bir dersimiz vardı. Sürekli konuşuyordu ve hiç not almıyordu. Yemin ederim, nasıl geçtiğini bilmiyorum. Ama geçti.

Yüksek notla.

Zach eline bakıyor, parmaklarını sıkıp açıyor.

"Hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

Kendini toparlıyor. "Daha da kötüleşmedi. Harper'ın kardeşinin bana öğrettiği egzersizleri yapıyorum."

"Nasıl biri?"

"Koç'tan daha soğuk. Daha baskın. Viktor'un saçmalıklarıyla uğraşacağını sanmıyorum." Zach dambıl rafına yaslandı. "Henneman'la aranızda neler oluyor?"

"Tartışmaya değer bir şey yok."

Koca bir yalan.

"Bir şey oldu."

Zach'e yalan söylemenin bir anlamı yok. "Evet."

"Ve?"

Ryan'ın işi başka kimsenin bilmesine değmez. Son üç gündür cinsel bir şey yaşamadık. Ama dün gece bana sarılıp uyuyakaldı, başını omzuma yasladı. Dokunulmaya bile tahammül edemediğini düşünürsek, bu... Kahretsin. İstedğimden daha sert nefes veriyorum, kalbim daha da hızlı atıyor.

Zach bana bakıyor, bekliyor.

Ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Erkeklerden hoşlanıyorum. Ya da penisten. Her neyse."

Gözleri kısıldı.

"Ne?"

"Sanki nefret ediyormuş gibi söylüyorsun."

"Öyle değil." Derin bir nefes alıp sertçe veriyorum. "Ona karşı lanet olası hislerim var."

İstediğimden daha güçlüler. Ona zarar veren herkesi yok edecek türden. Onu tutmamam gerektiği zamanlarda bile yanımda tutmak isteyeceğim türden.

Olması beklenmeyen türden.

Ve yine de... işte buradayız.

Bölüm 20

RYAN

Banyo hâlâ sauna, bu yüzden yeni külotumu giydiğimde nemli tenime yapışıyor. Geçen hafta Connor için aldım.

Kendim için.

Belki yeterince çabalarsam bu kadar kırılmış olmayı bırakabilirim.

Başımı sallayıp tezgahı tutuyorum.

Connor sabırlıydı. Kabul ediyordu. Kaçmak yerine benimle birlikte çalışıyordu. Olanları anlattıktan sonra bile.

Ama ben böyle olmak istemiyorum.

Hâlâ onu içeri aldığıma inanamıyorum. Ya da birkaç gün önce üstünde uyuyakaldığıma. Kalkmak için hareket

ettiğinde uyandım. Onu geri çekmek istedim ama yutkunma çabası... Hâlâ acı çekiyordu.

Ben de gitmesine izin verdim.

Babasının hapse girmesi lazım.

Ayna hâlâ buğulu ama yeterince görebiliyorum. Bu külotlar neredeyse iç çamaşırı sayılmaz. Açık pembe, ince kumaş ve yanları ipli. Connor'ın beni bunlarla gördüğünü düşünmek bile penisimin yarı sertleşmesine yetiyor.

Bana ne yaptığını görmesini istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum... çıldırmadan. Boktan geçmişe dönüşler yaşamadan.

Belki de danışmanlık merkezine uğramalıyım.

Geçen yıl Crestwood'a vardığımda, kaydettiğim tüm ilerleme yok oldu. Üniversiteyi bitirmek için yeni biriyle konuşmanın bir anlamı yok muydu? Sonrasında ne olacaktı?

Ama belki tekrar denemeye değer.

Musluğu açıp yüzüme soğuk su çarptım. Görebildiğim beş şey. Otel havluları. Yansımam. Buhar... Boş ver. İyiyim.

Kurulandıktan sonra derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum. Bakalım Connor bu sürprizi beğenecek mi?

Kapıyı açıp odaya giriyorum.

Kocam yatağında uzanmış, dizüstü bilgisayar göğsünde, kaşları çatık. Muhtemelen Quinpiac'a kaybettiğimiz için hâlâ kızgın. İyi oynadım. Koç Harper, pozisyonumun iyi olduğunu söylemek için beni kenara çekti. Bu yıl birçok yeni oyuncumuz olduğu için takım henüz tam oturmadı. Umarım sabah Boston College'ı yeneriz.

Connor bana bakıp sesli bir nefes aldı. Bakışları vücudumun her bir zerresinde gezinirken tenim ısınıyor, meme uçlarım gerginleşiyor, penisim şişiyor. Gözleri kasıklarımın kilitleniyor ve inliyor. Yüksek sesle.

Aşağı bakıyorum. Ah, kahretsin. Açık pembe külotun ucu çoktan ıslanmış.

Bütün yüzüm yanıyor, penisim daha da şişiyor, kumaşı neredeyse şeffaf hale getiriyor.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp kenara itiyor ve doğrulup bacaklarını yataktan sarkıtıyor. "Buraya gel."

Alt dudağımı ısıırıyorum, her adımda parmaklarım sıkılıp açılıyor. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Yaklaştığımda Connor bacaklarını açıyor ve aralarına giriyorum.

Alçak sesle homurdanıyor, sonra pantolonunun içine uzanıyor, göğsü her nefeste inip kalkıyor. "Sana dokunmam gerek."

"Lütfen."

Yukarı baktı, gözleri benimkilere kilitlendi. "Lütfen?"

Gözlerim titreyerek inliyorum. "Dokun ona. Penisime dokun. Lütfen."

Parmakları vücudumda geziniyor ve tenimde bir ürperti dolaşıyor. Kötü anlamda değil. Ama hafif dokunuş, o alay etme... Lanet olsun, canım yanıyor.

Sonunda beni kavradı, bir kez okşadı ve dizlerim neredeyse bükülecekti. "Bunlara neden sahipsin?"

"Ben... Ben bunları senin için... aldım."

"Siktir." Connor'ın başparmağı ucuma değdi, gerilmiş kumaşın arasından yarık görünüyordu. Avucuna bastırırken dili dudaklarında gezindi. "Seni ağzımda istiyorum."

Aman siktir.

Çok hızlı ve sert nefes alıyorum, bu da başımın dönmesine neden oluyor.

"Ryan mı?"

"Evet. Kahretsin. Em onu. Em beni. Tanrım, em beni, Connor. Lütfeeeeen."

Diğer elini kaldırdığında sol bacağımı geri çektim. Yukarı baktı, ela gözleri benimkilerle buluştu, külotuma dikkatlice uzandı, sonra önünü yırttı. Penisim dışarı fırladı, yüzünün önünde sallandı. Dili dışarı çıktı, ön sıvımı sildi ve gözleri benimkilere kilitlendi.

İçimde bir ürperti hissediyorum ve yüksek sesle, alçak sesle inliyorum.

Connor pantolonunun içine uzanıyor, dili şişmiş başımın etrafında dönerken kendini okşuyor.

Adil değil. Ben de onu görmek istiyorum. "Çıkar şunu. Çıkar pipini."

Sırıtarak eşofman altını ve boxer şortunu tamamen çıkarıp bir kenara fırlatıyor, sonra tişörtünü çıkarıp yere atıyor.

Aman Tanrım.

Onu çıplak görmeyi asla unutamam. Altı paketi. O belirgin omuzlar. Damarlı ön kollar.

Ve şişmiş pipisi.

Baktıkça deliğim titriyor.

"Ryan."

"Evet."

"Hazır?"

Başımı sallıyorum.

Connor öne eğilip dudaklarını tepeme doladı, ben de tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Kahkaha atıp beni daha da derine aldı, sonra geri çekildi. Sallanmaya başladı, tükürüğüyle boyumu yaladı ama kekeleymeden önce sadece yarımı aldı.

Sesler. Aman Tanrım. Çok ateşliler.

Parmaklarım başının arkasına kaydı ve onu öne doğru çekerek ağzına doğru ittim. Çok ıslaktı.

Daha sert bastırdım, homurdanırken gözlerim kapalıydı, daha derine ittim. Tekrar kekeleydi ve öksürdü ama durmadım. Durduramadım. Ağız çok güzel, çok mükemmel hissettiriyordu.

"Ah, siktir. Connor. Aman Tanrım. Em beni. Kuruyana kadar em." Ağızına doğru sevişiyorum, testislerim çenesine çarpıyor.

Öğürüyor ve ön kollarıma vurmaya başlıyor. Bırakıyorum ve beni çekiyor. Gözlerinden yaşlar akıyor, yanaklarını ıslatıyor, çenesi salyalarla kaplanıyor.

Kaybın verdiği acıyla inliyorum. Ve onu görünce. Ama sonra yutkunmaya çalışırken irkiliyor.

"Ah, bok. Boğazın. Kahretsin. Özür dilerim."

Ben ne kadar da aptalım.

"Dur. Sorun değil."

"Hayır, daha dikkatli olmalıydım." Dudağımı ısırarak dizlerimin üzerine çöktüm, onu tatmak, orgazm olmasını sağlamak istiyordum. "Sıra sende mi?"

Lütfen evet deyin.

Connor hemen hareket etmiyor, sonra derin bir nefes alıp yatağa geri dönüyor. Dirseklerinin üzerine yaslanıp bacaklarını açıyor. Ucundan karnına doğru bir tutam ön sıvı damlıyor.

Bacaklarının arasına yerleşıyorum, sonra penisinin tabanını kavriyorum ve dilimi altındaki damar boyunca gezdiriyorum.

"Sik. Et. Beni."

Dilim tepesinin altından geçiyor, sonra başımın üzerinden geçiyor, dilimin üzerindeki tadıyla kalçalarım şilteye çarpıyor. Ben ağzımla onun uzunluğunu okşarken o da yüksek sesle inliyor ve kamburlaşıyor.

Daha önce hiç yapmamıştım ama doyamıyorum. Burnumdan nefes veriyorum, onu daha derine çekerken rahatlamaya çalışıyorum.

Yatağa vuruyor. "Aman, siktir."

Salyalarım aşağı yukarı hareket ederken aletinin üzerinden aşağı ve testislerinin üzerine damlıyor. Kıvranıyor, çarşafı yumrukluyor.

"Ryan. Ryan, ben... Lanet olsun, ben..."

Bitirmesini istemeyerek çekip gidiyorum.

Dirseklerinin üzerinde doğrulup gözlerini gözlerime dikti. "İyi misin? Çok mu fazla?"

Gülüyorum. "Seni kafamda çok fazla emiyor. Bu yüzden, gerçekten yapmaya başladığım şu anda bitmesine hazır değilim."

"Evet, peki, pipini tekrar ağzımda istiyorum. Hemen. Sperminin dilimde olmasını istiyorum."

Ön sıvı yarığımdan yatağa damlarken omurgamdan aşağı elektrik çarpıyor.

"Ver şu pipiyi bana, Ryan."

Alt dudağımı ısırdım, kulaklarım alev alevdi. "Aynı anda."

Hafif bir inilti çıkarıyor, kalçaları hafifçe ileri çıkıyor.

Yatmak için hareket ettiğinde başımı sallıyorum. "Hayır. Sen üsttesin. Dikkatli olmam daha kolay."

"Siktir git. Böyle saçmalama."

Onu görmezden gelip sırtüstü yatağa uzanıyorum.

Gözlerini devirip homurdanıyor ama sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Gözleri vücudumu tarıyor, penisi seğiriyor, sonra dikkatlice bir bacağını başımın üzerinden diğer tarafa atıyor. Sağ avucunu bacaklarıma yakın değil, kalçamın biraz yukarısındaki yatağa koyuyor.

Kalbim ekstra hızlı çarpıyor.

Kahretsin, bundan nefret ediyorum. Ellerini nereye koyacağını düşünmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Öne doğru eğildi, pozisyonunu aldı ve kıcı tam oradaydı. Tam suratımın içindeydi.

Bakmayı bırakamıyorum. Sert kasları, yerine oturmak için hareket ederken nasıl kasıldığını görebiliyorum. Elimi uzatıp her iki yanağını avuçluyorum, sonra ayırıyorum.

Küçük pembe deliği titriyor.

İnliyorum, yüksek sesle ve çaresizce, istemeden de olsa kıcına yapışıyorum.

"Ryan?" Sesi boğuk ve derindi.

"Ben... Yalayabilir miyim?"

Cevap yok.

Ona bakmak için boynumu uzattım. Omzunun üzerinden bana bakıyordu ama ağzını göremiyordum. Sadece gözlerini.

Ne düşünüyor?

Daha önce hiç anal bir şey denemedik. Hiç konuşmadık da. Belki de hazır değildir. Belki de hiç ilgi duymuyordur.

"Bunu yapmamıza gerek yok."

Başını öne doğru çeviriyor, bu yüzden artık yüzünü göremiyorum. İfadesini göremiyorum. Ama sonra geriye doğru eğilip itiyor. "Yap şunu."

"Connor, eğer istemiyorsan-"

"Ryan, lanet olası g t deliğimi yala."

Dilimi kıvrımda gezdirirken boğazımdan alçak bir hırıltı yükseldi. Kahretsin, tadı cennet gibiydi. Ekşi. Baş döndürücü.

Connor tıslayarak nefes verdi.

Biraz geri çekilip ona bakıyorum, deliğinin nasıl kasılıp gevşiediğine. Çok seksi.

Ağzımı bir kez daha ona bastırıyorum ve deliği dilime doğru büzülüyor.

"Siktir git, Ry."

Dilim dönüyor ve ona sürtünüyor, burnumun ucu kırışıklıklarının arasına sürtünüyor. Doyamıyorum. Onu daha da aşağı çekiyorum ama direniyor. "Connor, otur."

Homurdanıyor ama hareket etmiyor.

"Connor. Yüzüme otur." Onu tekrar kendime çekiyorum, o da uyum sağlıyor, ellerini uyluklarına koyuyor ve itaat ediyor.

İnliyorum, içimde bir şeyler çatırdıyor. Onu a bir adam gibi yiyorum, doyamıyorum sanki, son yemeğimmiş gibi kıını yiyorum.

"Siktir. Siktir. Ryan. Siktir." Dilimi sürtüyor, yüzümü okşuyor. "Ben... Ben... Ah, bok. Geliyorum."

Bir saniye sonra, spermi göğsüme çarpıyor. Hayır, kesinlikle. Onun tamamını tatmak istiyorum.

Kalalarına bastırıp onu kaldırıyorum. Devrilmemek için iki avucunu da şilteye vurarak çırpınıyor, penisi hâlâ boşalıyor. Onu ağzıma alıyorum, son damlasına kadar emiyorum.

Sonra hissediyorum.

Sıcak, ıslak ağzı üzerimde.

Kalçalarım hızla ve sertçe yukarı fırladı. Uzunluğu etrafında nefes nefese kaldım, kendi orgazmıma doğru koşarken inleyip homurdandım. Eli penisimi kavradı, emerken beni pompaladı. Vücudumdaki her kas gerildi, sonra patladım.

Connor hiçbir şey ıkmayana kadar benimle uğraşmaya devam ediyor, sonra yatağa yığılıyor, nefesimizi toplamaya

çalışırken sadece dirseklerimiz birbirine değiyor.

Bir dakika sonra dönüp ona baktım. "İyi miydi?"

Gözleri hala kapalıyken başını sallıyor.

Onu gözlerimin önünde canlandırıyorum. Çenesi sperm ve tükürüklerle kaplı. Dudakları şişmiş, yanakları kızarmış.

Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor ve genişçe gülümsüyorum. Kocam perişan halde. Ve çok ateşli.

Hayır, hayır.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ben... Ben ondan hoşlanıyorum. Çok. Hem de çok.

Temizlenme ve o düşünceleri anında durdurma zamanı çünkü bu gerçek bir evlilik değil. Connor'ı babasından korumak için. Başka bir şey değil.

Yataktan kalkıp banyoya yöneliyorum. Arkamdan bir inilti geliyor. Connor kalkıp beni takip ediyor. Temiz bir bez alıp ılık suyun altına tutuyorum, sonra sıkıp ona uzatıyorum.

Alıp temizlenmek üzereyken bileğini yakaladım. Geçici kocam olabilir ama yaptığımız her şey... belki...

Gördüğüm beş şey. Havlular. Bir kalıp sabun. Diş fırçam. Vücut losyonum. Connor.

"Ryan mı?"

Derin bir nefes alıp elini ve bezi göğsüme götürüp biraz menisini siliyorum. Gözlerimi kapatıp beşe kadar sayarak nefes veriyorum. "Beni temizle. Sadece... sadece göğsümü."

"Sadece göğsün." Yavaşça ilerliyor, her geçişi cildimde statik elektriklenme gibi - fena değil, tam orada.

Ama statik güçleniyor, dayanılmaz hale geliyor. Ve o kadar dikkatli davranıyor ki çığlık atmak istiyorum. Sonra lif ve dokunuşu kayboluyor.

Gözlerimi açtım ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Gözleri yüzümü taradı, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı.

Neden?

Neden böyle olmak zorundayım? Neden Connor'ın ellerinin vücudumda olmasının tadını çıkaramıyorum?

Gözlerim doluyor, yanağımdan bir damla yaş düşüyor.
Elimin tersiyle siliyorum.

Connor lifi tezgaha fırlatıyor, sonra parmak uçlarında yükselip beni yumuşakça öpüyor. "Sorun değil. İyisin."

Ama artık sadece iyi olmak istemiyorum.

"Önce duş alacağım, sonra sen bitirince kitap okuruz.
Tamam mı?"

Başımı sallıyorum, lifi alıyorum, sonra gereğinden fazla sert ovarak kendimi temizlemeyi tamamlıyorum, o da duşa giriyor.

Kampüse döndüğümüzde rehberlik merkezini arayacağım.

Onun için değil. Kendim için.

Çünkü vücudumun kazanmasından bıktım, grup evindeki o orospu çocuklarının hala üzerimde güç sahibi olmasından bıktım.

Kocam bana dokunduğunda donup kalmaktan vazgeçmek istiyorum. Geçmişimin hayatımı yönlendirmesine izin vermeyi bırakmak istiyorum.

Ve en önemlisi... İstemekten korkmayı bırakmak istiyorum.

Bölüm 21

CONNOR

Üçüncü periyotta bir sayı öndeyiz. Boston College kalecisi bu gece siktiğimin kafasına dikilmeseydi üç sayı önde olurduk. Kaleye bir gol daha atma zamanı. Bir tampona ihtiyacımız var.

Karşılaşmayı kazanıyorum ve topu Zach'e geri gönderiyorum. BC'nin orta oyuncusu kovalamaya çalışıyor ama Zach topu buzun üzerinden Ryan'a gönderiyor, Ryan da tereddüt etmeden topu Jenkins'e çarpıyor.

Ryan bu gece bambaşka bir adam, her kontrolü bitiriyor, diski temiz bir şekilde hareket ettiriyor, ikinci bir tahminde bulunmuyor. Sadece saf bir özgüven.

Dün geceki gibi, başlangıçta.

Banyodan o külotla çıkışı. Lanet olsun, daha çok seksi külotlara benziyorlardı. Penisine ulaşmam gerektiği için yırttığım külotları.

Sonra kahrolası kocam yüzümü sikti. İlk kez sik emiyormuşum ve o kadar büyük ve kalındı ki, derinlemesine alamıyordum. Ama siktir et, istiyordum.

Ayrıca kıcımlı da yedi.

Birinin dilini orada isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama siktir et, beni öyle bir açtı ve yuttu ki, bunu hatırladıkça bile penisim sertleşiyor.

Ama sonra, banyoda... bambaşka bir hikaye. Elimi göğsüne götürdü, onu temizlememi istedi. İyi gidiyordu ama sonradan iyileşemedi. Tamamen paniklemeden önce durmak zorunda kaldım.

Bunu nasıl düzelteceğimi, onu nasıl daha iyi hissettireceğimi bilmediğim için sinirleniyorum.

Düdük çaldı ve dikkatim tekrar oyuna döndü. Ofsayt. Jenkins çok istekliydi ve disk gelmeden önce mavi çizgiyi geçti.

Koç değişiklik sinyali veriyor. Hepimiz yedek kulübesine doğru kayıyoruz, ikinci sıra devralırken tahtaların üzerinden atlıyoruz.

Jenkins, vardiyadan hâlâ nefes nefese yanıma kaydı. "Henneman gerçekten oraya aitmiş gibi oynuyor. Zamanı geldi."

Zamanı geldi mi?

Sanırım bu orospu çocuğu suratına bir yumruk daha atmamı istiyor. Su şişemi alıp ağızma biraz su sıkıyorum. Sıranın biraz ilerisinde, Ryan öne eğilip diski takip ediyor, tamamen odaklanmış durumda. Yanındaki Zach de aynısını yapıyor.

Jenkins homurdanıyor. "Kalecileri bu gece her şeyi görüyor. Kazanmak istiyorsak önde trafiğe ihtiyacımız olacak."

İkinci hat ise hiçbir şey yapmakta zorlanıyor. BC tarafsız bölgeyi tıkıyor ve onlara alan bırakmıyor. Topu içeri atıyorlar, ancak BC'nin savunması hızla toparlanıyor ve çıkışlarını başlatıyor.

"Geri çekilin!" diye bağılıyor Nieminen arkamızdan.

Çocuklar sert bir backcheck yapıyor, ancak BC diski iyi hareket ettiriyor. Bir şut çekiyorlar, ancak Viktor blokçusuyla onları taşıyor ve ribaundu köşeye yönlendiriyor. BC'nin kanat oyuncularından biri topu geri alıyor ve topu mavi çizgiye geri gönderiyor. Savunma oyuncuları bir şut atıyor. Disk direktan sekup emniyet ağına çarpıyor.

Kahretsin.

Diski kendi bölgemizden çıkarmamız gerekiyor.

Üçüncü sıra dışarı çıkıyor, Ryan ve Zach de. Şansımız hâlâ yok. Ama Ryan köşedeki disk mücadelesini kazanıyor. Yine de şut çektiğimizde kalecileri topu koruyor. "Hâlâ bir gol alamıyorum."

Dördüncü sıra kısa bir süre, neredeyse kırk saniye kadar sürüyor. Köşede didişiyorlar ama bir sonuç çıkmıyor.

Dizilişimiz tekrar hazır. Sonunda. Jenkins'le birlikte potaların üzerinden atıyorum. Zach ve Ryan da bizimle birlikte. Bu lanet oyunu bozmanın zamanı geldi.

Onların bölgesinde tur atıyoruz, diski etrafta gezdiriyoruz. Jenkins topu filenin arkasına atmış, bir açıklık arıyor. Ben deliğe doğru sürükleniyorum, buzun üzerinde kalıyorum. Pas mükemmel geliyor. Beşinci delikte tek vuruşla topu buluyorum.

Gol ışığı kırmızı yanıp sönüyor.

2-0 Titanlar.

Bizimkine dönerken BC'nin kulübesinin yanından kayarak geçiyorum. "Kalecine bir dahaki sefere bacaklarını kapatmasını söyle."

Kaptanları hamle yapıyor ama takım arkadaşları tarafından tutuluyor. Ben sadece sırtıp kaymaya devam ediyorum.

Ama hedef yüksekte olmuyor. Eskisi gibi değil.

Ne işe yarar?

Ryan, mükemmel bir kalça kontrolüyle BC'yi öne doğru itiyor. Seyirci çılgına dönüyor. Ryan hiçbir şey olmamış gibi kayıyor. Ama küçük gülümsemesini yakalıyorum ve göğsüme attığım herhangi bir golden daha çok dokunuyor.

Birkaç dakika sonra tekrar çıktım. BC, topu kanat oyuncusuna geri göndererek topu kaptırdı. Çocuk ıskaladı ve top köşeye gitti. Peşimden koştum ama hemen peşimdeydi.

Sopası benimkiyle mücadele ediyor, diski ele geçirmeye çalışıyor. "Güzel gol prenses. Baban sana da o elleri mi aldı?"

"Annen dün gece onları beğenmiş gibi görünüyor." Geri çekilip pozisyon almaya çalışıyorum.

"Orijinal." Güldü, sonra sopasının dip kısmını kaburgalarımın sapladı.

Yan tarafıma bir ağrı saplandı. Piç.

Karşılık vermek için döndüm ama o çoktan gitmişti, diskle bizim bölgemize doğru kayıyordu. Düdük çalmadı. Hakem oradaydı ve hiçbir şey söylemedi.

Onu kovalarken kaburgalarım zonkluyor, göğsümde öfke alevleniyor. Adamlarından biri Jenkins'i son anda bir vuruşla yakalıyor. Yine gol yok.

Disk çizginin yakınında serbest kalıyor ve Viktor onu kapatıyor. Sonra da o lanet kanat oyuncusu baldırına bir darbe indiriyor.

Kalecimize kimse vuramaz.

Zach, arkadan kolunu kanat oyuncusunun boğazına dolayarak onu geriye doğru çekiyor ve buzun üzerine fırlatıyor.

İşte bu kadar.

Eldivenler düşürüldü, yumruklar savruldu. BC'nin kaptanı en yakınımdaydı, miğferi çoktan çıkmıştı. Onu yakaladım ve yumruğum çenesine isabet ederek kafasını geriye savurdu. Çılgınca savruldu, miğferime yapıştı ve yana savurdu.

Bahse girerim eli çok acıyordur.

Bir yumruk atıyorum ve burnuna isabet ediyor, anında kan sızıyor.

Biri formamı çekiştiriyor ve ben de dönüp birine vurmaya hazırlanıyorum. Ama beni kavgadan uzaklaştırmaya devam eden hakemlerden biri.

Bu arada, Jenkins birini kafasına kilitlemiş, suratına vuruyor. Zach, kanat oyuncusuna yumruk üstüne yumruk atıyor. Ve

siktir et... Ryan'ın elinde iki BC oyuncusu var -biri elinde-onları sanki çocuk gibi geri çekiyor. Her biri en az 90 kilo olmalı, ama o onları hiçbir şey yokmuş gibi yığından çekip çıkarıyor.

Sadece saf, ham güç sergileniyor.

Penisim kupamda taş gibi sertleşiyor.

Bir adamı kulübeye doğru fırlatıyor, sonra diğerini ters yöne itiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı yanımda biri.

Kocam sanki aynı anda iki yetişkin adamı hırpalamamış gibi, patenle bankımıza doğru geri dönüyor.

Kocam.

Kahretsin.

Başımı sallayıp tekrar kavgaya dönüyorum. Ama maç bitiyor ve herkes hakemlerin penaltıları değerlendirmesini beklemek için kulübesine dönüyor.

Sonuçta her tarafta küçükler eşleşiyor.

Maçın son dakikalarına giriliyor. BC, Viktor'u bir golle geçti. Söylemekten nefret ediyorum ama mükemmel bir vuruştur.

Koç, farkı kapatma umuduyla çizgimi tekrar ortaya koyuyor. Uzatmaya gitmek istemiyorum. Ve kesinlikle tekrar kaybetmek istemiyorum.

Jenkins diski hücum bölgesine atıyor, ben de peşinden koşuyorum. BC'nin defans oyuncularından biri beni potalara sıkıştırıyor.

"Demek kırk üç sonunda bir çift top yetiştirdi. Yoksa sen ona kendi toplarını mı ödünç veriyorsun?"

Dirseğim yukarı kalkıyor ve çenesine isabet ediyor. Sendeliyor, eldivenlerimi düşürüp toparlanamadan formasını yakalıyorum. Yumruğum yüzüne bir, iki, üç kez isabet ediyor ve yere yığılıyor.

"Bir daha kocam hakkında ağzını açarsan, bir daha ayağa kalkamazsın."

Bakıyor, sonra gülüyor, dişleri kan içinde. "Koca mı? Titanlar gerçekten de bir grup peri."

Düşünmeden homurdanıp tekmeliyorum.

Hakem düdüğü tekrar tekrar çalıyor, sonra ceza sahasına doğru itiliyorum. Kavgadan dolayı beş ceza.

Kahretsin.

Oyunun son iki dakikasında takımımı penaltı atışlarına soktum.

Aptalca bir hareket.

Ceza sahasının kapısını çarpıyorum, sonra yedek kulübesine çöküyorum. BC, bizim bölgemizde pozisyon alarak güç oyununa geçiyor. Diski iyi hareket ettiriyorlar ama Zach, öldürme konusunda agresif davranıyor. Ryan da oyunu mükemmel okuyor.

Pas yoluna giriyor, disk kesiyor ve fırlıyor. Uçuyor. Bir BC oyuncusu onu yakalamaya çalışıyor ama başaramıyor. Ryan mavi çizgiyi geçiyor, ters vuruşuna geçiyor ve kalecinin omzunun üzerinden topu kaleye gönderiyor.

Eksik kadro golü. 3-1 Titans.

Ayağa kalktım, cama vuruyorum. "İşte böyle oynanır!"

Göğsümdeki gurur tarifsiz. Kendime puan verirken hissettiğim her şeyden daha büyük.

Ryan, yedek kulübesine doğru giderken ceza sahasının yanından kayıyor. Göz göze geliyoruz ve ağzının kenarı hafifçe gülümsüyor.

Aynı oyuncular son dakikaya kadar dışarıda kalıyor. Bakışlarım oyunla saat arasında gidip geliyor. "Hadi, hadi, hadi."

Zil sesi duyulur.

Kazandık.

Ceza sahasından çıkıp Ryan'a doğru kayıyorum, kaskına vuruyorum. "Harika bir oyun, bebeğim."

Bok.

Son kelimeyi ağızımdan kaçırmak istemedim.

Tüm yüzü aydınlandı, yanakları kızardı. "Teşekkürler."

Soyunma odası kaotik. Sezonun ilk galibiyetini aldık ve bunu hak ettik. Çocuklar bağırıyor, birinin Bluetooth hoparlöründen müzik yükseliyor.

Genişçe gülümseyerek yedek kulübesine çöktüm. Kısmen kazandığımız için. Kısmen de herkesin Ryan'ı coşkuyla desteklemesi yüzünden.

Tıpkı geçen sezonki şampiyonluk gibi, en çok ihtiyaç duyduğumuz anda öne çıkmayı başarıyor. Ve bugün gördüklerimden sonra, Petrov'la bile rekabet edebilir.

Telefonumu dolaptan alıp güç düğmesine bastım. Ekran aydınlandı ve bir mesaj belirdi.

Annemden.

Okudukça yüzümdeki gülümseme kayboluyor, parmaklarım kutuyu daha sıkı kavlıyor.

Anne: Dinlemek istemedin, şimdi bedelini ödeyeceksin.

Bölüm 22

RYAN

Boston College'a karşı oynadığımız maçın üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve oyunum giderek daha da iyiye gidiyor. Hatta iki gün önce kendi sahamızda oynadığımız maçta iki gol pası bile attım. Sonunda buzun üzerindeymişim gibi hissediyorum, hayatım nihayet yoluna giriyormuş gibi. Hatta bugün ilerleyen saatlerde bir terapi randevum bile var.

Bu sabah uyandığımda Young Hall'daki bazı kapıların üzerinde plastik iskeletler gördüm. Ve ana alana sahte örümcek ağları yayılmıştı. Her yer turuncu ve siyahtı.

Artık alışmış olmalıyım. Ama avludaki o sahte mezarlık sergisini görünce, bilim binasının arkasında hâlâ midem

bulanıyordu.

Etik Giriş dersinin başlamasına on beş dakika kala her zamanki üçüncü sıra koltuğuma oturuyorum. Aynı sandalye. Aynı dizüstü bilgisayar. Aynı not şablonu. Kontrol edebildiğim her şey.

Ama tarihi yazamıyorum. İmleç orada öylece duruyor, yanıp sönüyor.

Altı gün daha.

Yıldönümüne 6 gün kaldı.

Akciğerlerim bir türlü genişlemiyor, sanki göğsümde biri duruyor.

Merci yanıma çöküyor. "Sanki biri mısır gevreğine işemiş gibi görünüyorsun."

Zorla gülümsüyorum. Belki iyiymişim gibi davranırsam, o da oluruna bırakır. "Sadece yorgunum."

"Saçmalık." Dizüstü bilgisayarını çıkarıp masaya gereğinden fazla sert vuruyor, önümüzdeki kızın dönmesine neden oluyor. "Neler oluyor? Connor'ın kışına tekmeyi basmam mı gerekiyor? Çünkü tekmeleyeceğim. Spor yapıyorum."

"Connor değil." Ondan uzaklaşıp vücudumu odanın ön tarafına doğru çevirdim. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Anladım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa buradayım." Tırnağıyla masaya vuruyor. "Geçen haftaki sınavın nasıldı? Geçtim ama zar zor. Chen tam bir sadist."

"Fena değil." Aslında, ben de tam not aldım. Başparmağım dizüstü bilgisayarın kenarını tarıyor. "Şey, şey, bir sonrakine çalışmana yardım edebilirim. İstersen. Oldukça detaylı notlar alıyorum."

"Aman Tanrım. Evet, lütfen. Adamım bana kesinlikle etik olmayan fotoğraflar gönderirken Kantçı etiğe odaklanmak çok zor." Merci göz kırpmıyor, sonra da dramatik bir iç çekiyor. "Deplasman maçlarından döndüğünde de telafi etmemiz gereken çok şey var."

"Üç gün boyunca yoktuk."

Merci gözlerini deviriyor. "Evet, ama sen sürekli kocanla birliktesin. Muhtemelen yolda sevişiyorsundur. Otobüste de el sallıyorsun." Eliyle kendini yelpazeliyor. "Ah, eminim çok ateşlidir."

Keşke.

Elbette, biraz şakalaştık. Ve evet, hava çok sıcak. Ama onun penisimden başka bir şeye dokunmasına en çok yaklaştığımız an, omuzlarımdaki elleriydi.

Ve bir daha "Sorun değil" sözünü duyamam.

Çünkü bu hiç de doğru değil.

Başparmağımı dizüstü bilgisayarımın dikişine bastırıyorum, öyle sert bastırıyorum ki canım acıyor.

Acınası. Çok acınasıyım.

"Bir şey oldu." Merci koltuğunda neredeyse titriyordu.

"Biliyordum. Onu şaplaqlarken yakalaman an meselesiydi."

Avuçlarımı gözlerime bastırıyorum, ta ki lekeler görene kadar. "Bunu seninle ve Eli ile paylaştığım için pişmanım."

"Hey, beni üç mil koşturdun. Bana dedikodu borçluydun." Yaklaşırken nefesi kulağıma çarptı. "Ee? Sonunda seviştiniz mi?"

Sırtımdaki tüm kaslar geriliyor. Boynuma değen nefesinin sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor. Çenemi o kadar sıkıyorum ki dişlerim ağrıyor. "Hayır. Öyle bir şey yok."

Merci kendini sandalyesine atıp dramatik bir inilti çıkardı. "Şaka mı yapıyorsun? Bu gidişle, siz ikiniz gerçekten sevişmeden önce yaşlılıktan öleceğim."

Ellerimle uyluklarımı ovuşturdum. "Ben... bazı şeylerle boğuşuyorum."

"Kahretsin. Özür dilerim. İtmek istememiştim."

İç çektim. "Sorun değil."

"Hayır, değil. Zaten tarihimin çoğunu biliyorsun." Merci'nin parmakları milkshake bardağına vuruyor, şimdi daha sessiz. "Zach da zorlanıyor."

Merci daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama kapılar açılıyor ve Profesör Chen içeri giriyor.

Hızla doğruldum, parmaklarım klavyemin üzerinde konumlandı, notlar almaya hazırdım, kafamdaki takvimin geri sayımı yerine felsefi argümanlara odaklanmak için.

Profesör Chen slaytlarını açarken, ben de e-postamı kontrol etmek için yeni bir sekme açıyorum. Sadece zihnimi meşgul etmem gerekiyor.

Konu satırlarını tarıyorum: kütüphane bülteni, pizza spesiyali, grip aşısı hatırlatıcısı. Ve bir de Muhasebe Bürosu'ndan.

Konu: Acil - Burs Durumu

Midem bulanıyor. Floresan ışıklar çok parlak, çok keskin. İçimdeki her şey onu açmamam için bağılıyor. Ama bilmem gerekiyor.

İşte, tıkladım.

Bay Henneman,

Bu e-posta, öğrenci hesabınızda yakın zamanda gerçekleşen bir değişikliği bildirmek içindir. Spor bursunuzun derhal iptal edildiğini üzülerek bildiriyoruz. Öğrenim ve harçlarınız için alternatif ödeme düzenlemelerini görüşmek üzere lütfen en kısa sürede ofisimizle iletişime geçin. Bu sorunun on iş günü içinde çözülememesi durumunda kaydınız askıya alınacaktır.

Saygılarımla,
Crestwood Üniversitesi Muhasebe Ofisi

Ekran bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırpiştirıyorum ama görüşüm netleşmiyor. Tekrar deniyorum ve bu sefer gözyaşlarım sel oluyor.

Bursum.

Gitti.

Göğsüm sıkışıyor, boğazım çok sıkılıyor. Nefes alamıyorum. Oda üzerime kapanıyor, duvarlar üzerime baskı yapıyor.

Neden? Neden bunu yapıyor?

"Ryan? Neyin var?"

Merci'nin sesi uzaktan geliyor, sanki suyun altındaymış gibi.

Dizüstü bilgisayarımı hızla kapatıp çantama tıkıyorum. Fermuarı takılıyor ve açamıyorum.

Siktir et.

"Ryan—"

Sıranın aşağısına doğru koşuyorum. Ayağıma bir şey takılıyor ve sendeliyorum, dizim yere çarpıyor. Bay Chen adımları sesleniyor ama ben kalkıp koşmaya devam ediyorum.

İçeri daldığımda kapı duvara çarptı. Koridor boş ve sessizdi. Çıkışa doğru koştum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece uzaklaşmam gerek.

Connor'ın benimle ilgilendiğini sanıyordum. Üniversiteyi bitirip diplomamı alıp yaşamaya değer bir hayat kurabileceğimi sanıyordum. Hatta tekrar terapiye gidebileceğimi bile düşünüyordum. Belki iyileşirdim.

Aman Tanrım, ne kadar da aptalım.

Annem ne yapacağını bilirdi. Benim için savaşırdı. Ama o gitti. Hepsi gitti.

Ve şimdi her şeyimi kaybediyorum.

Bölüm 23

CONNOR

Yayın akışını üç kez kontrol ettim, gözlerim yanana kadar kayıtları taradım. Ama Ryan bu sabah derse gittiğimizden beri yurda dönmedi. Takım yemeğini de atladı. Mesaj yok. Arama yok. Sadece sekiz saat öncesine ait okundu bilgisi var.

Telefon hâlâ elimde, baş parmağım sanki bir sonraki denemede bir şey değişecekmiş gibi ekranın üzerinde geziniyor. Değişmeyecek. Cevap vermiyor.

Telefonumu cebime sokup Eli ve Merci'nin kapısına yumruğumu vururken kulaklarımda kan zonkluyor. Görüş alanımın kenarlarında lekeler belirliyor. Koridorun sonundaki insanlar başlarını çeviriyor. Kendi işlerine baksalar iyi olur.

Ryan içeride olmalı. Aklıma gelen tek şey bu. Az önce Merci ile etik dersi vardı. Belki bir şey olmuştur.

Gerekirse profesörünü öldürürüm.

Kapı ardına kadar açılıyor ve Eli beliriyor. Beni gördüğü anda her zamanki nazik gülümsemesi kayboluyor, peygamber çiçeği mavisi gözleri kısılıyor.

"Ryan burada mı?"

"Defol git, seni pislik."

Eli sadece küfür etti. Mobilyalara çarptığında özür dileyen Eli. Ayak parmağını çarptığında "kahretsin" bile diyemeyen Eli.

Öne doğru bir adım attım. "Çekilin. Onu görmem gerek."

"Yılın penissiz kocası mı o?" Merci, Eli'nin yanından iterek geçiyor, tüm kasları şiddete meyilli. "Toplarını koparacağım. Ama belli ki başından beri hiç topun yoktu."

Saçmalıklarına ayıracak vaktim yok. Ama kapı pervazına tutunup itmeye çalıştığımda, acı elime sıçradı. Geri çektim, dört küçük delik yarasından anında kan fışkırdı. "Siktir!"

"Teşekkürler!" Eli'nin elleri ağzına gitti. "Aman Tanrım!"

Yaraların üzerine diğer elimle bastırırken parmaklarımın arasından kan akıyor.

Merci kanlı çatalını bana doğru sallayıp yüzüme doğru saplıyor. "İçeri girmeye çalış, tekrar yaparım. Belki bir dahaki sefere şah damarın olur. Ya da penisin. Henüz karar vermedim."

Siktir et bunu.

İkisine doğru hızla ilerliyorum. Kimse beni o odadan uzak tutmuyor. "Ryan! Konuşmamız gerek—"

Ama Merci iki elini de göğsüme bastırıyor. "O burada değil, aptal."

"Saçmalık."

Bu sefer göğsüme vuruyor. "Onun olmadığını söyledim—"

Sağlam elimle gömleğini tutup duvara çarptım. "Kocam nerede lan, Merci!"

"Connor!" Eli'nin sesi çatallaştı. "Dur!"

Merci'nin gözleri omzumun üzerinden kaydı, dudakları alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Sana hiçbir şey anlatmıyorum."

Gömleğindeki yumruğumu sıkıyorum. "Seni siktiğimin-"

Vücudumun yan tarafı çöküyor, kaburgalarım midemi bulandıracak kadar sert bir şekilde sıkışıyor. Ayaklarım yerden kesiliyor ve yanlara doğru savrulurken Merci'nin gömleği elimden yırtılıyor. Sonra omzum ve kalçam sert zemine çarpıyor, başım yere çarpıyor, dişlerim sertçe takırdıyor.

Sırtüstü döndüm, Zach'in ağırlığı kalçalarımın baskı yapıyordu. Yüzü görüş alanımı doldurdu ve sonra yumruğu geldi. Dönmeye çalıştım ama çok yavaştı. Eklem yerleri birbirine değdiğinde çenemde bir acı patladı.

"Öldün." Tekrar yumruk atıyor, yumruğuyla burnumu eziyor.

Bir sonraki darbeyi ön kolumla engelleyip kalçalarımı savurarak onu savuruyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kollarını belime dolayıp beni duvara çarpıyor. Dirseğimi sırtına geçiriyorum. "Defol git!"

Homurdanıyor ama yere düşmüyor. Karın boşluğuma yumruk atıyor ve ciğerlerimden hava fışkırıyor. Beni kaldırıp yere çarpıyor. Ayağımı tekmeleyip kaval kemiğine çarpıyorum ve yere düşüyor.

İkimiz de ayağa kalkıyoruz, birbiri ardına darbeler alıyoruz. Bir masaya çarpıyoruz. Kalemler etrafa saçılıyor. Bir dizüstü bilgisayar yere düşüyor.

Zach beni kafamdan yakalıyor. Dirseğimi kaburgalarına bir, iki kez geçiriyorum. Tam dönebileceğim kadar gevşiyor ve onu televizyon sehпасına çarpıyor. Camdan bir şey kırılıyor.

Hızla toparlanıyor, hem de çok hızlı. Yumruğu şakağıma değiyor ve oda sallanıyor. Kör bir şekilde savruluyorum, sert bir şeye çarpıyorum. Homurdanıyor. İkimiz de baskı kurmaya çalışarak boğuşuyoruz. Gömleğim yırtılıyor. Eklem yerleri kanıyor.

"Dur!" Eli aramıza atladı.

Bok.

Zach çoktan savurmaya başlamıştı ve Eli tam yolun ortasında idi. Eli'nin belinden tutup onu aşağı çekiyorum, vücudunu benimkiyle örtüyorum. Yere sertçe çarptık ve Zach'in ayağı kaburgalarımın altına girdiği anda onu tamamen koruyorum. Bir tane daha omzuma iniyor. Eli'nin kollarımda ciyaklarken her darbeyi göğüsleyerek daha sıkı sarılıyorum.

"Zach, dur! Dur!" diye bağırdı Merci, sesi çatallaşarak. "Onu öldüreceksin! Dur!"

Darbeler sonunda durdu. Başımı kaldırdım, her şeyin kenarları bulanıklaşmıştı, her nefes cam yutmak gibiydi. Merci dört uzvunu da Zach'in etrafına sarmıştı; bacakları beline, kolları boynuna dolanmıştı. Zach'in göğsü inip kalkıyor, yüzünün yarısı kanla kaplıydı.

Eli'nin üzerinden yuvarlanıp acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Ayağa kalktıktan sonra Eli'nin kalkmasına yardım edip onu kontrol ediyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor ama sarsılmış görünüyor, gözleri kocaman açılmış. Gömleğinde kan var. Benim kanım.

Zach'e döndüm. "Senin derdin ne lan!"

"Öldün." Zach'in sesi donuk ve soğuktu. "Benim olana dokunduğun için seni öldüreceğim."

"Eli'ye neredeyse çarpıyordun," diye bağırdım, vücudumdaki tüm kaslar öfkeyle titrerken. "Altımdaydı. Savunmasızdı. Ve sen durmadan vurmaya devam ettin."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece orada duruyor, göğsü kafesteki bir hayvan gibi inip kalkıyor, burun delikleri açılıyor.

Gözlerimi Zach'in gözlerinden ayırmadan yere kan tükürdüm. "Petrov görüntüleri görünce seni öldürecek."

Merci, Zach'ten kurtulurken beti benzi attı. Eli'ye baktı, sonra bana döndü. "Bu SENİN suçun! Hepsi senin. Ryan'ın bursu da."

HAYIR.

Hayır. Hayır. Hayır.

Fiyat.

Merci öne atılıyor ama Zach onu yakalıyor. "İstediğin her şeyi yaptı. Kafasına silah dayadıktan sonra zavallı kışınla evlendi. Psikopat anne babana katlandı. Hatta seni savundu!"

Oda dönüyor. Ellerim saçlarımın arasından geçiyor, canımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekiyorum.

Onun peşinden gitti. Annem Ryan'ın peşinden gitti.

"Ben değildim. Annem ve babam... onlar..."

Burs Ryan için her şeydi.

Kahretsin!

KAHRETSİN!

"Nerede o!" Sesim çatladı. "NEREDE O!"

"Bilmiyoruz." Eli'nin eli nazikçe kolumu okşuyor. "Connor, nefes al. Onu bulacağız."

Saçımı daha sert çektim. "Siktir!"

Eli elimi saçlarımdan çekmeye çalışıyor, sesi yumuşak.

"Ryan'a aşıksın, değil mi?"

Ona bakıyorum ve sonunda kollarımı indiriyorum.

Merci homurdandı. "Elbette öyle. Bak, seni pislik. Onu sınıftan çıkardım. Perişan haldeydi. Bursla ilgili olanları anlattı, sonra da kaçıp gitti. Ben yetişemedim."

Onu bulmalıyım. Açıklamalıyım. Ryan çok uzağa gitmiş olamaz. Ayısı hâlâ yatakta. Ama nereye gidebilir ki?

Düşün. Lanet olası düşün.

Kai.

Kai'nin yanına gidecekti.

Açık kapıya doğru sendeliyorum. Kaburgalarım sızlıyor, oda dönüyor ve dişlerim kanla kaplanıyor.

Ama bunların hiçbiri önemli değil, önemli olan tek şey kocamı bulmak.

Bölüm 24

RYAN

Bütün gece uyuyamadım. Ne kadar uğraşsam da, öylece yatıp tavana baktım. Bazen duvardaki Penguins posterine, bazen de komodinin üzerindeki annem, babam, Sarah ve benim fotoğrafımıza.

Yüzümün altındaki yastık nemli, lacivert battaniye ellerimde öyle sıkı bükülmüş ki eklemlerim ağrıyor. Göğsüm sürekli sıkışıyor ve bu kırık sesleri çıkarmayı bırakamıyorum.

Dün gece geç saatlerde Erie'ye döndüm. Tren yolculuğu bulanıktı; karanlık penceredeki yansımamı izleyerek geçirdiğim üç saat, telefonum bacağımda vızıldayana kadar sonunda kapattım. Her titreşim midemi bulandırıyor.

Larry beni karakoldan aldı. Yüzüme bir bakış attı, birini öldürmeye hazır gibiydi. Olanları anlattı. Çoğunlukla. Connor'ın beni nasıl silah zoruyla tuttuğundan ya da bana nasıl uyuşturucu verdiğinden bahsetmeye bile tenezzül etmedi.

Ama her şey birdenbire ortaya döküldü.

Şantaj. Evlilik. Bursumu kaybetmek.

Daha sıkı sarıldım, ağlamaktan boğazım ağrıyordu.

Ayım lazım. Ama o Crestwood'da. O odada. Onunla birlikte.

Kalbimi söküp orada bıraksaydım daha iyi olurdu.

Kapım çalındı. "Ryan? Uyanık mısın?"

Yüzümü gömleğimle siliyorum ve doğruluyorum. "Evet."

Kapı açılıyor ve Larry elinde bir şişe suyla içeri giriyor.

Şişeyi komodinin üzerine koyuyor. "Bunun işine yarayacağını düşündüm."

"Teşekkürler."

Çalışma masamın sandalyesine yerleşiyor. "Nasılsın? Dün gece hiç uyuyabildin mi?"

Gözyaşlarım tekrar akarken başımı iki yana salladım.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Kalın kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Çok şey başardın. Koç Nieminen'e iyilik yaptın. Beni Crestwood'u denemeye zorladın." Boğazım düğümlendi. "Ve her şeyi mahvettim."

"Ryan, dur." Sesi sert ama nazikti. "Hiçbir şeyi mahvetmedin."

"Bursum bitti. Bitti. Çalışarak kazandığın her şey—"

"Uğruna çalıştığın her şey." Larry dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Evet, birkaç karar verdim. Ama takımı sen kurdun. Notlarını yüksek tutan sendin. Nieminen'i o kadar etkileyen sendin ki, seni orada istedi."

Dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Önemli değil."

"Önemli." Tuz ve biber karışımı saçlarını eliyle düzeltiyor.

"Bak, Crestwood'u destekledim çünkü buzda neler yapabileceğini gördüm. Sonrasındaki oyun tarzın..."

Duraksıyor. "NHL potansiyelin var Ryan. Hâlâ var. Bu yüzden o iyilikleri geri çevirdim."

Boğazım düğümlendi. "Vardı."

"Var. Şimdiki zaman." Sandalyede kıpırdanıp gıcırdatıyor. "Ama bu oynamaya devam etmen gerektiği anlamına gelmiyor. Muhasebe bölümüne odaklanmak mı istiyorsun? Bunu gerçekleştireceğiz. Gannon'ın iyi bir programı var. Mercyhurst'ün de öyle. Hatta Penn State Behrend'in bile. Ve oynamaya devam etmeye karar verersen harika hokey takımları var."

Tartışmak istiyorum, ona bunun o kadar basit olmadığını, başka bir yerde her şeye yeniden başlayamayacağımı söylemek istiyorum. Her şeyi kaybetmekten yorulduğumu.

Ama deniyor. Her zaman deniyor.

"Seni gururlandırmak istedim." Kelimeler kırık dökük çıktı.

"Evlat, buraya yaşamaya geldiğinden beri her gün beni gururlandırdın. Üniversite bunu değiştirmiyor. Hokey de bunu değiştirmiyor."

Su şişesine uzanıyorum ama bakışlarım ailemin fotoğrafına takılıyor. Elim donuyor, boğazım düğümleniyor.

Üç gün.

Üç gün daha—

"Ryan, nefes al. Hadi. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı."

Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Çok fazla. Göğsüm sıkışıyor ve içimden kopan ses çirkin, çiğ ve çok yüksek. Tekrar feryat ederken tüm vücudum titriyor. "Baba, acıyor. Çok acıyor."

"Ah, evlat." Yatak çöktü ve sonra Larry'nin kolları beni sardı ve göğsüne çekti. "Seni yakaladım."

Parmaklarım onun sweatshirt'ünü kavırıyor, hıçkırıklar beni parçalıyor.

Eli sırtımda daireler çiziyor, tıpkı bu evde çığlık atarak uyandığım o ilk gece yaptığı gibi. Her kabustan sonra, her yıldönümü arifesinde, kederimin bedenimi kaldıramayacağı kadar büyüdüğü her seferinde yaptığı gibi. "Bırak gitsin. Sadece her şeyini bırak."

Ne kadar süre böyle kalacağımızı bilmiyorum. Hıçkırıklar hıçkırığa dönüşene kadar. Çok ağlamaktan kaburgalarım ağrıyana kadar. Ve bitkinliğin kedere galip gelmeye başladığı kadar.

Nefesim sonunda yavaşlıyor, sert inlemelerim duruluyor. Larry'nin sweatshirt'ü, omzuna yaslanıp ağladığım yerden sıırılsıklam. Yanında irkilmediğim tek kişi o. Dokunuşuyla kendimi güvende hissettiren tek kişi o.

"Özür dilerim, seni aramak istememiştim."

"Ryan. Bana nasıl doğru geliyorsa öyle hitap et. Baba, Larry, Koç... benim için fark etmez. Bunu konuştuk."

Ama önemli. Gerçek babam Erie Mezarlığı'nda gömülü, sekiz yıldır orada. Ve ben buradayım, başka bir adama baba diyorum.

"Evlat, seçim senin. Hep öyleydi, hep öyle olacak. Aramızda hiçbir şey değişmiyor."

Başımı sallıyorum.

Bana beni evlat edinmesini isteyip istemediğimi sorduğunda da aynı şeyi söyledi ve ben de ona hayır dedim. Babamın yerini almak istemedim. Asla da istemeyeceğim.

Ama Larry'yi babam olarak da görüyorum. Bu yüzden bazen ağzımdan kaçıyor, doğru gelse bile bu kelime boğazımı yakıyor. O hastane yatağında uyandığımda tek istediğim annem, babam ve Sarah'dı. Çocuk Koruma Hizmetleri görevlisi oturup olanları anlatana kadar onları istemeye devam ettim.

Geniş ailemden kimse gelmedi. Kimse benim için bir adım bile atmadı.

Larry hariç.

O zamanlar hokey koçumdu. Hastanede iyileşirken geçici koruyucu aile lisansı aldı. Onu tanıdığım için herkes bunun benim için en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Arkama yaslanıp gözlerimi siliyorum. "Ben öyle yapmıyorum değil... Yani... Kafam karışık."

"Biliyorum evlat."

"İstiyorum. Babam gibisin. Benim için her şeyi yaptın, mecbur olmadığın halde beni yanına aldın. Çok şeye katlandın. Sınıf arkadaşlarıma saldırdığımda bile."

"En büyük pişmanlığım bu. Mezarlık olayından sonra seni götürdüklerinde ortalığı ayağa kaldırmalıyım. Beni dinlemelerini sağlamalıyım."

"Savaştın."

"Yeterince sert değil." Omuzları düştü. "Ama ne yapacağımı bilmiyordum."

"Seni suçlamıyorum."

Larry'nin muhtemelen başka seçeneği yoktu. Ben koruyucu aile çocuğuydum. O çocuklara saldırdığım için tutuklandıktan sonra, Çocuk Koruma Hizmetleri beni güvenlik ve ruh sağlığımın stabilizasyonu için aldı. Beni, zaten bozuk olmayan her şeyi bozan o bakımevine yerleştirdi.

Daha sonra Larry'nin evine geri döndüm. Bana yardım etmek, kimsenin beni bir daha götürmeye çalışmamasını sağlamak için elinden geleni yaptı.

Gözünün kenarını silip boğazını temizliyor. "Ayın nerede?"

"Crestwood'da."

"O çocukla mı?"

Başımı sallıyorum.

Dün gece Larry'nin Crestwood'a gidip Connor'ı çıplak elleriyle boğacağını sanmıştım. Olanları anlattığımda çok öfkelenmişti.

Ama ne kadar izin vermek istesem de, Connor'dan nefret etmek ve asla arkama bakmamak ne kadar kolay olsa da... bu düşünce göğsümü buruyor. Çünkü o kadar basit değil.

Benim için değil.

Yatağıma bakıyorum, parmaklarımı ovuşturuyorum. "Ona aşığım."

Homurdandı. "Evet, dün gece fark ettim. Onun hakkında konuşma şeklin, öfkeli ve incinmiş olsan bile, orada başka bir şey vardı."

"Ben aptalım."

"Değilsin. Aşk mantıkla yürümez. Yürüseydi, eski karıma asla aşık olmazdım. Tam bir felaketti. Dürtüsel, inatçıydı ve beni deli ediyordu. Ama yine de onu seviyordum. Bazen kiminle bağ kuracağını kestiremiyorsun."

Yanağımın içini ısırdım. "Öyleyse onu nasıl terk ettin?"

"Evlat, beni terk etti. Başka birini buldu." Dizime vurdu. "Şimdi giyin ve aşağı gel. Krep yaptım."

"Aç değilim."

"Ve ben sormuyorum." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyor, eşikte duruyor. "Ryan, seni seviyorum. Ve buradayım. Her zaman."

"Ben de seni seviyorum."

Kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Bir an orada oturup, onun olduğu yere baktım.

Larry benim için savaştı. Sekiz yıl boyunca kabuslar, yıl dönümü krizleri ve travma tepkileriyle boğuştu. Bana bir kez bile yük gibi hissettirmedi. Bir kez olsun benden vazgeçmedi.

Ayakta dururken bacaklarım titriyor. Her yerim ağrıyor; ağlamaktan gözlerim, hıçkırmaktan kaburgalarım, Connor'ın açtığı delikten göğsüm.

Ama ben bir şort ve temiz bir tişört giyiyorum. Çünkü Larry krep yaptı ve benden iyi olmamı istemiyor. Sadece denememi istiyor.

Ve belki de bu, önümüzdeki üç günü atlatmaya yeter.

Bölüm 25

RYAN

Larry'nin kamyonetinin lastikleri Erie Anıtı'ndaki çakılların üzerinde gıcırıyor. Yağmur çatıya vuruyor, her şeyi bastırarak kadar yüksek. Motoru kapatıp öylece oturuyorum, silecekler silme işlemi sırasında duruyor. Direksiyonu sımsıkı tutarak camdan dışarı bakıyorum.

Yarın ölüm yıldönümleri. Ama bekleyemedim. Onları bugün görmem gerekiyordu.

Yolcu koltuğundan buketi alıp uzanıyorum. Beyaz karanfiller. Annemin en sevdiği çiçeklerden. Plastik ambalaj, sessiz kabinde çok fazla hışırdıyor. Titans kapüşonlu üstümü giyip yağmura çıkıyorum.

Soğuk su kot pantolonumu anında ıslatıyor. Botlarım çamura batıyor. Nereye gittiğimi görmeme gerek yok. Ayaklarım yolu biliyor. Meşe ağacının yanından geçiyorum. Kırık kanatlı melek heykelinden sola dönüyorum.

Ve işte oradalar.

Üç mezar taşı. Yan yana.

Sarah Elizabeth Henneman
Sevgili Kızım ve Kız Kardeşim

Michael James Henneman
Sevgi dolu bir koca ve baba

Jennifer Rose Henneman
Sadık Eş ve Anne

Her taşın üzerine birkaç karanfil koydum, beyaz yaprakları koyu renkli, yağmurdan ıslanmış granit taşla fazla parlak geliyordu. "Hey, millet. Benim."

Yüzümden yağmur akıyor. Ya da belki de gözyaşları. Artık anlayamıyorum.

"Sizi çok özlüyorum. Her gün." Sesim çatlıyor. "Ama bu ay... bu ay en kötüsü."

Dizlerim çamura battı. Bacaklarım ayakta duramayacak kadar güçsüzdü.

"Ben... Çok çalışıyordum. Seni gururlandırmak istiyordum. Ama her şey o kadar karmaşık ki. Ne yapacağımı bilmiyorum." Öne eğilip alnımı annemin mezar taşına yasladım. Granit tenime soğuk bir şekilde değiyordu. "Anne, sana ihtiyacım var. Çok kayboldum. Bana her şeyin yolunda olduğunu, hissettiğim kadar kırık olmadığımı söylemene ihtiyacım var."

Göğsümün yarılıp açıldığını hissediyorum.

Boğazımdan derin, boğuk bir feryat koptu, sonra bir tane daha. Yıllardır hiç olmadığı kadar şiddetli ağlarken tüm vücudum titriyor. O hastanede uyandığımdan daha şiddetli. Grup evinden sonrakinden daha şiddetli.

Ellerim çamuru tirmalarken yüzümden sümük akıyor. Sağlam bir şeye ihtiyacım var. Gerçek bir şeye.

"Benden çok utanırdın." Kelimeler nefes nefese kalmış bir şekilde ağzından çıktı. "Connor'ın yaptığı her şeye rağmen ona aşık olduğum için çok hayal kırıklığına uğradım."

Alnım annemin taşına daha sert bastırıyor, ta ki canım acıyana kadar. Acı güzel. Gerçek. Göğsümdeki delikten daha iyi. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Kendimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Lütfen, sadece... sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Ryan mı?"

Vücudum gerildi.

Hayır. Burada değil. Mezarlarının başında değil.

Çamurda kayarak arkamı dönmeye çalışıyorum. Görüşüm gözyaşları ve yağmurdan bulanıklaşıyor. Halüsinasyon gördüğümü sanarak gözlerimi kırıştırıyorum. "Connor?"

Birkaç adım ötede duruyor. Gerçekten orada duruyor, sırlıslıkla.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Bir yanıma ona koşmak istiyor. Bir yanıma da ona bağırıp gitmesini, onlardan, benim olan bu yerden uzaklaşmasını istiyor.

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ama bir adım ötede duruyorum. Aman Tanrım. Yüzü berbat durumda - morarmış göz, şişmiş dudak, morarmış yanaklar.

Ağzım açık, elim yüzüne uzanıyor, parmaklarım morlukların hemen üzerinde geziniyor. Onu önemseydiğim için kendimden nefret ediyorum. Burada, mezarlarının başında bile onu korumaktan vazgeçemememden nefret ediyorum. "Baban-"

"Şövalye." Sırttı ama hemen sustu. "Ve Kai."

Gözlerimi kırıştırıp ellerimi geri çektim. "Ne? Neden?"

Homurdandı. "Gittin. Çıldırıldı. Merci'yi yakaladım. Zach çıldırıldı. Kai'nin nerede olduğunu bildiğini düşündüm. Ama ona bursunla ilgili olanları anlattığımda, beni daha da mahvetti. Umurumda değildi, sadece seni bulmam gerekiyordu."

"Peki, sana nerede olduğumu söyledi mi?"

Başını sallıyor. "Hayır."

"Peki nasıl?"

"Gerçekten bilmek istemezsin." Bakışları benden uzaklaşıp üç mezar taşına kaydı. "Onlar mı? Ailen mi?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, boğazım kelimelere sığmayacak kadar düğümlenmiş durumda.

Sweatshirt'ünün altına uzanıp ayımı çıkarıyor. "Bunu bırakmışsın. İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Ellerimi uzatıp onu almaya çalıştığımda ellerim titriyor. O... o... onu bana getirdi. Tekrar. Yutkundum, ayımı göğsüme bastırdım. "Neden yaptın bunu?"

"Bebeğim, ben değildim. Yemin ederim. Annem... Bana karşılık vermek için senin peşine düştüler."

Şaşırmadım. Aslında pek de şaşırmadım.

Eğer kafam zaten dağınık olmasaydı, belki de ipleri onun anne ve babasının çektiğini düşünürdüm.

Mezarlara dönüyorum, omuzlarım çöküyor. "Kalmak zorunda değilsin."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Geri döndükten sonra yere çöküp dizlerimi göğsüme çekip ayıma sımsıkı sarıldım. "Bu adil değil. Ben yaşarken neden onlar ölmek zorundaydı?"

"Çünkü eğer sen olmasaydın, seni asla bulamazdım. Asla bulamazdım..." Bir an duraksadı. "Her şeyi değıştirdin. İsteyebileceğimi bilmediğim şeyleri istememi sağladın."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Evet." Elini omzuma koydu. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Ama Ryan... sana aşığım." Sesi alçalıyor, fırtınanın içinde zar zor duyuluyor.

"Olmamaya çalışıyorum. Ama duramıyorum."

Ona bakmak için döndüm. "N-ne?"

Saçlarından yağmur damlıyor, hırpalanmış yüzü ciddi.

"Duydun işte. Sana aşığım."

Bir dakika her şeyi hissediyorum. Bir sonraki dakika hiçbir şey hissetmiyorum. Ona yanıldığını, bu kadar kırık birini

sevemeyeceğini söylemek istiyorum. Hiçbir şey olmadığını.

Ama yapamıyorum çünkü onun kırık parçalarını da gördüm, en çirkin ve en karanlık parçalarını ve o ela gözlerine baktığımda, sadece biliyorum ki: "Ben... Ben de seni seviyorum."

Yanıma oturuyor, ikimiz de başka bir şey söylemiyoruz ama söylememize gerek yok. Kaç dakika geçtiğini bilmiyorum ama sonunda Connor omzuma çarpıyor. "Öğrenim ücreti sorununu çözdüm. Artık burs konusunda endişelenmene gerek yok."

"Nasıl?"

"Önümüzdeki üç yılın masraflarını ben karşıladım."

"Hayır. Connor—"

"Dur. Bitti. Bunu gecikmiş bir düğün hediyesi olarak düşün." Mezar taşlarını işaret ediyor. "Bana onlardan bahset."

Evet, öyle yapıyorum. Annemin ilçe panayırında halka atma oyununda hile yaparak ayıyı nasıl kazandığını ve sonra da adamı kandırıp ayıyı ona nasıl verdiğini anlatıyorum.

"İşte bu yüzden çok önemli."

"Onlardan bana kalan tek şey bu. Doğum günümü kutlamaya gidiyorduk. On bir yaşına yeni girmiştim. Bir maç kazanmıştık ve babam bizi pizza yemeye götürecekti."

Hafızam o kadar keskin, o kadar berrak ki, sanki dün yaşanmış gibiydi. Sarah'ın müzikten şikayet etmesi, babamın kolonyasının kokusu, annemin dikiz aynasındaki gülümsemesi.

"Yağmur yağıyordu. İşte böyle." Sesim boğuk çıkıyor. "Bu kamyon... kırmızı ışıktaki geçti. Bize çarptı. Sarah ve annem çarpmanın etkisiyle öldü. Babam..." Yutkunuyorum.

"Hastanede öldü."

"Yarın doğum günün mü?"

Başımı sallıyorum, hareket küçük ve yorgun.

"Kahretsin. Ryan, ben... Kahretsin."

Göğsüm sıkışıyor. Bir kez. İki kez. Sonra bir hıçkırık kopuyor. Sonra bir tane daha. Gözyaşlarım yanaklarımdan

aşağı süzülüyor, omuzlarım öyle şiddetli titriyor ki durduramıyorum.

Connor bana yaklaşıyor. Beni tutmuyor, konuşmuyor. Sadece yanımda duruyor, düzeltmeye çalışmadan yas tutmama izin veriyor.

Sonunda ağlamaya devam edemeyecek kadar yoruluyorum. Bu yüzden titrek bir nefes alıp ayağa kalkıyorum.

"Seni yakaladım." Connor bir elini pazuma, diğerini de ön koluma koyarak ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Teşekkürler."

Elimi avucunun içine alıp parmaklarımızı birbirine kenetlerken hafifçe gülümsüyor. Patikaya doğru geri yürüyoruz. Tutuşu sıkı ve sıcak, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi tutunuyorum.

"Özür dilerim. Her şey için. Kendi işlerime o kadar odaklanmıştım ki, asla..." Connor yürümeyi bıraktı, sonra bana döndü. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Ayıyı göğsüme daha sıkı bastırıp boğazımı temizledim. "Peki ya babandan kurtulduğunda?"

Gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Seçim senin Ryan. Bunu senden bir kez aldım. Bir daha yapmam."

Başımı sallıyorum çünkü şu anda yapabileceğim tek şey bu. Yapacak enerjim bu kadar.

Arabalarımıza ulaşıyoruz ve yağmurda biraz daha duruyoruz. Dudağımı ısırp ona dönüyorum. "Crestwood'a mı dönüyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunu yaparsam Larry beni öldürür."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Üvey babamla mı tanıştın?"

"Evet, öyle. Ev adresine gittim. Bana burada, mezarlıkta olduğunu söyledi."

"Evli olduğumuzu biliyor." Başımı eğip botumun ucunu çamura gömdüm. "Ben... Ona her şeyi anlattım."

"Biliyorum. Seni nerede bulacağımı söylemeden önce bana azarladı. Yüzüme yumruk atılmamış olsaydı, bunu kendisi

yapacağını söyledi."

Bakışlarımı kaldırıp bakışlarıyla buluştuğumda, içimden gerçek bir kahkaha koptu. "Bunu hak ettin."

"Biliyorum." Elimi sıktı, başparmağı eklemlerime değdi. "Yarın tekrar gelip istediğin kadar kalırız. İhtiyacın olursa bir hafta bile kalabiliriz."

"Ama derslerin var. Ve hokey."

Boğazını temizliyor. "Beyin sarsıntısı geçirdiğimden oldukça eminim."

"Aman Tanrım, siktir et, Connor."

"İyiyim. Ama ikimiz de hastalanmadan önce yola çıkmalıyız." diye homurdandı.

İsteksizce elimi çekip Larry'nin kamyonetinin kapısını açıyorum. Sürücü koltuğuna otururken mezarlığa, meşe ağacının altındaki üç mezara bakıyorum.

Üçünüz mü getirdiniz onu buraya? Beni kaçırdığını biliyorsunuz, değil mi?

Bölüm 26

CONNOR

Ryan'ın kıyafetleri vücudumda bol duruyor. Eşofman altı bileklerimde toplanıyor, bağcıkları onları yukarıda tutmak için sıkıca çekilmiş. Titans kapüşonlu üstü beni bütün bütün yutuyor, kolları parmak uçlarımı geçiyor, yakası yumuşak ve boğazıma yapışmış.

Erie'ye gitmeden önce kıyafet almadığım için beni sik.

Viktor bana Ryan'ın ev adresini mesaj atar atmaz telefonu kapattım. Harper'dan mı aldı bilmiyorum, ki bu en kolay yol. Ama nişanlısına kesinlikle bundan bahsetmemiş.

Alexei de telefonumu açtı. Her türlü tehdit. Cinayetvari. Onu suçlayamam. Zach'in peşine düşerse hiç şaşırmam.

Olanları asla unutmaz. O adam kocasına karşı takıntılı bir korumacı.

Dünya yarım derece eğilince korkuluğa tutunuyorum. Başım o kadar şiddetli zonkluyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Kahretsin.

Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirdim. Hak ettim. Belki de Kai'nin yüzümün ağır bir yük olduğuna karar verdiği kısım değildi. Ryan'ın kaybolduğunu fark edince çıldırdı ve bana bilgi vermeyi reddetti. Bu yüzden yardım için Viktor'a başvurdum.

Ve hayatımı siktir et, o herif çok meraklıydı. Telefonda yirmi dakika boyunca bağırıp durdum, sonunda dürtmeyi bırakıp yardım etmeyi kabul etti.

Merdivenlerin dibinde duruyorum, Larry'nin bana ne atacağını umursamıyorum çünkü Ryan benim. Ve kocama, üvey babasıyla işleri yoluna koymak borcum.

Bok yemem gerekse bile.

Ama içimde ufak bir gerginlik var. Ryan'ın bana aşık olduğunu itiraf etmesi, geri döneceği anlamına gelmiyor. Babamdan beni korumak dışında beni seçeceği anlamına gelmiyor.

Odaya girdiğimde Larry'nin gözleri kısıldı. "Otur."

Tabaklar çoktan masaya konmuş. Çorba kaselerde buharlaşıyor. Bardaklar suyla dolu. İnsanların her gece birlikte yemek yediği mutfaklardan biri gibi.

Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Ryan'ın karşısına oturuyorum ama başını kaldırmıyor. Sadece masa örtüsünün kenarını çekiştiriyor. Gözleri şiş, omuzları çökmüş.

Onu daha iyi hissettirmek istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ona aşık olduğumu söylediğimde gülümsemedi bile. Tam bir aptalım. Doğru zaman değildi. Planlanmış bile değildi.

Sadece... oldu.

Ama o da aynısını söyledi. Yaptığım her şeyden sonra o da aynısını söyledi.

Benim. O benim siktiğim. Ve siktir et, ben de onunum.

Larry, ortasına üçgen şeklinde kesilmiş ızgara peynir tabağı koyuyor.

Lan? Altı kişi miyiz?

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim."

Homurdanıyor, sonra oturuyor, bana bakmaya bile tenezzül etmeden kaşığını alıp yemeye başlıyor, sanki ben burada yokmuşum gibi.

Adil.

Eğer bir pislik çocuğumu kaçırsaydı ben de kendimi görmezden gelirdim.

Görüşüm kenarlardan kararıyor, başıma bir acı saplanıyor. Parmaklarım uyluklarıma gömülüyor ve geçmesini bekleyerek yavaşça nefes alıyorum.

"Yemeği beğenmedin mi?" Larry'nin sesi pek de sıcak değildi. Düşmanca da değildi. Sadece ölçülüydü.

"Sorun değil." Baş ağrımı veya mutfak ışığının gözlerimi nasıl rahatsız ettiğini anlatacak değilim. Bu sadece Ryan'ı endişelendirirdi ve ben de onun stresini artırmaya gerek duymuyorum.

Ayrıca geçirdiğim ilk beyin sarsıntısı da değil. Hokeyde sık görülen bir durum.

Kaşığımı alıp yiyorum. Açlıktan ölüyorum, bu iyi geliyor. Dün öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedim.

Ryan bir dilim ızgara peynir alıyor. Küçük bir ısırık alıyor, sonra da kabuğunu sıyrıyor.

Kahretsın.

Yemek yemiyor. Yemek istediğini bile hayal edemiyorum. Gerçekte ne hissettiğini bile anlayamıyorum çünkü tüm ailemi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Üstelik tam da doğum günümde.

Öte yandan, eğer benim ailem olsaydı, gerçekten kutluyor olurdum. Özellikle de, kocam daha yeni yeni toparlanmaya çalışırken onunla uğraşmak zorunda kalan annem olsaydı.

Eminim bunu bilerek yapmıştır. Sonuçta, ailem güvenlik şeflerinin kocamı araştırmasını sağladıklarını itiraf etti, bu yüzden o kaltağın, ailesinin bu sıralarda öldüğünü bildiği için onunla uğraşmaya karar vermesine şaşırmam.

Yaptığı hiçbir şey tesadüf değil. Her darbe, yok etmeyi amaçlıyor.

Keşke o orospu ölse.

Larry uzanıp elini Ryan'ın ön koluna koyuyor. Hemen oraya koyuyor. Hiç tereddüt etmeden. "Evlat, bundan daha fazlasını yemelisin."

Ryan gözünü bile kırpmıyor. Donup kalmıyor. Sadece kabuğunu çekiştirmeye devam ediyor. "Biliyorum."

Çenem o kadar sert sıkılıyor ki, şakağımın arkasında bir diken çıkıyor. Bunu istiyorum. Elim sanki hiçbir şey yokmuş gibi üzerinde. Vücudu sanki bir tehditmişim gibi tepki vermiyor. O kadar çok istiyorum ki titriyorum.

Larry parmaklarını birleştirip sonunda bana bakıyor. "Size açıkça söyleyeceğim, Bay Walsh. Sizi evimde istemiyorum. Ve Ryan'la da istemiyorum. Ona ne yaptığınızın farkında mısınız?"

Bay Walsh.

Bu babamın lanet olası adı. Benim değil.

Dilimi dişlerimin arkasına bastırıyorum, ta ki nükleer bir şey tükürme isteği geçene kadar. "Hata yaptım."

"Hata, sütü dışarıda bırakmak. Oğlumu bursuyla şantaj yapıp zorla evlendirmek değil." Daha fazlasını söylemiyor, sadece bakışlarını gözlerime diyor.

Ryan ona silahtan mı bahsetmedi? Uyuşturucu vermekten mi?

Kocam masanın karşısında oturuyor ve sanki orada yokmuş gibi tabağına bakıyor.

Kaşığımı bırakıp Larry'nin bakışlarına tekrar baktım. "Sıçtım. Anladım. Benden hoşlanmanı bekleme. Hatta çoğu zaman kendimden bile hoşlanmıyorum. Ama ben seviyorum-"

"Onaylamıyorum Bay Walsh."

"Acaba biz-" Ryan'ın sesi kısık ve kenarları çiğdi.

Larry uzanıp kolunu sıktı. "Evlat, bunun normal olduğunu iddia etmeyeceğim." Gözleri tekrar bana kaydı. "Boşan ondan. Bu evlilik-"

"Hayır!" Ryan ellerini masaya vuruyor. "Benim seçimim. Unutma."

Ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, ağzım açık kalıyor. Ryan beni seçiyor. Beni babamdan korumak için değil. Ama ben.

"Evlat, hak ettiğin bu değil. Kesinlikle değil. Yaptığı şey... Ryan, bunu düşünmek bile canımı acıtıyor."

Kocam sandalyeye çökerek iç çekti. "Gitmesini istemiyorum."

Larry şakaklarını ovuşturarak homurdandı. "Tamam. Bu gece kalabilir."

"Ve yarın." Onu asla terk etmeyeceğim. Gerekirse arabamın garaj yolunda, kahrolası arabamda uyurum. "Katılmıyorsan umurumda değil."

Larry'nin bakışları bir derece sertleşti. "Aşırmayın, Bay Walsh."

Cildim kaşınıyor, sanki ismi kazınmış ve yeni kabuk bağlamış gibi.

Bay Walsh. Bay Walsh. Bay Walsh.

Ben kahrolası babam değilim.

"Tamam, yarın da kalabilirsin." Bakışlarını Ryan'a çevirip tekrar bana baktı. "Misafir odasında."

Neredeyse güleceğim. Neredeyse. Ama bu saçma sapan saçmalıkları ilk kez duymuyorum. Aleksey, Eli'nin ailesinin nişanlandıktan sonra bile onu misafir odasında uyuttuğunu söyledi.

Tepsiadaki ızgara peynir üçgenlerinden birini alıyorum. Larry de aynısını yapıyor. Ryan başını bir eline yaslayıp çorbasını karıştırıyor, kaşığı seramikte şıkırdıyor.

Larry çiğnemeyi bitirip sandalyesine yaslanıyor. "Evlat, bence tekrar danışmanlığa gitmeyi düşünmelisin."

"Planlıyordum. Randevum vardı. Sonra e-postayı aldım."

Allah kahretsin.

Ryan kaşığını bırakıp masadan uzaklaşıyor. "Biraz hava almam lazım."

Sandalyemden yarıya kadar kalkmışım ki Larry elini kaldırıp başını salladı. "Ona alan tanı."

İçimdeki tüm kaslar isyan ediyor. Ama yine de oturuyorum. Ön kapı kapanıyor ve artık sadece Larry ve ben varız, bu da inanılmaz derecede rahatsız edici.

Larry ızgara peynirinin kalanını bitiriyor, sonra kalkıp tabağını lavaboya götürüyor. Ben de aynısını yapıp tabağımı tezgaha koyuyorum.

"Benim yerim önemli değil ama sen de danışmanlığa başvurmalısın."

Omurgam kaskatı kesiliyor. "İyiyim."

Suyu açıp bulaşık makinesine yerleştirmeden önce kaseleri durulamaya başladığında homurdanıyor. "Connor, sorunlarla başa çıkma şeklin bir yerden geliyor. Ve dışarıdaki çocuk seni seviyor. Yaptıklarından sonra Tanrı bilir neden. Ama seviyor."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" Musluğu kapatıp bana döndü, gözleri delici bakışlarla beni süzdü. "Çünkü bulunduğum yerden bakınca, bunu hak etmek istiyorsan yapman gereken çok iş var."

Tezgaha yaslandım, parmaklarım kenarını kavradı. "Yok canım."

"Ses tonuna dikkat et genç adam."

Genç adam.

Burnumdan bir ses geliyor. Elimde değil.

Ama siktir et, en azından bana Bay Walsh demiyor, sanki ben o pis babamışım gibi.

"Bak, bir yıllık ve önümüzdeki iki yıllık öğrenim ücretini ben ödedim. Artık burs derdi olmayacak."

Larry'nin kaşları havaya kalktı. "Bu—"

"Yeterli değil. Çok iyi biliyorum."

Larry homurdanıyor, gözleri kısılıyor.

Harika. Yani gerçekten dilime dikkat etmemi sağlayacak. Tamam, neyse.

"Connor, Crestwood'a dönüp dönmek onun tercihi. Senin değil, benim değil. Onun."

Parmaklarım tezgaha öyle sert saplanıyor ki kollarım titriyor. Bir şeye yumruk atmak istiyorum. Larry'ye değil, Ryan'a değil. Sadece... sikişmek. Eğer buraya benden daha çok ihtiyacı varsa, o zaman... "Burada kalmasının onun için daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

"Belki. Ama neyi seçerse seçsin, sen ona saygı duy."

Kafatasımdaki zonklama giderek kötüleşiyor, görüş alanımın kenarında yine siyah noktalar dans ediyor. Onları temizlemeye çalışarak gözlerimi sertçe kırıştırıyorum.

Lanet olası beyin sarsıntısı.

Başımın dönmesine aldırmadan doğruldum. "Sadece ihtiyacı olan yardımı almasını istiyorum."

Larry homurdandı. "Belki de tamamen umutsuz değildir."

"Çok büyük övgü."

"Dinlen. Bayılacak gibi görünüyorsun. Misafir odası yukarıda, sağdan ikinci kapı." Larry kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ve sakın seni yatağında yakalamayayım."

Durduramadan ağızımdan neşesiz bir kıkırdama kaçtı. "Zaten yeterince insan beni patakladı. Bir tane daha eklemek istemiyorum."

Larry sadece başını sallıyor.

Ama döndüğümde her şey dönmeye başlıyor. Düşmeden önce bir şeye tutunmaya çalışarak, körü körüne uzanıyorum.

Larry kolumu tutup beni sabitledi. "Buraya nasıl geldiğini bile bilmiyorum ama hadi seni yatağa götürelim."

"Sadece bir beyin sarsıntısı." diye homurdandım.

"Ve sen hayatta olduğun sürece hokey koçluğu yaptım. Hastaneye yatırılmana sebep olacak kadar ciddi bir durum olmayabilir ama dikkatli olmalısın."

"Kendime bakabiliyorum. Her zaman öyle oldu."

Kolunu belime dolarken homurdandı, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Artık benim evimdesin genç adam. Ve benim evimde birbirimize bakarız."

Ona karşılık verip zayıf olmadığımı söylemek istiyorum. Ama bu onun suçu değil. Sadece insanların benimle ilgilenmesine alışkın değilim. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve onun yardım etmesine izin veriyorum.

Yukarı kata çıkarken pencereden Ryan'ı karanlıkta öylece otururken gördüm.

Misafir odasını siktir et. Gerekirse kapısının dışındaki lanet olası yerde uyurum.

Onu bu durumla tek başına baş başa bırakmayacağım. Onun arkasındayım.

Sanki hep benimkini almış gibi.

Bölüm 27

RYAN

Connor'ın masaüstü monitöründe oynatılan korku filminin korkutucu olması gerekiyor, ancak sahte perili bir evde çocukları kovalayan maskeli bir adam? Oldukça uysal.

Yatağıma uzanmış, bir paket Sour Patch Kids içiyorum. Şeker yakımı, filmde daha fazla kendime gelmemi sağlıyor. Merci çalışma masamda oturuyor ve sanki kovalanan kendisiymiş gibi dramatik nefes nefese sesler çıkarıyor. Eli yerde, dizlerini bükmüş, katil her ortaya çıktığında bir yastığın arkasına saklanıyor.

Ağızma bir şeker daha atıp Merci'nin bana Etik dersi için verdiği notları karıştırıyorum, yarım yamalak karalamalara ve küfürlere not denebilirse tabii. Zar zor geçmesine şaşmamalı.

Yarın nihayet buzda olacağım. Sabırsızlanıyorum. Erie'den döndüğümüzün ertesi günü antrenmana gelmişim ama Nieminen kafamı toplamak için ara vermemi söyledi. Rinne yüzünü öyle sert kapattı ki alnında bir iz kaldı ve Harper, Nieminen'e duyarsız bir pislik olduğu için küfür etmeye başladı.

Koç'un bunu kastettiğinden pek emin değilim. O sadece... biraz kaba.

Buz zamanını kaçıran tek kişi ben değilim. Connor beyin sarsıntısı nedeniyle oyundan çıktı. Erie'ye geldiği gece, koruyucu babamın ona merdivenlerden çıkmasına yardım ettiğini gördüm. Ne olduğunu öğrenmek için hemen içeri koştum. Larry, Connor'ın mutfakta neredeyse yüzüstü düşeceğini söylediğinde, onu yatağa yatırmasına yardım ettim.

Neyse ki gece boyunca uyudu. Ben ise hiç gözümü kırpmadım. Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için odasına gidip durdum.

Ertesi sabah yüzü daha da kötü görünüyordu, morluklar koyu mora dönmüştü. Larry bana polisi arayıp aramamamız gerektiğini sormuştu. Neredeyse gülecektim. Üvey babam Titanların nasıl insanlar olduğunu ve bunun onlar için normal olduğunu öğrenirse çıldırırdı.

Sanırım Knight'tan yine nefret etmeye başladım. Geri dönüp kafatasını parçalamak istiyordum.

Ama Eli'nin kocası benden önce davrandı. Sonunda telefonumu tekrar açtığımda, takım grubu sohbeti olayın videosuyla çalkalanıyordu. Alexei Petrov antrenmana geldi, Knight'ı pleksiglastan geçirdi, sonra birkaç parmağını kırdı. Hatta birini kesmekle bile tehdit etti.

Gülümsemedim diyemem.

Ama bu aynı zamanda Knight'ın parmakları iyileşene kadar oynayamayacağı anlamına geliyor.

"Aman Tanrım, oraya girme!" diye bağılıyor Merci monitöre patlamış mısır fırlatarak. "Bu insanlar çok aptal. Kim ürkütücü

sesler duyup da 'Evet, karanlıkta tek başıma araştırayım' diye düşünür ki?"

Eli gözlerini devirdi. "Bu bir korku filmi. Akıllıca kararlar alsalardı, on dakikada biterdi."

Merci ona orta parmağını gösteriyor, sonra bana bakıyor. "Dr. Lomando ile işler nasıl gidiyor?"

"Tamam, sanırım."

Bu hafta üç danışmanlık seansına gittim. İkinci randevum için bekleme odasındaMerci, gülümseyerek odalardan birinden fırlamıştı, sanki gerçekten fırlamış gibiydi. Zavallı terapisti sanki biriyle konuşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

O adama çok üzülüyorum.

Merci beni görünce gülümsemesi soldu. Koşup bana sarıldı. Vücudum öyle sıkı kilitlendi ki. Merci fark etmedi ve ne kadar endişeli olduğunu, ardından Connor ile Knight arasındaki kavgayı sayıklamaya devam etti.

Sonunda konuşmayı bıraktığında, ona ailemin başına gelenleri anlattım ve bu da onun çok fazla konuştuğu için özür dilemeye başlamasına neden oldu.

"Geri döndüğüne sevindim," diyor Eli.

"Ben de." Ekşi Çocuklar'ın arasında mavi bir tane arıyorum. "Connor'ın okul harcımı ödemesi tuhafıma gidiyor."

Ama aynı zamanda minnettarım. Burs koşullarını karşılama konusunda endişelenmenin getirdiği ekstra stresi yaşamamak güzel. Ayrıca Titans'ta hokey oynamayı seviyorum. Başka hiçbir baş antrenörün yaz boyunca Koç Nieminen gibi bana yardım etmek için zaman ayıracağından emin değilim.

Ayrıca takımla rahat olmam da önemli. Çoğunlukla. Connor'la aynı odayı paylaştığım için deplasman maçları çok daha kolay. Maçlar için gerçekten uyuyor ve dinlenmiş oluyorum. Yeni bir takım ve yeni koçlarla yeniden başlamayı hayal edemiyorum.

Ama yine de... çok para.

Merci, sanki saçmalıyormuşum gibi beni savuşturuyor. "Ryan, ailesinin çok parası var. Bir yıllık okul harcı onlar için

hiçbir şey ifade etmiyor. Sanki sen ya da ben kahve ismarlıyoruz."

"Merhaba, senin ailen de zengin," dedi Eli, çantamdan bir Sour Patch Kid çalarken.

"Kocanızinki de öyle Bay Petrov," diye karşılık veriyor Merci. "Ayrıca, bir ordu koruma görevlisine erişiminiz var."

Başımı sallayıp istemeden sırtıyorum ve Merci'nin kasesinden bir avuç patlamış mısır alıyorum. Erkeklerinin arkadaşlıklarına engel olmasına izin vermedikleri için mutluyum.

"Yani, Connor bana aşık olduğunu söyledi." 'Aşk' kelimesinde sesim biraz titriyor ve bir avuç patlamış mısırı ağzıma tıkıyorum.

Merci homurdandı. "Saçmalama. Sen gittikten sonra aklını kaçırınca hepimiz anladık bunu."

Eli ona yastığı savuruyor. "Bu kadar pislik olma. Grubumuzda yeterince var." Bana dönüyor. "Ve? Nasıl tepki verdin?"

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor, yüzümdeki aptal sırıtış beni ele veriyor. "Ben de öyleyim," dedim.

Merci ellerini havaya kaldırıyor. "Beni yan yatır. Yeni bir terapist bul. O eşeği hâlâ seviyorsan Dr. Lomando işe yaramaz."

Merci'ye dik dik baktım, sonra kaşlarımı çattım. "Üvey kardeşi neredeyse aynı şeyi yapan kişi söylüyor bunu."

O da bana dik dik bakıyor. "Zach kafama silah dayamadı."

Eli sırtıttı. "Ama seni bir depoya zincirledi. Altına işemedin mi?"

Birisi kapıya vuruyor.

Merci kollarını kavuşturup koltuğuna çöktü. "Öf, kocan geri mi döndü? O aptal suratını gerçekten görmek istemiyorum."

Filmi durdurup kapıyı açmak için ayağa kalktım. Connor, onlar gelmeden önce gitmişti; kısmen Merci'den kaçmak için, kısmen de arkadaşlarımla vakit geçirmek için. Belki bir şey unutmuştur?

Ama kapıyı açtığım anda, omuzlarım çökerek sesli bir nefes verdim. Huzurlu öğleden sonram da gitti.

"Hey, Canavar Yanaklar."

Merci sandalyesinden fırladı. "Aman, hayır. Connor'ı ben alırım. Kapıyı kapat. Onu içeri alma."

Ama gözlerim Viktor'un elinde tuttuğu şeye kaydı. "Bu mu?"

"Gerçek en iyi arkadaşına ihtiyacın var." Viktor odaya girerken Merci'ye sırtıttı. "Ayrıca prensesim seni özlüyor."

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyi durduramıyorum. Fare'yi kafesten çıkarır çıkarmaz onu kucaklayıp kendime doğru çekiyorum. Hırlıyor ve tıslıyor ama yine de bana doğru kıvrılıyor.

"Hey, şımarık kız." Yumuşak tüylerini okşadım ve çenesinin altını kaşıdım.

Viktor yatağımda Eli'nin yanına uzanmış, bir kolunu başının arkasına sıkıştırmış.

Merci ellerini kalçalarına koyup ona dik dik baktı. "Ah, hayır, hayır. O Ryan'ın yatağı, seni kendini beğenmiş herif, kişisel tahtın değil. Defolup git ve yere otur."

Viktor bir avuç Sour Patch Kids'ten kendine bir tane alıyor, sonra bir tane ağzına atıp gülümsüyor. "Her şey benim tahtım."

"Öyle mi? O çantayı kıcına soktuktan sonra sıra hastane yatağına gelecek."

Merci şeker paketini kapacakmış gibi öne doğru atılıyor, ben de gömleğini yakalıyorum. "Otur. Yoksa seni bir koşu daha sürüklememi mi istersin? Çünkü öyle yapacağım."

Bana dik dik bakıyor, yüzü buruşmuş. "Hadi, ben pratik yapıyorum."

"Gerçekten mi? Pratik mi yapıyorsun?"

Gözlerini devirip homurdanıyor. "Tamam, peki. Yalan söylüyorum."

Gömleğini bıraktım ve o da sandalyeye yığıldı, masanın üzerindeki patlamış mısır kasesini alırken kendi kendine mırıldandı. Bir avuç patlamış mısırı ağzına tıktırıp şiddetle çiğnedi.

Aman Tanrım. Bu ikisi bana baş ağrısı yapacak.

Connor'ın yatağına oturmuş, Mouse'un kulağının arkasını kaşıyorum.

Eli, kaşlarını çatarak Viktor'a baktı. "Canavar Yanakları mı?"

Viktor doğrulup kolunu Eli'nin üzerine atıyor, sonra çenesini bana doğru uzatıyor. "Poposuna baktın mı?"

Başımı eğdim, boynumdan yukarı doğru yükselen bir sıcaklık vardı. Kelimenin tam anlamıyla başka bir şey hakkında konuşmaları gerekiyordu.

"Ve kocası da Baby Cheeks." Victor bana göz kırpmıyor.

Parmaklarım Mouse'un tüyleri arasında sıkışıyor. Connor'ın evde üstünü değiştirmeye başlaması gerek. Başka kimsenin kocamın kıcına bakmasını istemiyorum.

Eli ağzını kapattı, kıkırdarken omuzları titredi. "Çünkü Connor'ınki küçük mü?"

Viktor çantadan biraz daha şeker alıyor. "Kesinlikle."

"En azından düz değil." Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Ama Connor'ın güzel bir kıcı var. Evet, küçük. Ama sıkı ve yuvarlak.

Merci öğürme sesi çıkarıyor. "Kusacağım."

Eli alt dudağını ısırıyor, bakışları Viktor ile benim aramda gidip geldi, adeta olduğu yerde titredi. "Onu ekleyebilir miyiz?"

Ensem karıncalanıyor. "Beni neye katıyorsun?"

Viktor iç çekti ve başını Eli'ye doğru eğdi. "Kuralları biliyorsun, Feisty Mouse."

Merci, elinde bir avuç patlamış mısırla Viktor'u işaret ediyor. "Aman Tanrım, onu da eklesene. Ryan, aşağıdaki pislikten daha iyi."

Üçüne de baktım, göğsüm sıkıştı. "Beni neye ekliyorsun?"

Eli'nin yüzünde o kocaman gülümseme belirdi. "Grup sohbetimiz." Viktor'a yaklaştı. "İkisi de birbirlerine aşık olduklarını söylediler. Hadi, lütfen?"

Viktor çantayı kenara koyuyor. "Kriterleri karşılayıp karşılamadığını bile bilmiyoruz."

Fare'yi keşfetmesi için yere koydum. "Şey, kriter ne?"

Eli kızarır. Yanakları hep kızarmıştır.

Merci gözlerini devirdi. "Hepimiz alttayız. Ya da vers."
Ah.

Kulaklarım yanarak enseme ovuşturuyorum. "Sanırım beni de ekleyebilirsin o zaman."

"Evet!" Eli kolunu salladı, sonra telefonunu çıkardı.

Bir saniye sonra mayın çalıyor. Cebimden çıkarıyorum.

Eli: Bottoms Up'a hoş geldiniz.

Ekrana bakıyorum. "Aşağıya mı? Gerçekten mi?"

Viktor cevap vermiyor, sadece ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başlıyor, her şeye dokunuyor. Connor'ın kolonya şişelerinden birini alıp sırtıyor, sonra bırakıp çekmeceleri açmaya geçiyor.

Onu neden buraya aldım?

Merci ona bir parça patlamış mısır fırlatır. "Ne halt ediyorsun, meraklı pislik?"

"Vay canına, vay canına. Bakın burada neler var." Viktor arkasını dönüp Connor'ın cüzdanını kaldırıyor.

"Viktor, onu yerine koy," dedim.

Beni görmezden gelip masama doğru yürüyor ve sonra dizüstü bilgisayarımı alıyor. "Alışverişe gidiyoruz."

Ah, hayır. Ah, hayır, kesinlikle hayır. "Bu berbat bir fikir."

"Mükemmel." Merci elleriyle ağzını kapattı. "Kahretsın! Demek istediğim bu değildi—mantarla aynı fikirde değilim!"

Burnumdan soludum. "Çok geç. Hepimiz duyduk."

Viktor, Eli'nin yanındaki yatağıma çökerken sırtıyor. "Herkes dehayı duyduğunda tanır."

"Çeneni kapat." Merci patlamış mısırı masaya bırakıp ikisine katılıyor. "Kocanın yaptıklarından sonra kendime bir şeyler alacağım Ryan."

Eli, Viktor'a yaklaşırken kıkırdadı. "Hadi, eğlenceli olacak."

Harika. Eli bile buna katılıyor.

Telefonum tekrar tekrar çalmaya başlıyor. Çıkıyorum ve grup sohbetini dolduran mesaj dizisini okuyorum.

Bilinmeyen numara: Az önce kimi ekledin, Feisty Mouse?

Eli: Ryan.

Bilinmeyen numara: Neden? Evliliğin sahte olduğunu biliyorsun.

Bilinmeyen numara: Pislik, Ryan mesajlarını görebilir.

Bilinmeyen numara: Sanki bilmediği bir şeyi söylüyormuşum gibi.

Bilinmeyen numara: Eve gittiğimde kemeri sen alacaksın.

Bilinmeyen numara: Evet, tabii. Eğer takımınız Penguins'e yenildiği için ağlamıyorsanız, Rangers berbat.

Eli'ye bakıyorum. "Sohbette başka kimler var?"

"Ah, onlar Killian ve Jackson."

Merci homurdanıyor. "Evet, orada da kavga ediyorlar. Ayrıca, seks hayatları hakkında çok fazla şey bilmeye alışmalısın."

Eli kıkırdadı. "Sen de aynı şeyi paylaşıyorsun. Hatta seks salıncağında çekilmiş bir fotoğrafını bile koydun."

"Üzerimde kıyafetlerle," diyor Merci.

Belki de onların grup sohbetine katılmayı yeniden düşünmeliyim.

"Ben de varım," diyor Viktor ve dizüstü bilgisayarımı Merci'ye uzatıyor.

Kaşlarım havaya kalktı, ağzım açık kaldı, hızla gözlerimi kırıştırdım. O az önce... evet, dizüstü bilgisayarımı hackledi.

Daha iyi bir şifreye ihtiyacım var.

Merci yatağımın kenarına tünemişken Eli, Connor'ın cüzdanından siyah bir kredi kartı çıkarıyor. Kahretsin. Bu çok kötü olacak.

Merci'nin parmakları klavyenin üzerinde uçuyor. "Ryan, ne istiyorsun? 'Hiçbir şey' de, sana kıcsız adamlar ısmarlayayım."

Yüzüm yanıyor. "Aman Tanrım, Merci."

"Tik tak. Tik tak."

Bok.

Belki onlara küçük bir şey verirsem Connor'ın parasıyla çıldırmazlar. "Yeni koşu ayakkabıları mı? Ruhlarım parçalanıyor."

Merci bana inanmaz bir bakış attı. "Çok sıkıcı. Başka ne var?"

Ensemin arkasını ovuşturuyorum. "Daha iyi bir dizüstü bilgisayar mı? O liseden kalma."

"İşte şimdi konuşuyoruz." Viktor, ekrana bakmak için Merci'nin omzunun üzerinden eğiliyor. "En yeni MacBook Pro'yu al. Tüm yükseltmeleriyle birlikte."

Kahretsin. Gerçekten kan dökmeye çalışıyorlar. "Beyler, belki de yapmamalıyız—"

"Garantiyi uzat," diye devam ediyor Viktor, beni tamamen duymazdan gelerek. "Ah, bir de bu var."

Yanına gidiyorum ve neredeyse havayı solurken boğuluyorum. "Sekiz yüz dolarlık bir oyun koltuğu mu?"

Viktor umursamazca elini sallıyor. "Zamanının yarısını o masanın üzerinde kambur durarak geçiriyorsun. Rahat olmalısın."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu nereden biliyorsun?"

Viktor sırtarak yukarı baktı. "Kocanız, başka kim olabilir?"

Eli, Merci'ye kredi kartını uzatıyor, ödemeyi yapıp yeni bir sekme açıyorlar. Şu anda ne aldıklarından emin değilim ama bana göre değil.

En azından ben öyle düşünmüyorum.

Daha sonra sayfa yüklenir.

Kahretsin.

Yetişkin oyuncakları mağazası.

Siktir git.

"Arkadaşlar-" Dizüstü bilgisayarını almaya çalışıyorum ama üçümüz de onu geri çekiyoruz.

"Hayır!" diyorlar hep bir ağızdan.

Bu kaybedilmiş bir savaş, bu yüzden pes edip Connor'ın yatağına yığılıyorum, sonunda kıcsız bir çift adamla karşılaşmamak için dua ediyorum... ya da daha kötüsü. Fare hemen kucağıma tırmanıyor ve ben onu okşayana kadar elimi yumrukluyor. Üçü Eli'nin mikserine mi yoksa espresso makinesine mi ihtiyacı olduğunu tartışırken ben de karnını okşuyorum.

Tamamen delirmişler. Ve arkadaşlarım.

Şu anda Connor'ın banka hesabını mahvediyorlar olsalar bile.

Bölüm 28

CONNOR

Uluslararası İşletme Teorisi siktirip gidebilir. Sarsıntıdan dolayı üç bölüm gerideyim ve Profesör Curto bizi gelişmekte olan pazarlardaki tedarik zinciri kesintilerini analiz etmeye zorluyor. Sanki tekstil üretimini umursuyormuşum gibi.

Yapmam gereken şey, ailemin kocamla bir daha asla baş edememesini nasıl engelleyeceğimi bulmak. Ama şu anda, bu lanet olası ödeve odaklanamıyorum bile.

Gözlerimi kapatıp şakaklarımı ovuşturuyorum ve kocaman deri koltuğa daha da gömülüyorum. İçeriye fazla ışık sızdıran büyük kemerli pencereler ve o lanet avize arasında her şey hâlâ fazla parlak. Son iki saattir bilgisayar ekranına bakmak da pek işe yaramıyor.

Ama Ryan'ın arkadaşlarıyla yalnız kalmaya ihtiyacı var. Ve Merci şu anda en büyük hayranım değil. Onun hatası. Bana her zamanki tavrını takınmak yerine bildiklerini anlatmalıydı. Yine de onu yakalamamalıydım.

Zach hâlâ sinirli. Artık beni öldürmekle tehdit etmiyor, sadece küfür ediyor ve sözleşmeler dersime artık yardım etmiyor.

Siktir et onu.

Bunu atlatması gerek, özellikle de Merci olmasaydı aynısını yapacaktı.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor.

American Express: İşlem Uyarısı - Sephora'da 847,23 dolar.

Ne oluyor yahu?

Başka bir uyarı belirir.

Hermès: İşlem Uyarısı - Hermès'te 2.847,19 ABD doları.

Kahretsin.

Birisi—

Eli, aklını kaçırmış gibi kıkırdayarak, yüzü kıpkırmızı ve lekeli bir şekilde koşarak yanımdan geçiyor. Merci de hemen peşinden geliyor, bana çifte kuş vuruyor. Çıkış kapılarından hızla geçip koşmaya devam ediyorlar.

O küçük piçler.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama tıkiştırıyorum. Lanet çekmecemi kilitlemem gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Viktor, elinde evcil hayvan taşıyıcısıyla merdivenlerden iniyor, ben de tam yukarı çıkıyorum. "Şifonyerinde güzel bir kolonya koleksiyonun var." Taşıyıcıyı diğer eline alıyor, yüzünde iğrenç bir sırıtış var. "Çok eski. Yine de lens kalitesi bu kadar... gizli bir şey için etkileyici."

"Ryan'a hiçbir şey söylemeseydin iyi olurdu."

"Elbette yapmazdım." Merdivenlerden aşağı inerken seslendi. "Ve tüm güzellikler için teşekkürler."

Anne. Piç.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, telefonum hala cebimde titriyor. Başka ne aldılar acaba?

Kapıyı iterek açtığımda, Ryan yatağında elinde bir paket Sour Patch Kids ile uzanıyordu. Beni görür görmez ayağa fırladı ve birkaç parça battaniyesine saçıldı.

Önce kulak uçları kızarıyor, sonra boynuna doğru yayılıyor. "Ee, merhaba?"

Gözlerim kısıldı. "Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Daha da kızarıyor, ensesini ovuşturuyor. "Kartını bulmuşlar."

Telefonum tekrar çalıyor. Yeni uyarıya çenem kenetlenmiş bir halde telefonu çıkarıyorum. "Philip B şampuanı için bin dört yüz dolar!"

Ryan'ın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Saçlarıma daha iyi bakmak istedim."

"Ne saç? O boku iki haftada bir kazıtıyorsun." Çantamı masama bıraktım, sonra yaslandım. "Dördünüz de kredi kartı şirketinin uyarı göndermeyeceğini mi düşündünüz?"

Battaniyesinden dağılmış Sour Patch Kids'lerden birini alıyor. "Onları durdurmaya çalıştım. Ama Merci ve Viktor iyi iş çıkarıyorlardı."

Elbette o ahmaklar birleştiler.

"Onlarla sonra ilgilenirim." Masadan iterek kalktım. "Ama ne aldıysan, kendine sakla."

Kızarıyor. "Ama sen zaten okul ücretimi ödedin."

"Paranın bir önemi yok. Hiçbir zaman olmadı, olmayacak." Doğum günü hediyeleri, EA Sports'un beni bir video oyununda kullanmasından kalan SIFIR gelir ve hatta geçen yıl aldığım güven fonumun ilk üçte biri gibi çeşitli yerlerden aldığım parayı, ailemin dokunamadığı hesaplara aktarıyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Sanki binlerce lira harcamak hiçbir şeymiş gibi."

"Çünkü önemli değil." Yanına gidip oturuyorum. "Nasılsın?"

Omuz silkti. "Daha iyi. Alışveriş fiyaskosuna kadar."

Telefonum yine çalıyor. Bir uyarı daha. "Amazon'dan on bin dolar mı? Siz piçler çok samalıyorsunuz."

Ryan battaniyesindeki gevşek bir ipliği çekiştiriyor. "Bendim. Birkaç yerel kuruluş ve kâr amacı gütmeyen kuruluş için alışveriş yaptım, hepsi koruyucu aile veya grup evleri için. Tatiller için erken de olsa bir şeyler yapmak istedim."

Bu kahrolası adam.

Gerekirse geri çekilmesi için ona zaman tanımak adına ona doğru eğiliyorum. Geri ekilemeyince dudaklarımı dudaklarına sürtüyorum. "Bir dahaki sefere söyle. İki katını yaparız."

"Gerçekten mi?"

"Ne istersen bebeğim."

Ryan beni öpüyor, dili benimkine sürtünüyor, aç ve çaresiz. Elleri yüzümü ereveliyor, yumuşak sikişme sesleri çıkartıyor ve bunlar doğrudan penisime ulaşıyor, sonra bileğimi yakalıyor, elimi yüzüne çekiyor ve alt dudağımı emerken avucumu yanağına bastırıyor.

Öpücüğümü bozsa bile gülümsemesinin yayılmasını engelleyemiyorum. Her seferinde yeni bir yerine dokunmama izin verdiğinde kendimi lanet olası bir kral gibi hissediyorum.

"Kendine yeni külot mu aldın?" diye soruyorum öpücükler arasında.

"Hımm." Üstüme çıkıp sürtünmeye başlıyor. "Bir sürü yenisi var."

"Siktir." Battaniyeyi kavradım, kalçalarım onunkilerle senkronize bir şekilde hareket etti. "Şu an çok zor."

"Ben de." Ryan nefes nefese, dili ağızımı becerdike daha da sertleşiyor. "İstiyorum... beni... becermeni."

"Emin misin?"

Başını sallıyor ve ben neredeyse boşalacağım.

Ryan soyunmak için üstümden kalkıyor. Bu sefer tereddüt yok. Ve siktir et, aleti tamamen sertleşmiş, kalınlaşmış ve sızdırıyor. Meme uçları sıkı, sivri tomurcuklar. Gözlerim, bir gün ellerimi gezdirmeyi umduğum o kocaman, lanet olası uyluklarına kayıyor.

Ryan başını eğdi, bir kaşı kalktı. "Bütün gün bakacak mısın yoksa soyunacak mısın?"

Patroncu orospu çocuğu.

Kot pantolonumun düğmesini açıp çıkarıyorum, sonra da gömleğimi. O komodinin üzerinden bir şişe kayganlaştırıcı alıp yatağa fırlatırken, penisimin ucunu tutup sıkıyorum.

Sırtım yatağa değene kadar beni aşağı itiyor, üstüme çıkıyor, sonra ikimizin de penisini eline alıp okşuyor.

Kalçalarım sertçe yukarı kalktı. "Kahretsin!"

Ryan'ın göz kapakları yarı açık, dudakları hafifçe aralık. "Seninle binmek istiyorum. Beni gerdiğini hissediyorum. Çok ihtiyacım var."

"Bebeğim, böyle konuşmaya devam edersen bir dakika daha dayanamam."

Avucunu yavaşça yukarı doğru kaydırarak, başparmağı uçlarımızdan sızan ön sıvının içinden geçerek okşuyor. İttiğinde açı değişiyor ve penislerimiz birbirine sürtünüyor.

Onun kavrayışına doğru sikişmeye başlıyorum, penisinin her bir çıkıntısının ve damarının benimkine bastırıldığını hissediyorum.

"Dokun bana." Ryan boştaki eliyle bileğimi kavradı, çarşafı sıkıca kavradığım parmaklarımı kurtardı, sonra sol kalçasına koydu. "Al. Sorun değil."

Avucumun altında teni sıcak. Başparmağım kalça kemiğine değdiğinde nefesi kesiliyor; keskin bir iç çekiş, ardından kısık bir iniltiye dönüşüyor.

O göğüs sıkışması yine oluyor, bu adam yüzünden tamamen mahvolduğum anlamına geliyor. "Siktir et Ryan. Beni öldüreceksin."

Elimi uyluğuna doğru aşağı doğru yönlendirmeye başladı. Yara izlerine doğru.

"Hayır." Onu olduğu yere geri çektim. "Olmayacak."

"Lütfen Connor, istiyorum ki-"

"Kendini zorlamana izin vermeyeceğim. Ya da kendimi. Kalçan şu anda mükemmel." Daha sert yukarı çıktım. "Yine de seni becereceğim. Hâlâ içine girmek istiyorum."

İnliyor ve vuruşlarını hızlandırıyor.

"Bana hazırlan bebeğim. Yoksa ben mi hazırlayayım?"

"Buldum." Ryan kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarına döküyor. Yan tarafına dönüp arkasına uzanıyor ve parmaklarını içeri iterken yüzünün değiştiğini görüyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Gözleri titreyerek kapandı. "Evet, kıcımla... oynadım."

Ryan kendini açarken nefesi kesik kesikti... ve siktir et, gördüğüm en ateşli şeydi. Her seferinde daha derine indiğinde penisi sallanıyordu, ön sıvı karnıma damlıyordu. Uylukları titriyordu, o kocaman bacakları kendini açarken daha da genişliyordu.

Vücudundaki titremeleri yüzüne kadar takip ediyorum; gözleri sımsıkı kapalı, alt dudağı dişlerinin arasında, kaşlarının arasında sanki çok konsantre olmuş gibi küçük bir kırışıklık. Ve tüm vücudu sarsıldığında, içinden bir homurtu çıktığında, neredeyse boşalıyorum. "Kaç parmak?"

"İki... bir tane daha eklemek üzereyiz."

"İşte bu kadar bebeğim. Hazırlan."

Birkaç dakika sonra Ryan parmaklarını çıkarıp çarşaflara siliyor, sonra kayganlaştırıcıyı alıp penisime döküyor.

Ayağa kalkıp bileğini tuttum. "Bekle. Prezervatife ihtiyacım var."

Ryan hâlâ nefes nefese bana bakıyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz—"

"Bir tane olmadan olmaz. Bir süredir test yaptırmadım."

Yüzü düştü, omuzları düştü. "Benim... Benim hiç yok."

"Evet." Onu kendimden uzaklaştırdım, ifadesinin donuklaşmasını görmezden geldim. "İki saniye."

Kalkıp odanın öbür ucuna, şifonyere doğru yürüdüm, iç çamaşırı çekmecemi açtım. Bu evlilik meselesi başlamadan önce kalan bir şerit hâlâ duruyor. Dişlerimle bir tanesini koparıp üzerine geçirdim.

Geri döndüğümde Ryan, latekse sıkıca sarılmış penisime bakıyordu.

"Beni güzelce düzelt, bebeğim."

Titreyen elleriyle kayganlaştırıcıyı alıp, boynumuza döküyor. Parmakları beni sarıyor, kökten uca okşuyor, her yere yayıyor.

Okşamaya devam ettiğinde sertçe gerildim. "Yeter. Yarın yürüyemeyecek hale gelene kadar bana binmeni istiyorum."

Ben yatağa geri dönerken Ryan kayganlaştırıcı şişesini yere fırlatıyor. Sonra üzerime tırmanıyor, o devasa uylukları kalçalarımı sarıyor. Penis vücutundan dimdik çıkıyor, kalın ve sızdırıyor. Penisimi kavramak için uzanıp beni deliğiyle hizaladığında, tüm vücudum kasılıyor.

"Siktiğimin pipisine bin, bebeğim. Onu senin yap."

Ryan eğiliyor ve başım o gergin kas çemberini geçtiği anda donup kalıyor. Bacakları titriyor, nefesi kısa pantolonundan geliyor, alnında ter damlaları birikmiş durumda. "Siktir."

"Acele etme." Parmaklarım çarşafların arasına gömülüyor, onun sıkı sıcaklığına doğru yükselme içgüdüleriyle savaşıyorum.

Bir santim daha, sonra bir santim daha batıyor, kalçalarını hafifçe oynatarak boyuma kadar giriyor. Her hareketinde beni öyle sıkı kavırıyor ki, yıldızlar görüyorum.

"Aman Tanrım, Ryan."

Yarı yola kadar geliyor, sonra tekrar duruyor, göğsü inip kalkıyor. "Bana... bana bir dakika ver."

"Ne kadar zamana ihtiyacın varsa onu al, bebeğim."

İçindeki penisim zonkluyor, daha fazlasını istiyor, ama o alışırken ben hareketsiz kalıyorum, nefes alıyorum. Tekrar hareket ediyor, yavaş ve kontrollü, ta ki sonunda kıcı bacaklarıma değene kadar. "Aman Tanrım."

Ellerimi alıp kalçalarına koyuyor, ilk başta küçük deneysel hareketlerle hareket ediyor. Çok sıkı, cehennem kadar sıcak ve mengene gibi penisimi sıkıyor.

"Çok mükemmelsin bebeğim. Sanki benim için yaratılmışsın gibi, çok iyi hissediyorum."

Bir santim kadar yükseliyor, sonra tekrar aşağı iniyor. Tekrar yapıyor, bu sefer daha yükseğe çıkıyor ve siktir et, ritmi çoktan çözmüş. "Connor... sik... sik... çok dolu."

"Aman Tanrım... Ryan." Yukarı doğru hamle yaptığımda o aşağı indi ve ikimiz de homurdandık.

Elleri dengemi sağlamak için göğsüme doğru uçu, tırnakları tenime battı. "Bunu uzun zamandır istiyordum. Aman Tanrım... Connor. Doyamıyorum... doyamıyorum."

Hızlandıkça ellerim kalçalarını daha sıkı kavıyor, tam olarak neyin işe yaradığını bulmaya çalışıyor. Kontrolü ele geçirmesini, penisimi sanki ona aitmiş gibi kullanmasını izlemek... Kahretsin, toplarım şimdiden kasılmaya başladı.

Ryan pozisyonunu değiştirip farklı bir açıyla geriye yaslanıyor. Elini arkaya uzatıp testislerimi kavıyor, avucunda yuvarlarken beni daha sert bir şekilde sikiyor.

"Siktir, siktir, SİKTİR!"

"Daha gelmeye cesaret etme," diye homurdandı Ryan, beni uçurumdan geri çekecek kadar sert bir şekilde testislerimi sıkarak.

Aman Tanrım.

Bu da nereden çıktı?

Ellerini bırakıp tekrar öne doğru eğilerek açıyı değiştirdi. Prostatına vurmak zorundaydım çünkü tüm vücudu seğiriyor, penisi seğiriyor ve karın kaslarıma ön sıvı sızdırıyordu.

"Tam orada. Sakın kıpırdama."

Sanki yapabilirmişim gibi. Beni sıkıştırdı, aynı noktayı tekrar tekrar çivilemek için penisimi kullandı. Deliği etrafımda kasılıyor ve boşalmamaya çalışırken aklımı kaybediyorum.

"Ryan, kahretsin, yapamam—"

"Yapabilirsin." Beni daha sert sürüyor, penisimin üzerinde zıplarken kalın bacakları esniyor. "Henüz bitmedi."

Başım yatak başlığına çarpıyor. Bu otoriter herif beni öldürecek. İçindeki penisim zonkluyor, testislerim ağrıyor ve o, sanki onun kişisel seks oyuncağıymışım gibi ihtiyacı olanı almaya devam ediyor.

"Dokun bana. Sikine boşalmak istiyorum."

Kalçalarının ritmine uyarak onu sert ve hızlı bir şekilde okşadım.

Nefes nefese, üzerime doğru sikişiyor, sonra da yumruğuma doğru sikişiyor. "Aynen öyle."

"Senin o kığın beni delirtecek."

"Henüz değil." Tekrar bana sarıldı, göğsümden ter damlıyordu. "İhtiyacım var... daha çok ihtiyacım var eline."

Tutuşumu daha sıkı tutuyorum, yukarı doğru vuruşumu kendime yaptığım gibi çeviriyorum.

"Kahretsin, evet. Hemen orada. Durma." Vücudu kontrolden çıkmış, gıcırıyor ve sarsılıyor, daha önce sahip olduğu ritim tamamen yok olmuştu. "Connor, ben... yapacağım—"

"Bana göster. Göster."

"Connor!" Karın kasları kasıldı, tüm gövdesi öne doğru kıvrıldı. "Kahretsin, ben... Aman Tanrım!"

Göğsümün her yerine boşaldı, spermi köprücük kemiğime kadar çıktı. Deliği penisime yapıştı, beni dalgalar halinde sıkıştırdı.

Ben onu okşamaya devam ediyorum, o da kıcıyla beni sağlıyor.

Toplarım öylesine sıkıştı ki canım yandı ve omurgamdan yukarı tanıdık bir sıcaklık yayıldı. Bacaklarım kilitlendi, penisim patlayacakmış gibi şişti. "Ryan, siktir git, siktir git!"

Onu bıraktım, iki elimi de yatağa sertçe vurarak aklımı kaçırdığımı hissettim. Derin bir şekilde yukarı çıktım, prezervatifin içine boşaldım. Kulaklarım çınlıyor ve boşaldıkça nefes alamıyorum, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar.

Ryan üstte kalıyor, penisim hala içindeyken, göğsüme bakıyor. Spermi her yere sıçıyor; göğüslerime, karın kaslarıma, biraz da boğazımın dibine. Uzanıp parmaklarını içinden geçirip göğsümde gezdiriyor, sanki kendi bölgesini işaretliyormuş gibi. "Benim."

"Evet, bebeğim. Senin."

Sarhoş gibi sırtıyor, spermini yavaşça tenime sürüyor. Tanrım, mahvolmuş durumda.

Elimi uzatıp alnına hafifçe vurdum. "Dünyaya geri dön, bebeğim."

Ryan yavaşça gözlerini kırptırdı, sanki burada olduğumu unutmuş gibi yüzüme odaklandı. "Burda."

"Neredeyse."

Ryan kahkaha atarak sonunda penisimden kalkmayı başardı. İkimiz de bu kayıptan dolayı tısladık. Yüzünü yastığa gömüp yanıma yüzüstü çöktü.

Prezervatifi çıkarıp bağlıyorum, sonra yatağının yanındaki çöp kutusuna atıyorum. Ter içinde kalmış kocama dönüyorum. "Seni kontrol edip bir yerini yırtmadığımdan emin olmam gerek."

Başını çevirip bana baktı, o zengin kehribar gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Bana doğru uzan. Bakayım."

Önce kulak uçları pembeleşiyor, sonra renk yanaklarına doğru yayılıyor. "Connor-"

Yatakta aşağı doğru kaydım ve kendimi onun arkasına konumlandırımdım. "Yap şunu."

Ryan geriye doğru uzanırken inliyor, sonra kalçalarını ayırıyor. Eğilip onu kontrol ediyorum. Pembe, biraz şişmiş ama kan yok. "İyisin."

Bırakıp yüzünü tekrar yastığa gömüyor. "Çok utanç verici."

"Gerekliydi." Ayağa kalkıp, daha önceki duştan kalma nemli havlusunu masasının arkasından aldım. Göğsümü ve karın kaslarımı temizleyip ona uzattım. "Temizlenmen gerek."

Homurdanıyor ama alıyor, sırtüstü yatıyor. Üzerinde kalanları siliyor, sonra havluyu yere atıyor. "Yatağa geri dön."

Yatağa kendimi bıraktım, sonra kolumu başımın arkasına sıkıştırdım. "Zaten hareket edemiyorsun ve bana emir mi veriyorsun?"

Homurdanıyor ama bana yaklaşıyor, başını göğsüme yaslıyor ve bir bacağını benimkinin üzerine atıyor. "Serseri."

Başının tepesini öptüm. "Senin ahmak herif."

Burnundan homurdanıyor, sonra bana sokulup kolunu belime doluyor. "Burada kal. Bütün gece yatağımda kal. Lütfen."

"Hiçbir yere gitmiyoruz."

BÖLÜm 29

CONNOR

Davullar Citi Field'da inanılmaz bir gürültüyle çalıyor. Joan Jett "Bad Reputation"ı bağırarak söylüyor ve Ryan sanki büyülenmiş gibi her kelimeye ıglık atıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. Hiç. Ne antrenmanda, ne kazandığımızda, ne de sahaya çıktığında. Parlıyor resmen.

Bana aldırıldığı siyah Joan Jett tişörtü çok dardı. Bu boktan ölü olarak çıkacağımı hiç düşünmemiştim. Ama bana sürekli attığı o sırtışı görmek buna değer. Ve alt dudağını ısırırken gözlerinin göğsümde gezinmesini hiç özlemiyorum.

Kahretsin.

Bu adamın yaptığı her şey beni sertleştiriyor.

Şarkılar arasındaki kısa duraklamada Ryan bana doğru eğildi, nefesi kulağımda sıcacıktı. "Teşekkür ederim. Bu mükemmel."

Elini sıktım, başparmağım eklem yerlerine değdi. "Senin için her şeyi yaparım."

Burada olmamızın tek sebebi Jackson'ın hiçbir şeye odaklanamaması. Ondan ve Viktor'dan, aileme karşı koz olarak kullanabileceğim bir şey bulmamı istedim. Kamuoyuna yansırsa onları mahvedecek bir şey.

İki gün önce babamın ev ofisine bile girdim. Ev boştu. Başka bir geziye mi çıktılar acaba?

Ama henüz bir şey bulamadım. Tek seçeneğim şantaj olduğu için durum çok kötü. Polis yardım etmiyor, hele ki babamın cebindeyken.

Viktor şifre çözmeye çalışırken Jackson dün sıkıldı ve internette takılmaya başladı. O zaman Joan Jett'in yakınlarda çaldığını ve biletlerin hala mevcut olduğunu öğrendi. Ben de iki bilet aldım.

"Ne zaman oynamaya izin alacaksın?"

"Gelecek hafta." O aptal kırmızı formayı giymekten kurtulmak için sabırsızlanıyorum. Temassız antrenmanlardan nefret ediyorum ama ışıklar bazen kafamı karıştırıyor. "Bu hafta sonu Quinnipiac'la karşılaşmaya hazır mısınız?"

"Evet. Keşke sen de oynasaydın."

"Aynı."

Dürüst olmak gerekirse, Ryan'ın insanları yerle bir etmesini kendi vardiyalarım hakkında endişelenmeden izlemek istiyorum.

Bu sabahki antrenmanda Jenkins'i yere serdi. İkinci sınıf öğrencisinin neden böyle konuştuğunu bilmiyorum ama Ryan, boz ayının dışarı çıkıp oynamasına izin verdi. Darbe acımasızdı ama kurallara uygundu. Hatta kocam, Jenkins kayarken sopasının ucunun "kazara" Jenkins'in kaskının arkasına çarpmasına izin verdi.

Çok güzel.

Bir sonraki şarkı başladığında Ryan eğilip elini belime koyuyor. "Tuvalete gidiyorum. Bir şey ister misin?"

"İyiyim. Hâlâ biraz biram var."

Sıranın karşısına geçmeden önce beni öpüyor ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Joan Jett "Crimson and Clover"a başlıyor ve ben de yerime yığılıyorum. Lanet olası kocam tüm şarkı boyunca ayakta durmak istiyordu, bu yüzden ayağa kalkmak iyi geliyor.

Telefonumu çıkarıp Instagram'da geziniyorum. Her zamanki saçmalıklar. Ta ki Veronica'nın bir fotoğrafı çıkana kadar. Resmi bir düğün duyurusu.

Yüzü tamamen cansız, sanki bitkin, pes etmiş gibi. Nişanlısı Damien Reinhardt ise soğuk ve tehditkâr görünüyor.

Onun için normal.

Adamın kadınları dövmesiyle ünü var. Yine de Callahan'lar kızlarını o psikopata verdiler.

Başımı sallayıp kaydırmaya devam ediyorum. Başka bir şarkı başlıyor ve Ryan henüz dönmemiş. Belki de ikram sırası ondadır?

Veronica ve Damien'ın bir başka fotoğrafı da takip ettiğim bir iş haberleri hesabında. Ben kenarda, neredeyse kadrada değil, sanki o lanet duvarın içine kaybolmaya çalışıyormuş gibi. Muhtemelen altına işiyordur, babasının onu ne zaman bir iş anlaşmasını kapatmak için satacağını merak ediyordur. Omurgasız küçük piç kurusunun ağlayıp buna katlanacağına bahse girerim.

Üçüncü şarkı başlıyor ve Ryan hâlâ geri dönmemiş. Alnımda ter birikiyor. Teri kaydırıp etrafı tarıyorum. Onu hâlâ göremeyince, mesaj uygulamamı açıyorum.

Ben: En güzel kısmı kaçıırıyorsun. Her şey yolunda mı?

Cevap yok.

"Cherry Bomb" başlıyor. Ryan geri dönmüş olmalı. Telefonunu ararken bacağım sekiyor. Direkt sesli mesaja

yönlendiriyor. Bu yüzden kapatıp tekrar deniyorum.

Cevap yok.

Üçüncü seferden sonra telefonu açmayınca nabzım sıfırdan altmışa çıkıyor. Bir sorun var. Ryan kaçmıyor, özellikle de Joan Jett'ten.

Kalabalığı tarayarak ayakta duruyorum.

Hiç bir şey.

Ekranım aydınlandı. Çok şükür. Ama Ryan değilmiş. Benim bok herif babammış. Görmezden gelip Ryan'ı bir kez daha aramayı denedim.

Sesli mesaj.

Tekrar.

Sıraların arasından geçip insanların ayaklarına basıyorum. Pis bakışlarına aldırmıyorum.

Omzum birine çarpıyor ama neredeyse hissetmiyorum. Kulaklarımda kan uğultusu, stadyumdan gelen müziğin gürültüsünü bastırıyor.

En yakın tuvalete doğru yönelerek koridora çıktım. Belki telefonu ölmüştür. Belki de hastadır. Belki de ben paranoyaklaşıyorum.

Ama bacaklarım daha hızlı hareket ediyor, neredeyse koşuyor.

Erkekler tuvaletinin kapısından içeri daldım. "Ryan!" Birkaç adam bana deliymişim gibi baktı ama umurumda değildi. "Ryan! Burada mısın?"

Cevap yok.

Çıkıp bir sonrakine doğru koşuyorum. Bacaklarım yanıyor, ciğerlerim zorlanıyor ama yavaşlamıyorum. O da orada değil. Büfe alanına bakıyorum.

Hiç bir şey.

Belki de yerimize geri dönmüştür.

Tam geri dönmeye başlıyordum ki telefonum çaldı. Lanet olsun. Yine babam.

Siktir et onu.

Tekrar görmezden geliyorum. Ama hemen geri arıyor. Bu orospu çocuğu. Yeşil düğmeye basıp telefonumu kulağıma

tutuyorum. "Zamanım yok—"

"Bu ailede asıl gücün kimde olduğunu unuttun." Duraksıyor.
"Tali hasarlar da dahil."

Yan hasar mı?

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Ne yaptın?"

Alçak sesle ve soğuk bir şekilde kıkırdıyor. "Hazırlıklı olmadığın bir oyun oynadın. Her hareketin sonuçları var. Her zayıflıktan faydalanılıyor. Peki ya seninki? Bir Walsh'la evlenmenin bedelini öğrenmek üzere."

"Kocam nerede lan!"

Hat kapanıyor.

Telefon elimden kayıp betona çarparak düşüyor.

HAYIR.

Hayır, hayır, hayır.

Nabzım kulaklarımda o kadar hızlı atıyor ki artık müziği duyamıyorum; sadece bu uğultulu sesi. Görüşüm daralıyor, sadece yerdeki telefonu görüyorum. Diğer her şeyin kenarları karanlık.

"KAHRETSİN!"

İnsanlar bakıyor ama umurumda değil. Midem kramp giriyor, az önce içtiğim birayı kusmak üzereyim.

Kocamı aldılar. Benim olanı aldılar.

Telefonumu yerden alıp çıkışa doğru koşuyorum, bacaklarım neredeyse hiç çalışmıyor. Babam kazandığını sanıyor.

Yanlış.

Onların oyunlarını oynamaktan bıktım. Şantajdan bıktım. Baskıdan bıktım.

Şimdi hepsini yakmanın zamanı geldi.

Bölüm 30

RYAN

Her yerim acıyor. Başım zonkluyor ve gözlerimin arkasında bir vızıltı var. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama göz kapaklarım kapalı kalmak istiyor.

Ne... ne oldu?

Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir şey arkamdaki kollarımı engelliyor, tenimi kesiyor. Bileklerimi çekiştiriyorum. Hiçbir şey. Bağlar daha da derine batıyor.

Ayak bileklerim de oynamıyor.

Çığlık atıyorum ama sesim boğuk çıkıyor. Ağzımda bir şey var - bir tıkaç. Çıkarmaya çalıştığım da kumaş dilime sürtünüyor.

Kalbim çarpmaya başlıyor, her nefesim hırıltılı. Her şeyi tekrar tekrar çekiştiriyorum. Ama faydası yok.

Beş şey. Görebildiğim beş şey.

Ama pek bir şey göremiyorum. Gözlerimi hızla kırıştırıp odaklanmaya çalışıyorum. Işık o kadar loş ki şekilleri seçebiliyorum ama detayları göremiyorum. Kalın perdeler, pencerelerin ötesinde ne varsa onu engelliyor.

Düşün Ryan. Düşün.

Konser.

Citi Field'daki tuvaletten çıkıp büfeye doğru yürümeye başlamıştım ki güvenlik geldi. Acil bir durum olduğunu, onlarla gelmem gerektiğini söylediler. Gittim. Hiç sorgulamadım bile. Connor'a bir şey olmuş olabilir diye düşündüm.

Aptal. Çok aptalca.

Boynumda keskin bir batma hissi vardı.

Sonra hiçbir şey.

Lanet olsun. Biri bana yine ilaç verdi.

Connor? Connor nerede?

Tekrar çırpınıyorum, odanın etrafına bakmaya çalışıyorum. Başımı o kadar hızlı çeviriyorum ki oda dönüyor ve safra boğazıma tırmanıyor. Bir saniye sonra tekrar deniyorum, bu sefer daha yavaş.

Sadece ben varım. Kocam burada değil.

Bir kapı açılıyor ve içeri ışık doluyor, gözlerimi yakıyor. Gözlerimi kısıp, göz kapaklarımdan arkasında biriken suyun arasından görmeye çalışıyorum.

Pahalı takım elbiseli üç adam içeri giriyor. Biri tanıdık geliyor. Walsh International'ın güvenlik görevlisi. Arkasında Bay ve Bayan Walsh var.

Vücudumdaki her kas gergin bir şekilde kasılıyor, dişlerim tıkacı o kadar sert sıkıyor ki çenem ağrıyor.

Connor'a zarar verirlerse ölürler.

Işıklar yanıyor ve gözlerimin alışması bir saniye sürüyor. Lanet olası uyuşturucular. Blake yan tarafa, bir kitaplığa doğru ilerlerken iki adam kapının yanında nöbet tutuyor.

Bay Walsh ellerini takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokuyor. "Connor'la olan kayıplarımızı azalttık. Maalesef bu sizi başıboş bırakıyor, Bay Henneman."

Ağızındaki tıkaçtan homurdanarak öne doğru atılmaya çalışıyorum. Sandalye hafifçe sallanıyor, sonra normale dönüyor, ayakları sert ahşap zemine çarpıyor.

Bayan Walsh soğuk bir şekilde gülüp yanıma geldi ve çenemi kavrayıp yukarı çekti. "Ah, merak etme. Önce sen gideceksin." Dudaklarının kenarları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok uzun sürmeyecek. Hemen şimdi geliyor. Aşk insanları aptallaştırıyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Bu bir tuzak ve ben de yemim.

Hayır, Connor'ın ölmesinin sebebi ben olamam.

Blake parmağını kulağına bastırdı. "Efendim, ana kapıya yüksek hızla yaklaşan bir araç var."

Bay Walsh'ın dudakları ince, memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görünüşe göre oğlum geldi."

"İkiniz de yakında başımızdan savılacaksınız." Bayan Walsh çenemi bırakıp tırnaklarını tenime geçiriyor. "Umarım üvey baban ortalığı karıştırmaz. Üçüncü bir ölümü örtbas etmeye çalışarak daha fazla zaman harcamak istemiyorum."

Gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça açıyorum.

Gördüğüm beş şey.

Karşımda boğazını koparacağım orospu. Kafasını duvara gömeceğim kocası. Zamanı dolmak üzere olan o güvenlikçi. Connor'ın öldüreceği iki adam.

Ve hepsi öldüğünde özgürlüğümüz olacak.

Bölüm 31

CONNOR

Kapıları geçtikten sonra, özel araba yoluna gaz veriyorum. AMG'nin motoru çığlık atıyor, lastiklerden çakıllar fışkırıyor. Ana eve kadar yarım mil kadar virajlı yol var. Bu lanet yerin her virajını, her santimini biliyorum.

Ve her kör nokta.

En iyi iki arkadaşımı da bu şekilde araziye getirdim. Ailem yolda olduğumu biliyor olabilir ama yanımda yedek bir adam olduğunu tahmin etmiyorlar.

"Pozisyonda, doğu çevresi." Aleksey'in sesi hoparlörlerden AMG'yi doldurdu, aksanı her zamankinden daha kalındı.

"Viktor, hazır mısın?"

"Ah, çok mutluyum. Ama bir sorunumuz var. Arazideki kameralar çoktan kapandı ve bu salaklar sanki YouTube'dan eğitim almış gibi sendeleyip duruyorlar." Viktor ısıklık çalıyor. "Baba Walsh'ın ne zamandan beri özel bir orduya ihtiyacı var?"

Ne bileyim amına koyayım.

Hayatım boyunca evde hiç güvenlik görevlisi olmadı. Ailem hiç orada olmadı. Sadece ben ve çalışanlar vardık. Annem zaten beni zerre kadar umursamıyordu, güvenliğimi hiç umursamıyordu.

Arkadaşlarımın aksine.

Citi Field'daki arabama vardığım anda, grup sohbetine babamın Ryan'ı kaçırdığını yazdım. Viktor ve Alexei saniyeler içinde aradı. Bildiğim her şeyi anlattım.

Viktor, Alexei ve ben Crestwood'a doğru koşarken, ne bulabileceğine bakmak için doğruca eve gitti. Yarım saat sonra fotoğraflar gönderdi. Evde güvenlik vardı, ama çok fazla değildi. Ama o lanet Blake de onlardan biriydi.

Sonra babamın Bentley'i geldi. İşte o zaman Ryan'ın nerede olduğunu kesin olarak anladım.

Zach ve Jackson gelmek istediler ama Alexei hemen engelledi. Bu bir hokey dövüşü değil, silahlı muhafızlar varken. Kahretsin, buna hiç hazır değilim, hele ki silahsız girerken.

Ama kocam o evin içinde, bu da geri çıkmasam bile o lanet olası kapıdan içeri gireceğim anlamına geliyor.

"Komşunun akıllı kapı ziline şöyle bir göz attım. O da bozuk." Viktor bir an sessizleşiyor. "Aslında, tüm sokak silinmiş. Birileri inanılmaz titiz davranıyor."

Şaşırmadım.

Ama aynı zamanda arkadaşlarımın eve girmesini de kolaylaştırıyor. "Alexei, odamın penceresi senin için en iyi giriş yolu. Yaz boyunca alarmı devre dışı bıraktım. Sanırım ailem fark etmiştir."

"Zaten kafese tırmanıyorsun. Bizim için endişelenmeyi bırak ve kendi payına odaklan."

Evet, ikisi de bu konuda biraz fazla heyecanlı. Zaten aileleri de böyle yapıyor. Viktor bir gün sarhoş olduktan sonra öğrendi. Annesinin eskiden bir suikastçı olduğunu ve aşık olmadan önce babasının hedefi olduğunu anlattı.

Telefonu kapatıp dairesel garaj yoluna giriyorum, lastikler çakılları eziyor. Kantağı kapatırken AMG'nin motoru tıkırdıyor. Kapı koluna ulaşmadan ön kapı açılıyor ve Donovan Blake görüş alanıma giriyor.

Bu saçmalığa son vermenin zamanı geldi.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Bay Walsh. Aileniz babanızın ofisinde sizi bekliyor." Ona doğru yürürken yolumu kesmek için hareket ediyor. "Önce üstünüzü aramam gerek."

"Bana dokunursan bileğini kırarım." Omuzlarımla yanından geçip eve giriyorum.

Cebimdeki telefonum titriyor ama çıkarmıyorum. En son isteyeceğim şey, Blake'in veya ailemin kendi oyunumu oynadığını anlaması.

Babamın ofisine vardığımda kapıyı çalmıyorum, sadece kapıyı duvardan sekecek kadar güçlü bir şekilde itiyorum. "Kocam nerede?"

Babam, devasa maun masasının arkasındaki sandalyesine yaslandı. "Hayatta. Şimdilik."

Kulaklarımda kan gümbürdüyor. Ama nefesimi düzene sokup, ellerim iki yanımda, her kasımı yumruk yapmak istese de odaya doğru bir adım atıyorum. "Fiyatını söyle."

Annem, pencere kenarındaki deri berjerdeki koltuğundan soğuk ve sert bir şekilde gülüyor. "Hâlâ bir kozun olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar tuhaf. Şu anda sadece işleri yoluna koyuyoruz."

Yanımdaki gardiyan yaklaşıyor. Bir diğeri sağımdaki kitaplığın yakınında dolaşıyor. Donovan Blake etrafımdan dolaşıp babamın yanına doğru ilerlerken, üçüncü bir gardiyan odanın karşısına yerleşiyor.

Maun masaya doğru adım attım. "Ver. Bana. Kocamı."

Annem brendisinden bir yudum daha alıyor. "Çok dramatik. Utanç verici. Sen her zaman benim en büyük hayal kırıklığımdın."

"Ve sen de orospu çocuğusun."

Babamın ağzından kısa bir kahkaha yükseldi. "İşte bu. Walsh mizacı. Keşke buna eşlik edecek zekâyı da miras almasaydın."

Avuçlarımı masasına vurup eğildim ve ona dik dik baktım. "Bu iş bittiğinde, bu lanet olası evi yakıp yıkacağım."

"Boş bir çocuktan boş tehditler." Manikürünü inceliyor. "Kocanız yalvarıyordu, biliyorsunuz. Kendi hayatı için değil, sizin hayatınız için. Tıpkı efendisine hâlâ sadık, dövülmüş bir köpek yavrusu gibi."

Odanın karşı tarafına geçiyorum, ellerimi boğazına dolamaya hazırlanıyorum. Ama bir gardiyan aramıza giriyor, namlusu göğsüme doğrultulmuş, parmağı tetikte. Adımımı yarıda kesiyorum, boğazımda büyüyen yumruyu yutkunarak atıyorum.

Bir seğirmeyeyle Ryan tek başına ölür.

Odada keskin, tıslayan bir çatırtı duyuldu.

Gardiyanın başı, annemin deniz köpüğü yeşili kıyafetine kan sıçrarken geriye doğru fırladı. Silahı sert zeminde gürültüyle yere düştü, alnında karanlık bir delik oluştu.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum. Sadece altında yayılan koyu kırmızı gölete bakıyorum.

Kitaplığın yanındaki ikinci gardiyan silahını çekiyor. Bir tıslama sesi daha. O da yere düşüyor.

Alexei, silahını Donovan Blake'in kafasına doğrultmuş halde kapıdan içeri giriyor. Blake ise silahını çoktan Alexei'ye doğrultmuş. Odanın karşısındaki diğer gardiyan namlusunu bana doğrultmuş.

Kahretsın.

Blake'in parmağı tetiğe doğru hareket ediyor. "Bırak."

"Hayır. Önce sen. Yoksa ikimiz de ölürüz." Aleksey, namluyu sabit tutarak odaya bir adım daha attı. "Seçim senin."

Babam sanki bir yönetim kurulu toplantısındaymışız gibi ellerini masaya koydu. "Görünüşe göre bir çıkmaza girdik."

Dönüp ona dik dik bakıyorum. "Ne dersen de. Buraya seni öldürmeye geldim. Ve bu bitene kadar da buradan ayrılmayacağım."

"Seni beşiğinde boğmalıydım!" Annem sandalyesinden fırlayıp brendisini bana fırlattı. Ağır kristal bardak omzuma, sonra yere çarpıp paramparça oldu. "Donovan, öldür onları! Hemen!"

Blake çenesini kalan gardiyana doğru uzatıyor, ardından gardiyanın silahı benden Alexei'ye geçiyor. "Zaman doldu."

Aleksey'in ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Koşmar!"

Bir tıslama sesi daha duyulurken yere düşüp yuvarlanıyor. Üçüncü gardiyan yere yığılıyor. Alexei ayağa kalkıyor, silahını Blake'e doğrultmuş.

Viktor odaya giriyor, silahı da o güvenlik şefine doğrultulmuş. "Bu hayal kırıklığı. Bana bir meydan okuma sözü verilmişti. Bu gardiyanlar, Henneman'ın kışına Connor'ın iradesinden daha hızlı çöktüler."

"Nerede-"

Ryan göğsü inip kalkarak odaya daldı.

Gözlerimiz buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, bir sonraki atış göğsüme sertçe iniyor.

Yaşıyor. Sağlam. Kanlı bilekleri hariç.

Üst dudağım alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. Kocamın kanatmasına neden oldular.

Dört adımda yanıma geldi, alnını alnıma dayadı. "İyi misin?"

Gülüyorum. "Sen misin?"

Göğsünün derinliklerinden gelen kısık bir homurtuyla anneme baktı. "Hayatımın geri kalanında tekrar uyuşturulmak istemiyorum."

"Bir dahaki sefere kocanı kaybettiğinde, belki ona bir takip cihazı takarsın? Seksi bir evcil hayvan tasma gibi? Sen burada aile terapisindeyken onu bulmam otuz dakikamı aldı." Viktor sırtıp babama göz kırpmıyor. "Parti hediyeleri için

teşekkürler. Beş tanesini de. Ah, bir de köşedeki o tamamen sıradan herif. Çok sıkıcı bir cinayet. Diğerleri, saf bir sanat eseri."

Ryan ürperiyor.

Umarım Viktor o orospu çocuklarına acı çektirmiştir.

Annem homurdanarak yan taraftaki bar arabasına doğru yürüdü. "Lütfen. Bu amatör tiyatrolar başımı ağrıtıyor."

"Sana benim olana dokunma demiştim." Kelimeler gırtlaktan, vahşice, neredeyse insani bir şekilde çıkıyor.

Gözlerini devirip kristal sürahiye uzanıyor. Ama eli bunun yerine arabanın arkasına kayıyor. Kısık gözlerle bana bakıyor, sonra küçük, gümüş bir tabancayı kaldırıyor. Hiç tereddüt etmeden Viktor'a doğrultuyor.

"HAYIR!"

Yanındaki pencere çatlıyor, cam odaya sıçrıyor. Başı yana doğru savruluyor, sonra bar arabasının üzerine düşüyor. Şişeler yere düşüyor, ardından da bedeni. Kan, parke zemine hızla yayılıyor.

"Cordelia!" Babam sandalyesinden fırladı ama Blake onu yere çekti.

"Efendim, yere yatın." Silahını kırık pencereye doğrulttu.

Alexei ve Viktor da silahlarını yeniden eğitiyorlar. Bizden biri değil. Viktor, ailesine olup biteni anlatmadıysa tabii, ama yardım edeceklerinden bahsetmedi.

"Connor mı?"

Ryan'a bakıyorum. Solgun, gözleri kocaman. Bu onun için çok fazla.

Ve biz açığa çıkıyoruz.

Pazısını tutup onu duvara doğru yaklaşıtıyorum. "Aşağıda kal."

Dışarıda kimse yok. Arazi doğrudan suya doğru eğimli ve manzarayı tek bir ağaç bile engellemiyor. Boğaz'da birkaç tekne dışında her yer açık.

"Çok fazla açığımız var. Babanla olan işini bitir," diyor Aleksey.

Blake namlusunu arkadaşına doğru savuruyor, parmağı tetiğin üzerinde geziniyor. Yanlara doğru adım atıyor, artık masanın arkasında değil. "Hareket edersen ölürsün."

"Ve sen çoktan öldün." Blake'e doğru ilerledim, bana silahını doğrultmak için döndüğünde sııttım. "Öldür onu."

"Sonunda. Güzelce kanamaya çalış, olur mu?" Viktor, Blake'in tetiğini çekmesine fırsat vermeden tetiği çekiyor.

"Connor!"

Ryan üzerime atılırken ben de döndüm. Keskin bir patlama havayı yardı, ardından üç tane daha. Yere sertçe çarptık, Ryan'ın tüm ağırlığıyla ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorduk.

Kahretsin.

Onu itmeye çalışıyorum. İyi olmasını istiyorum.

Kimildamıyor, sadece kollarını bana daha sıkı doluyor.

"Seni benden almasına izin vermeyeceğim."

"Baban öldü. Bitti," diyor Aleksey.

Ne?

Ryan yana çekilip Aleksey'in elini tutuyor ve ayağa kalkıyor.

"Atanızı öldürme anınızı çaldığımız için özür dileriz, Bebek Yanaklar." Viktor'un sesi soldan bir yerden geliyor. "Ama tetiği ilk çeken babanızdı. İkinci bir atış yapmasına izin veremezdik."

Aleksey kuzenine dik dik bakarak homurdandı. "Durak."

Doğrulup derin, titrek bir nefes alıyorum.

Bitti mi? Sonunda bitti mi?

Aleksey, Ryan'ın kolunu tutuyor. "Vuruldun."

Joan Jett tişörtünün sağ omzunun üzerinden yayılan koyu bir leke var.

Ayağa fırladığımda safra boğazımı tırmaladı. "Ne kadar kötü?"

Aleksey homurdanarak kolunun üzerinden baktı. "Çıkış yarası yok. Kurşun hâlâ içeride."

Kahretsin.

Viktor elini omzuma koyuyor. "Onu hastaneye götür. Anneme haber vereyim, her şeyi gizli tutalım. Bu karmaşayı

hallederiz."

Boyumu dikleştirdim. "Yakıp kül et. Hepsini."

Dengesiz arkadaşım gülümsüyor. "Parti hediyeleri gelmeye devam ediyor. Dikkatli ol, yoksa sana aşık olabilirim."

"Geri çekil." Ryan bana doğru yaklaşıyor. "Yoksa bu sefer ağzına tekme yediğinde dişlerini kaybedeceksin."

Lanet olsun, kocamın huysuz moduna girmesini çok seviyorum.

Aleksey homurdanarak başını kapıya doğru salladı. "Git. Anneni kimin öldürdüğünü hâlâ bilmiyoruz, o yüzden dikkatli ol."

Başımı sallıyorum.

Viktor, Ryan'ın sol elini alıp sıkıca omzuna bastırıyor.

"Baskı yap ve bırakma."

Ryan'ın çenesi kasılıyor, parmaklarının arasından kan sızıyor ama Viktor'un dediğini yapıyor.

"Hadi gidelim." Kapıya doğru yöneliyoruz ama yarı yolda durup omzumun üzerinden bakıyorum. "Teşekkürler. Bütün bunlar için. Yardım ettiğin için."

"Sen ailesin. Birbirimizi koruruz." Aleksey'in gözleri kısıldı.

"Ama Solnişko'mu tekrar tehlikeye atarsan, kafana bir kurşun sıkarım."

Ryan'la birlikte koridora çıkmadan önce bir kahkaha attım.

"Larry beni öldürecek."

"Muhtemelen." diye inliyor, bana yaslanarak.

Kolumu beline doladım. "Seni yakaladım."

Ve ben de öyle yapıyorum. Onu benden kimse alamaz.

Asla.

Bölüm 32

CONNOR

Ryan ameliyatta çok uzun süre kaldı. Çok uzun. Bacaklarım zıplamayı bırakmıyor, parmak eklemlerim kot pantolonumu tutmaktan bembeyaz. Jackson bana sinirli bakışlar atmaya devam ediyor ama siktirip gidebilir.

Sonunda elini uyluğuma koydu. "Dur. Beni delirtiyorsun."

Elini ittim. "Bir daha bana dokunursan parmaklarını kırarım."

"Connor-"

"Sus." Çenem o kadar sert sıkılıyor ki dişlerim kırılacak.

"Anlıyor musun, işler ters gidebilir. Komplikasyonlar.

Enfeksiyonlar. Hatta insanlar bundan ölebilir-"

"Ryan ölmüyor." Zach telefonundan başını kaldırmıyor.

Sanki her şeyi biliyormuş gibi.

Yutkundum, parmaklarım uyluklarıma battı. Gelmesini beklemiyordum ama geldi. Sana da teşekkürler. İkisinden de özür diledim. Zach sadece başını sallayıp bittiğini, ailelerin kavga ettiğini söyledi. Sonra bana dersimi almam gerektiğini söyledi.

Yaptım.

Merci ise hâlâ kin besliyor gibi görünüyor. Ama bunun beni sinirlendirmek için mi yoksa o küçük dehşetin, sipariş ettiği o lanet şampuanı saklamasına izin vermeme rağmen hâlâ delirmiş olması mı olduğunu anlayamıyorum.

Telefonum çalışıyor ve cebimden çıkarıyorum.

Viktor: Canavar Yanaklar iyi mi?

O ve bu lanet olası lakaplar.

Ben: Hâlâ ameliyattayım. Bir şey buldun mu?

Aleksey: Arka tarafta üç güvenlik görevlisi daha öldü. Anneninkiyle aynı yaralar.

Kahretsin.

Parmaklarım telefonumu daha sıkı kavlıyor. Ailem yokken Ryan ve ben güvende olacaktık. Özgür olacaktık.

Şimdi başka biri tehdit oluşturuyor. Tanımadığım biri.

Viktor: Annem çok sinirli. Her beş dakikada bir bana bağırp duruyor.

Viktor: Neredeyse bu bedenlerden biri olabileceğim gerçeğini unut. Hayır. Görünüşe göre durumsal farkındalığım zayıf.

Viktor: Bana vurdu. İki kere.

Aleksey: Durak. Şikayet etmenin zamanı değil.

Aleksey haklı. Şu anda Viktor'un saçmalıklarıyla uğraşamam.

Telefonumu cebime geri koydum, sonra başımı avuçlarımın arasına aldım, parmaklarım kafatasıma gömüldü. Böyle profesyonel bir vuruş için ciddi para ve bağlantılar gerekir. Novotny'lerin bu konuyla ilgilenmesine minnettarım. Sonuçta bu onların dünyası.

Jackson omzuma dokundu. "Doktor geliyor."

Dr. Francois yanıma doğru gelirken ayağa fırladım.

Önümde durup hafifçe gülümsüyor. "Kocanız ameliyattan harika bir şekilde çıktı. Kurşun deltoid kemiğine saplanmış ama büyük damarları hasar görmemiş. Kemik hasarı da yokmuş. Şanslı."

Şanslı?

Kocam bana doğru gelen bir kurşunun önüne atladı kendini. Ve bu orospu buna şans diyor.

Jackson elini omzuma koyuyor. "Nefes al." Doktora bakıyor. "Connor onu ne zaman görebilir?"

"Bir saat içinde uyanır. Ziyaretçi kabul etmeye hazır olur olmaz sizi alırsız. İyi olacak, Bay Walsh." Kısa bir baş sallamasının ardından hemşire istasyonuna yöneliyor.

Derin bir nefes alıp kendimi sandalyeye bırakıyorum.

O iyi.

Eli, Merci ile kafeteryadan dönüyor. Yanıma gelip bana bir su şişesi uzatıyor. "Susamış olabileceğini düşündüm, Aleksey de bana kahve istemediğini, zaten çok gaza geldiğini söyledi."

Alıyorum, kapağını açıyorum ve şişenin yarısını içiyorum, ancak Merci Zach'in kucağına yığılıp rahat bir pozisyon alana kadar duruyorum.

Jackson ellerini ceplerine sokup ayaklarını sallıyor. "Eh, tabağınıza daha fazla saçmalık eklemekten nefret ediyorum."

Peki, anne babanızın ölümlerini veya kaybolmalarını tam olarak nasıl açıklamayı planlıyorsunuz?"

Kalan suyu yutuyorum, sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Eli, iki elini de kahve fincanına dolamış bir şekilde yanımdaki sandalyeye yerleşiyor. "İrina Teyze'nin muhtemelen bir planı vardır."

Jackson'ın burnu kırıltı. "İrina Teyze. Lanet olsun, bu asla tuhaf olmayacak."

"Serpents logosunun bulunduğu yakalı bir sweatshirt giyen kişi diyor." diye homurdandım.

Bana orta parmağını gösteriyor.

Ama Eli haklı. Bayan Novotny bir plan yapıyor. Önümüzdeki bir saat boyunca Ryan'ın uyanmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Aslında bir çözümüm var."

Başım aniden kalkıyor. Ben Callahan, ellerini büyük siyah kapüşonlu üstünün ceplerine sokmuş, kestane rengi saçları kulaklarının etrafında dağınık bir şekilde dağılmış halde, otomatın yanında duruyor.

"Siktir git." Sandalyeden fırlayıp ona doğru yürüdüm. Bu omurgasız küçük piç kurusunun defolup gitmesi gerek. Burada olduğumuzu nasıl bildiğini bile bilmiyorum.

Ben kıpırdamıyor, sadece olduğu yerde duruyor, gözlerimin içine bakıyor; normalde Veronica'nın arkasına saklanan korkmuş çocuğun tam tersi. "Aynı taraftayız."

"Saçmalık."

Jackson ve Zach yanıma yanaşıyorlar.

Ben onlara baktı, sonra bana döndü. Başını hafifçe eğerek sırttı. "Ah? Peki, sence ailenin mahallesindeki tüm gözetleme sistemini kim bozdu?"

Ne. Lanet olsun.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu, neler olup bittiğini bildiği anlamına mı geliyor? Yani o—

"Sakin ol, Walsh." Başını sallayarak kıkırdadı. "Konuşalım."

Kollarımı kavuşturdum. "Hadi konuşalım."

"Önce malikanedeki arkadaşlarına beklemelerini söyle. Tüm cesetleri yok ederek planımı mahvetmelerine izin veremeyiz."

Anne. Piç.

Zach homurdandı. "Onları mı izliyorsun?"

Ben omuz silkti. "Kameraların bazılarını tekrar açtım.

Adamım da izliyor."

Bu küçük piç biriyle mi çalışıyor? Evimi gözetleyen biriyle mi?

Bok.

Telefonumu çıkarıp mesajlaşma uygulamasını açıyorum.

Ben: Benedict Callahan burada.

Aleksey: Bizim ne umurumuzda?

Ben: Çünkü evdeki kameralardan bazılarını tekrar açtı.

Viktor: Siktir!

Ben: Ayrıca biri seni izliyor. Nereden bilmiyorum.

Aleksey: Ne istiyormuş?

Ben: Şimdilik temizlik yapmayı bırakmanı istiyor.

Aleksey: Hayır, asla.

Ben: Ben de ona güvenmiyorum.

Viktor: Annem bizimkilerden bazılarını görevlendirdi. Şu anda kameraları söküyor.

Ben: Onu dinleyeceğim.

Telefonumu tekrar cebime koyuyorum. Bundan hiç hoşlanmadım. Ama aynı zamanda tüm kozlar da Ben'in elinde. Malikanede yaşananlarla ilgili bir kaydı olup olmadığını bilmiyorum. "Pekala Callahan. Senin çözümün ne?"

"Neden hepimiz oturmuyoruz?" Ben, Zach'e dönüyor. "Erkek arkadaşın gidip kendine bir içki daha alsın. Arkadaşını da yanına alsın."

Zach'in üst dudağı seğiriyor ve Ben'e yaklaşıyor.

En küçük Callahan bile kıpırdamıyor, geri bile çekilmiyor. Sadece sırtıyor. "Suçlanmaları için bir sebep yok, sence de öyle değil mi? Makul bir inkâr."

Haklı bir yanı var.

Dönüp omzumun üzerinden bakıyorum. "Eli, sen ve Merci yürüyüşe çıkın."

Merci homurdandı. "Hayır, hayır. Daha yeni döndüm."

Zach'in parmakları yanlarında esniyor. "Küçük Akrep. Git. Hemen."

Merci ayağa kalkıyor, Eli de onu takip ediyor ve koridorda yürüyorlar. İkisi de sürekli arkalarına bakıyor; Merci kaşlarını çatmış, Eli ise endişeli görünüyor.

Görüş alanımızdan çıktıklarında dördümüz bekleme odasının en uzak köşesine geçip oturuyoruz.

Ben parmaklarını kol dayanağına vuruyor. "Walsh, olanlardan dolayı biraz sinirliyim. Bütün bu ayrıntılı planı yapmıştım, sonra babanın isteksiz koruması kocanla birlikte ortaya çıktı."

Burnumdan sertçe nefes verdim. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ah, biliyor musun? Babam kız kardeşimi senin ailene satmaya karar verdiğinde arkama yaslanıp oturamazdım." İşaret parmağı kol dayanağına vurmaya devam ediyor. "Senden daha iyisini hak ediyordu."

"Ve Damien çok daha iyi, öyle mi?" diye homurdandım.

Parmağı duruyor, gözünün ucu seğiriyor ve o lanet gülümsemesi yüzünden siliniyor. "Oraya gitme. Tek uyarın

bu."

Vay canına.

Zayıf, savunmasız Benedict'in de biraz canı yanıyor.

Jackson ayak bileğini dizine dayadı. "Connor, Ryan'la evlendi, yani aklındaki her ne plan varsa suya düştü."

"Doğru. Ama bu, kız kardeşimin daha büyük bir canavarla karşı karşıya kalmasına sebep oldu." Ben beni baştan aşağı süzdü. "İnsanların seni yetersiz, hatta güçsüz gördüklerinde sana dikkat etmemeleri komik. Ama güç -kudret- sadece fiziksellikle ilgili değil. Şimdi değil. Teknoloji hayatımıza hükmederken değil."

Duvardaki saate bakıyorum. Ryan'ı görebilmem için otuz dakika daha var. "Konuya gel."

"Çok sabırsızsın. Sorununun bir kısmı da bu." İşaret parmağı tekrar kol dayanağına vurmaya başlıyor. "Aileni ortadan kaldırması ve sanki babamın planıymış gibi göstermesi için birini tuttum. Dijital bir kağıt izi bile bıraktım. Callahan Holdings'in mali durumunu bile mahvettim."

"Annemi öldüren kişi-"

Ben gülümsüyor. "Adamım. Senin de ölmen gerekiyordu."

Sandalyemden fırlayacakmış gibi homurdanıyorum ama Zach omzumdan tutup beni geri çekiyor, sonra da Ben'e dik dik bakıyor. "Öyleyse neden hâlâ nefes alıyor?"

Ben iç çekti, sesi sinir doluydu. "Çünkü Connor'ın masum kocası bu işe bulaştı. Ve Veronica beni asla affetmezdi. Adama karşı zaafı var. Onu nereden tanıdığını bilmiyorum."

Ben de değil.

Ve ben kesinlikle bunu bulmaya niyetliyim.

Dudaklarım gergin bir çizgi halini aldı. "Bugünlük yeterince saçmalık duydum."

Ben elini kaldırdı. "Seni ve babamı suçlayamayacağımı düşünme. İkinizin de bir sebebi var."

"Beni tehdit mi ediyorsun, siktiğimin bok parçası?"

Ben gözlerini devirdi. "Senden korkmuyorum Walsh. Ve yaptığım şey, sorununa bir çözüm sunmak. Annemle babamın düşmesi için gereken her şeyi çoktan ayarladım. Al bakalım."

Jackson öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Az önce ona şantaj yaptın. Hatta evindeki arkadaşlarımıza bile şantaj yaptın."

Ben, sweatshirt'ünün altına uzanıp bir manila zarf çıkarıyor. "İçinde bana verebileceğin bilgiler var." Almam için zarfı uzatıyor. "Sunduğum şey ikimize de iyi geliyor. Buraya gelmemin tek sebebi bu."

Alıp Zach'e uzatıyorum çünkü bu küçük sikişmeyle işim henüz bitmedi. "Sana ne faydası var?"

Çenesinin yakınındaki bir kas seğiriyor, burun delikleri genişliyor. "Damien."

Daha dik oturuyorum. "Ona zarar mı verdi?"

Ben başını sallıyor.

Zach'e bakıyorum. Zarfın içindekine bakarken kaşları havaya kalkıyor, sonra bana başını sallıyor.

"Zach sana Petrov'un numarasını verecek. Planın ne olursa olsun, Alexei'den geçecek. Bizi mahvedersen peşine düşerim. Ama şimdi kocamı kontrol edeceğim."

Kalkıp hemşire odasına yürüyorum. Ryan'ı şimdi görmeme izin verseler iyi olur, yoksa o kahrolası ameliyathaneye girmek için kapıyı menteşelerinden sökeceğim. Kimse beni kocamdan bir saniye bile daha uzak tutamaz.

Bölüm 33

RYAN

Orta düzey muhasebe ödevimin son problemini incelerken dizüstü bilgisayarımın ekranından imleç bana doğru yanıp sönüyor. Hesaplamalarımı tekrar kontrol edip gönderiyorum. Dizüstü bilgisayarı kapatıp masa sandalyeme yaslanıyorum - Viktor'un sipariş ettiği yeni oyun koltuğuna - sol omzumu incitmemeye dikkat ediyorum.

Askı inanılmaz derecede sinir bozucu. Ama kocam kadar kötü değil. O yanımda olmadan işeyemiyorum bile.

İşte bu yüzden şu anda burada olmamasına seviniyorum.

Aile şirketinin CEO'su olarak göreve gelen büyükbabasıyla görüşmesi gerekiyordu. Umarım Connor'ı da işin içine

çekmeye çalışmıyordur. Kocam bu işle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtti.

Üstelik Connor, medyanın onu sürekli rahatsız etmesiyle yeterince meşgul; ebeveynlerinin cinayetlerini, başarısız birleşmenin şirketine milyarlarca dolara mal olması üzerine çıldırmış görünen James Callahan'ın "intikam cinayeti" olarak nitelendiriyor. Bunu nereden çıkardıklarını bilmiyorum.

Belki Bayan Novotny.

Çok fazla soru sormuyorum. Connor da teklif etmiyor. Aslında bilmemek, polis bana soru sorduğunda işimi kolaylaştırdı.

Bu noktada her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Hayatımın geri kalanında uyuşturulmaktan veya kaçırılmaktan bıktım. Yine de Novotny'nin dün bana çok fazla ağrı kesici verdiğinden eminim. Sürekli o sırtışı vardı, bir şeyler çevirdiğinin işaretiydi. Muhtemelen baygın ve salyalarım akarken videomu çekmiştir.

Piç herif beni beş gün önce hastanede kaydetmiş. Videoyu grup sohbetine koymuş; hastane önlüğüm arkadan açık, tüm kığım dışarıda. Herkes aklını kaçırdı. Reed ve Blackwell, videoyu kimin tekrar izlediği konusunda tartıştı.

Connor bunu öğrenince herkesi öldürmekle tehdit etti.

Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum. Belki biraz uyurum. Ama yatmaya çalışırken yanlış bir pozisyon alıyorum ve deltoid kasıma keskin bir ağrı saplanıyor.

Lanet olsun.

Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Connor içeri giriyor... Üzerinde maç formlarından biri var.

Kaşlarımı çattım. "Şey, bir şey mi oldu?"

"HAYIR."

Evet, bana en son ne zaman tek kelimelik bir cevap verdiğini hatırlamıyorum. "Kollarımı göğsümde kavuşturabilirdim ama... bilirsin işte."

Başını sallayarak yatağına doğru yürüyor.

Belki de istediğimi elde etmek için ara sıra sakatlığı abartmışımdır. Kocam bana karşı aşırı temkinliyken neden bunu oral seks yapmak için kullanmayayım ki?

Bir kolum eksik olabilir ama bir diğeri hâlâ var. Ve iki bacağım.

"İşlerinle mi uğraşıyorsun?"

Homurdanıp telefonumu çıkarıyorum. "Evet, baba."

Bir saniye sonra yüzüme bir yastık çarpıyor.

Sağlam kolumla geri atmak üzereyken Connor gelip topu alıyor. "Dikkatli ol bakalım. Larry'nin bir daha buraya gelmesini istemiyorum, yoksa sen yaralanacaksın."

Gülüyorum, üvey babamın Connor'ı kulağından tutup hastane odamdan nasıl sürüklediğini hatırlayarak. İkisi de gergindi ve kocam büyük duygular beslediğinde tam bir pislik oluyor. Ama Larry bu saçmalıklara tahammül etmiyor.

Hatta bazı hemşireler alkışladı.

"Büyükbabanla her şey nasıldı?"

Connor yatağımın kenarına oturuyor, sonra yastığı yatağına geri fırlatıyor. "Çok sinir bozucu. Şirketi devralmam için beni ikna etmeye çalışıyor. Ben de ona siktirip gitmesini söylüyorum."

Elini elime aldım. "Bunu çözebiliriz. Buna gerek yok—"

Gülümsüyor. "Beni zorlamıyor. Ben sadece en iyi seçeneğim. Ama kuzenim onun yeni odak noktası."

Derin bir nefes verip başucuma yaslandım. "Güzel."

"Ve babamın Walsh International'daki tüm hisseleri bana ait." Gülümsemesi kayboluyor, nefesini verirken çenesi kasılıyor. "Veronica Callahan'ı nereden tanıyorsun?"

Kaşlarım çatılıyor, başım öne eğik. Ciddi mi?

"Ryan, bu önemli. İkiniz birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Ah.

Ensemin arkasını ovuşturuyorum. "Rahat hissetmiyorum—"

"Ryan."

"Danışmanlık merkezinden." Duraksadım, çenemi kaldırdım. "Söyleyeceklerim bu kadar, o yüzden zorlama."

Bir saniye bana baktı, sonra başını salladı. "Anlaşıldı."

Çok şükür.

Veronica, terapiye başladıktan bir hafta sonra geldi. Randevu saatlerimiz aynıydı. İlk başta biraz garipti. Bileğindeki morarmayı fark ettiğimde daha da garipti. Ama şimdi daha iyi. Bana bazen Sour Patch Kids getiriyor.

Neden orada olduğumuzdan bahsetmiyoruz. Çoğunlukla sadece spordan bahsediyoruz.

"Senin için bir şeyim var." Connor arka cebine uzanıp bir zarf çıkarıyor ve bana uzatıyor.

Sol üst köşede bir hukuk firması listeleniyor.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, alt dudağım titriyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

"Ryan mı?"

Başımı sallayıp gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıca kapattım. "Beni sevdiğini söyledin. Neden boşanmak istiyorsun?"

"Ne?" Connor çenemi kavradı. "Bebeğim, gözlerini aç ve bana bak."

Titrek bir nefes alıp onları açıyorum.

Yumuşakça gülümseyip mektubu tekrar uzatıyor. "Senden boşanmıyorum. Lanet olsun, bunun güzel bir sürpriz olması gerekiyordu."

Zarfı alıp açarken ellerim titriyor. Mektubu açıp gözlerimle yasal belgeyi tarıyorum.

İSİM DEĞİŞİKLİĞİ BELGESİ Suffolk County Yüksek Mahkemesi

Bu, şunu onaylar: Connor Michael Walsh yasal olarak adını şu şekilde değiştirmiştir: Connor Michael Henneman

Kelimeler bulanıklaşıyor. Gözlerimi kırpıştırıp tekrar okuyorum.

Connor ismini değiştirdi. Benimkine.

Yutkundum, elimdeki kağıt titrerken ona baktım. "Sen... sen benim adımı mı aldın?"

"Sen benim için şimdiye kadarki hiçbir Walsh'un olmadığı kadar ailemsin." Çenemi sıkılmaktan yüzümü avuçlarına almaya geçiyor. "Paylaştığınız fotoğraflardan ailenizin ne kadar sevgi dolu olduğunu görebiliyorum. Larry'de de aynısını görüyorum. Bir Henneman olmak istiyorum, gerçekten bir anlamı olan bir isme sahip olmak istiyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken, nefesim kesik kesik kesiliyor. "Bir noktada beni ağlatmayı bırakacak mısın, yoksa hayatımın geri kalanında bunu beklemeli miyim?"

Omuzlarını silkiyor.

Bunun üzerine omzuna bir yumruk attım.

O sırtış tekrar beliriyor, sonra ayağa kalkıp arkasını dönüyor.

Aman Tanrım.

Zaten sertleşmeye başlayan hafif bir inilti çıkardım.

Hayatımda ilk defa zirveye çıkmak istiyorum çünkü Connor, üzerinde seksen altı numaralı -kendi numarası- ve arkasında Henneman yazan Titans formasını giyiyor.

Benim adım.

Yeni adı.

O benim. Gerçekten benim.

Eşofman altıma uzanıp penisimi okşamaya başlıyorum, o formayla ona bakıyorum. Ters binerken, o sevimli kıcı üzerimde zıplarken nasıl görünürdü acaba?

Acaba benim pipimi alabilir mi?

"Ah... siktir..."

Connor arkasını döndü. "Ciddi misin Ryan?"

"Hiç de bile. Bunu burada giymenin bir sebebi var."

Piç herif sırtıyor. "Keşke yatakta olsaydın-"

"Sakın. Lanet. Şu. Cümleyi. Bitirme." Kocama dik dik bakarken penisimi daha sıkı kavriyorum. "Forma hariç her şeyini çıkar."

"Dr. Francois dedi ki—"

"Hokey oynamak ya da ağırlık kaldırmak yok dedi."

Eşofmanımı tek elimle aşağı iterken kıpırdanıyorum. Bu çok

kaba bir hareket. "Kahrolası kıyafetlerini çıkar Connor. O çirkin çoraplar da dahil."

Kocam, anne babasını sinirlendirmek için aşırı çoraplar giydiğini iddia ediyor, tıpkı şu anda ayaklarındaki o iğrenç çoraplar gibi - hamburger ve soslu sandviçlerin üzerine sarı çoraplar ve "Güneş çıktı, çörekler çıktı" yazısı.

Yalan.

Connor aslında o aptal çorapları giymeyi seviyor, yoksa hepsi şimdiye kadar atılmış olurdu.

Pantolonumu çıkarmaya çalışırkenki mücadelemi izliyor, yüzünde o pis sırıtış var.

Gözlerimi kısarak homurdandım. "Yardım edecek misin?"

"Ah, soyunmamı istediğini sanıyordum." Ama yanlış bir hareket yapıp irkildiğimde, eşofmanımın belinden tutup çekip çıkardı. "Dikkatli olmanı söylemiştim."

"O zaman hemen yardım etmeliydin." Elim tekrar penisimin dibine dolandı ve kendime yavaşça bir okşama yaptım. "Connor, soyun. Hemen."

Ve tam bir pislik gibi, forması ve o lanet çorapları dışında her şeyi çıkarmakta çok acele etmiyor. Ama formasının eteğini kaldırıp penisini ortaya çıkardığında, onu ağızımda istemekten başka bir şey düşünemiyorum.

Aman Tanrım.

O kadar sert ki alt tarafındaki damar belirgin, testisleri ağır ve dolu.

Tiştörtümü yukarı itiyorum. Çıkarmak istiyorum ama bu askıyla uğraşmak anlamına geliyor. Bir kez daha irkilirsem, Connor tüm bu işi durduracak.

"Omuz iyi mi?" Çekmecemden kayganlaştırıcıyı ve kendi çekmecesinden de prezervatifi alıyor.

"Bana şımarık davranmayı bırak."

"İnsanlar iyileşmeni neden mahvettiğin konusunda bana bok atabilsinler diye mi?" Tekrar yatağa girip bacaklarımın arasına giriyor, penisi bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor. "Sırt üstü yat. Çılgına dönüp dikişlerini sökmene gerek yok."

Boynumdan yukarı tırmanan sıcaklık yanaklarımı tutuşturuyor. Ona binmeyi, içimde hissetmeyi seviyorum. Bacaklarımı daha da açıyorum, deliğim çoktan kasılıyor, gtmn doldurulması gerekiyor.

Connor'ın bana binmesi bu kadarmış. Belki bir yapay penis alırsak, önce beni tamamen içine sokarız. "Ah... sik... beni."

Gülüyor. "Seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Sağlam elimle dizine vurdum. "Defol git. Sadece... beni hazırla."

Kayganlaştırıcıyı açıp parmaklarını kaydırıyor, fazlalık uyluğuma damlıyor. "Deliğin şimdiden seğiriyor. Çok aresizsin."

İlk parmağı ağzımın etrafında dönüyor, hafifçe bastırıyor, sadece tahrik ediyor. Sonunda içeri ittiğinde, yanma mükemmel. Yavaşça geri çekiyor, sonra daha sert bir şekilde geri itiyor.

Kalçalarım kıpırdandı, durduramadan kısık bir inilti çıktı ağzımdan. "Daha fazla... Connor... lütfen."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ikinci bir parmak daha ekliyor. Pompalayıp boşaltırken çıkan ıslak şapırtı odayı dolduruyor.

Yanma inanılmaz. Parmakları kalın, eklemleri her hamlede ağzıma takılıyor. Beni gererek açıyor ama her hamlede prostatımı ıskalıyor.

"Connor, ya beni düzgünce becer ya da ekil de ben kendim becereyim."

Gözleri kısıldı, göz bebekleri o kadar büyüdü ki neredeyse ela rengi gitti. "şu siktiğimin ağzına dikkat et."

Her nefes alışımda, parmaklarını ihtiyacım olan yere ulaştırmaya çalışırken kıvranırken kısa nefesler alıyorum. "Benim kıım, benim kurallarım."

"Kıın mı? Parmaklarımı çaresizce sıkan o kı mı? Bu, sikimi kurutacak mı?" Parmaklarını açarken diğer eliyle sikimi kavradı ve tam istediğim gibi acıyana kadar sıktı. "Hayır Ryan. Bu benim kıım."

İçimden en yüksek, en iğrenç inilti çıkıyor, sağlam elimle çarşafları yumrukluyor, o da üç parmağını bana geçiriyor.

Gözleri, sürekli olarak karnıma boşalan yerime kilitlendi.
"Çok pis bir pislik yapıyorsun. Daha penisimi içine bile sokmadım ve sırılsıklamsın."

"O zaman konuşmayı bırak ve—"

Aniden parmaklarını çekiyor ve ben sızlanıyorum.
"Şimdiden dolmayı mı özlüyorsunuz?"

"Sus ve içime gir." Göğsüm inip kalkıyor, terden gömleğim tenime yapışıyor.

Prezervatifi yırtıp açıyor, formasını önünden çekiyor, sonra da üzerine geçiriyor. Kendini kayganlaştırırken elinin penisinin üzerinden kayması ağzımı sulandırıyor.

Sol elimi sağlam dizimin arkasına koyup göğsüme doğru çekerek kendimi daha fazla açıyorum.

Öne eğilip bir elini şilteye dayadı. Diğer eliyle penisinin tabanını tutarken kendini hizaladı. "Benimsin." Şişmiş başı ağzımdan içeri doğru itti. "Her yara izi. Her gözyaşı. Her. Tek. Nefes. Hepsi benim."

Başım geriye düştü, gözlerim yarı yarıya kapandı.
"Connor..."

Geri çekilmeye başlıyor, sonra yavaşça içeri itiyor, bana bir iki santimden fazla mesafe vermiyor.

Hırladım, onu daha fazla içime almaya çalışarak hareket ettim. "Sikişmeye yemin et—"

Connor sert bir hamleyle dibe vuruyor, testisleri kıcıma çarpıyor. "Siktir et bebeğim. Çok sıkısın."

"Aman Tanrım." Ona daha sıkı sarıldım, aletinin seğirmesi ve daha fazla ön sıvı sızdırması. "Çok... dolu."

"Bunu bir daha yaparsan her şey çok çabuk bitecek."

"O zaman beni gerçekten istediğin gibi becer."

Connor üzerime eğildi, kollarını omuzlarımın iki yanına, şilteye dayamıştı. Ben hâlâ sağlam elimle sol bacağımı göğsüme bastırırken, sağ bacağım kalçasına dolanmış, onu daha derine çekmeye çalışıyordu.

Ucu içeriye gelene kadar çekiyor, sonra tekrar sertçe vuruyor. "Öyle mi bebeğim?"

"Daha güçlü."

"Zorba herif." Ama bunu yapıyor, daha fazla güçle geri çekiliyor ve her hamlesiyle beni yataktan yukarı itiyor.

Üzerime doğru eğilirken aç iyi ama tam olarak doğru değil, yeterince derin değil. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Connor nefes nefese kalmıştı, alnında ter damlaları birikmişti. "Açgözlü. Çok açgözlü."

Kolları beni hâlâ kafese kapatmış halde, hafifçe açığı değiştirerek kırırdanıyor. Bir sonraki hamle prostatıma geliyor. Yakın ama yeterli değil.

"Connor, lütfen."

Hareket etmeyi bırakıp doğruluyor, hâlâ içimde gömülü halde. "İki bacağını da omuzlarıma at. Bu güzel deliği yerle bir ederken seni ikiye katlayacağım."

Aman Tanrım.

Önce sağ bacağını kaldırıp omzuna yerleştiriyorum, sonra sol bacağını diğer omzuna. Connor'ın elleri yanlarında kalıyor, kendi hızımda yapmama izin veriyor. Yerleştikten sonra başını çevirip dudaklarını sağ dizimin iç kısmına bastırıyor. Yumuşak bir öpücük, zar zor.

Nefesim kesiliyor. "Tekrar. Lütfen."

Aynı noktayı öpüyor, bu sefer oyalanıyor.

Belki bir gün, her yerime dokunmasına razı olurum. Belki bir gün, yaralarım dokunan elleri beni paniğe sürüklemesin.

Ama bugün değil. Ve bu da sorun değil.

"Hazır?"

Başımı sallıyorum.

Connor tekrar öne doğru eğiliyor, bu pozisyon beni neredeyse ikiye katlıyor ama aleti daha da derine kayıyor.

"Omzun iyi mi?"

"Sikiş aşkına-"

Geri çekilip sertçe vurarak sözümü kesti. "Ne kadar da ağzı bozuk bir herifle evlendim."

Her yumruk darbesi, çıkarabileceğimi bilmediğim sesler çıkarıyor. Aletim aramızda sıkışmış durumda, formasının sürtünmesi ve karnım beni şimdiden gerdi.

"Elini penisine koy." Ağırlığını bana doğru kaydırarak yer açtı. "Hemen."

Sol elimi aramıza sokup kendimi yumrukladım. "Daha sert. Beni daha sert sik."

"Penisime çok düşkünsün, değil mi bebeğim?" Bana bağırmaya başladı. "Siktir. Deliğin beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıyor."

"Connor... Aman Tanrım... Durma sakın." Elim, onun cezalandırıcı ritmine ayak uydurmaya çalışarak aletinin üzerinde uçuyor. Karnımda bir sıcaklık kasılıyor, testislerim yukarı doğru çekiliyor. "Yaklaştım. Kahretsin, Connor, yaklaştım."

Vahşi bir hayvan gibi homurdanarak içime girerken yatak sallanıyor. "Yap şunu. İkimizi de ıslat." Kalçalarını eğerek, her hamlede prostatımı mahvettiğinden emin oluyor. "O dar deliğin sütünün beni kuruttuğunu hissetmeme izin ver."

Orgazmım beni delerken pazısını tutup haykırıyorum. Uyluklarım omuzlarına şiddetle çarpıyor, karın kaslarım o kadar sıkı kasılıyor ki acıyor. Penisimden boşalan sperm boynuma, göğsüme ve formasına bulaşıyor. Deliğim penisini sıkıştırıyor, etrafında kasılıyor.

"Aman Tanrım, Ryan!" Connor'ın tüm vücudu kaskatı kesildi, kasları kavrayışım altında esnedi. Kalçaları son bir kez öne doğru fırladı ve ölüyormuş gibi inledi.

Kocam bir anlığına kolları titreyerek içeride kalıyor, sonra yavaşça çıkıyor. Boşluk hissine tıslıyorum. Sağ bacağıma uzanıyor, dikkatlice omzundan kaldırıp yatağa doğru indiriyor, sonra ben de sol bacağıma indiriyorum.

Topuklarının üzerine oturdu, askıya bakarken nefes nefese kaldı. "Kolun iyi mi?"

Başımı sallıyorum, hâlâ nefes almaya çalışıyorum.

"Siktir et bebeğim. O kışın içinde yaşayabilirim." Sonra gözleri formasına kaydı. "Cidden mi? Bunun her yerine sperm bulaşmasını nasıl açıklayacağım?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum.

"Neden sen de herkes gibi bana hickey yapmıyorsun?"

"Konuşmaya devam et, bir dahaki sefere suratının her yerine boşalacağım." Alet seğiriyor.

Aman Tanrım.

Bir dahaki sefere beş dakika sonra olabilir.

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu, sonra burnumun ucuna, en sonunda da dudaklarıma. "Seni seviyorum Ryan Henneman."

"Ben de seni seviyorum Connor Henneman."

Ailemi kaybettikten sonra bir daha asla eskisi gibi olabileceğimi düşünmemiştim. Acımasız titanın beni seçeceğini hiç düşünmemiştim. Ya da onun kalkanı olacağımı.

Şimdi ise bambaşka bir aileyle, bulduğum bir aileyle karşınızdayım.

Hâlâ çatlaklarım var. Hâlâ yaralarım var. Ama Connor onları dolduruyor, katlanılabilir hale getiriyor.

Çünkü o benim.

Bölüm 34

CONNOR

5 ay sonra

Üçüncü periyot. Geriye sekiz dakika kaldı. Ve iki sayı gerideyiz.

Enterprise Center on sekiz bin çığlık atan insanla dolu, bunların yarısı şampiyonluğumuzu kaybetmemizi izlemek için burada.

Olmuyor. Olmuyor sik gibi.

Western Michigan son dakikadır bizim bölgemizde diski döndürüyor ve uyluklarım yanıyor. Buzda çok uzun süre kaldım. Şu lanet düdüğün çalması gerek.

Orta saha oyuncularını noktadan şut atıyor. Viktor sağ ayağını tekmeliyor ve ben daha ribaund bile düşmeden hareket ediyorum. Kanat oyuncularını önce oraya ulaştırıyor, bilek şutu atıyor ama Viktor, o güzel piç kurusu gibi yere serilip diski boğuyor.

Düdük.

Sonunda siktir git.

Tahtaların üzerinden atlayıp banktaki yerimi alıp su alıyorum. Jenkins yanıma oturuyor. Maç çok acımasızdı. Ne yaparsak yapalım, Western Michigan hemen cevap veriyor.

"Çok iyi iş çıkardın, Henneman," diyor Nieminen.

Ryan koçumuza sırtıyor. "Hangisi?"

"Çok zekisin." diye homurdandım.

Kocam bana göz kırptı, sonra Zach'in yanındaki banka oturdu.

Nieminen, dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırarak Ryan'a bakıyor. "Kocanızla konuşmuyordum. Hâlâ iki sayı geride olduğumuzda asla."

Koç siktirip gidebilir. Takımda gol atabilen tek kişi ben değilim. Ama bu maçı kaybetmek istemiyorum, hele ki son maçım. Hokey kariyerimi şampiyonluğu kaybederek bitirmem mümkün değil.

Jenkins suyunu rafa geri koyarken başını iki yana salladı. "İkinizin de artık aynı adı taşıması hâlâ çok tuhaf."

"Ne düşündüğün umrumda değil."

Walsh ismi ölmüş anne ve babamla birlikte cehennemde çürüyebilir.

Buzda, ikinci hattımız bölgemizde sıkışıyor. Temiz bir çıkış yapamıyoruz.

Jenkins yedek kulübesinde öne doğru eğildi. "Sol kanat oyuncularını hile yapmaya devam ediyor. Gördün mü?"

Zaten mavi çizgimizde bekleyen ve pası kesmek için bekleyen oyuncuyu takip ediyorum. "Maç boyunca aynı şeyi yaptı."

Defans oyuncumuz pota altından topu geçirmeye çalışıyor ama Western Michigan'ın kanat oyuncusu topu kesiyor. Tam

da tahmin ettiğim gibi.

Jenkins yere tükürdü. "Birisinin onu kıcına tekmelemesi gerek."

"Bir sonraki vardiyada Knight ilgilenecek."

"Kocan neden olmasın? Maç boyunca tam bir canavardı."

Beş ay önce benim için kurşun yedi ve şimdi burada, tanıdığım hayvan gibi diske dokunan herkesi yok ediyor. Tıpkı benim kahrolası boz ayım gibi. Bu maçtan sonra, bu kahrolası şampiyonluğu kazandıktan sonra, ona ne kadar gurur duyduğumu göstereceğim.

Ve bu yaz, bazı borçlarımı kapatıyorum. Kai, grup evindeki o orospu çocuklarını buldu; üçü de, sanki kocamı mahvetmemişler gibi normal hayatlar yaşıyorlardı.

Çok uzun sürmeyecek.

Batı Michigan buz üzerinde diski geriye doğru sürüyor, defans oyuncusu tokat atışı için hazırlanıyor.

"Ekran." Jenkins ve ben buna aynı anda "Ekran" diyoruz.

Nitekim, orta saha oyuncusu kıcını Viktor'un suratına gömüyor. Şut yüksekte gidiyor, direktten sekiyor ve sesi tüm arenada yankılanıyor.

Çok yakın.

"Yirmi sekiz numaranın bir işareti var. Ateş etmeden önce sağ omzunu düşürüyor." İki sayı geride olduğumuzda her küçük detay önemli.

"Birinci sıraya yerleş, sıra sende!" diye bağılıyor Nieminen.

Koç yedek kulübesini kısaltıyor. Akıllıca. Üç dakika kala oyalanma lüksü yok.

Jenkins hemen arkamda olacak şekilde tahtaların üzerinden atlıyorum ve patenle vuruş çemberine doğru kayıyorum.

Western Michigan'ın pivotu çoktan hazır. "Pes et artık Henneman. Bu yıl kupayı alamayacaksınız."

Eğildim. "Üç dakika sonra skorbord'a bak."

Hakem diski düşürüyor ve ben temiz bir şekilde topu Zach'e geri gönderiyorum. Western Michigan'ın pivotu

sopamı bağlamaya çalışıyor ama ben omzumla ona çarpıyorum.

Zach, topu sol kanat oyuncumuza paslıyor ve o da topu potaya taşıyor. Tarafsız bölgeye doğru ilerlerken, defans oyuncularını formamı yakalıyor ama dirseğimi kaburgalarına geri vuruyorum.

Çağrı yok.

Jenkins artık diski elinde tutuyor ve mavi çizgiyi geçiyor. Sol taraftan hızla ilerleyen Ryan'a pas veriyor. Savunma oyuncularını öne çıkıyor ama Ryan onu atlatıyor.

Vay canına, bu çok ateşli.

Kendimi ağlarının önüne atıyorum. Kalecileri Ryan'ı takip etmeye çalışıyor ama hiçbir şey görmediğinden emin oluyorum. Defans oyuncularını arkamda çapraz kontrol yapıyor ve hakem köşedeki diski izlerken, bileğine bir darbe indiriyorum.

"Lanet olası orospu."

Sopasına karşı mücadele ederek homurdandım. "Ne seni daha iyi hissettirecekse, sürtük."

Kocamın net bir şutu yok, bu yüzden Jenkins'e pas veriyor, o da diski kaleye geri gönderiyor. Zach mavi çizgide yürüyor, sonra şut atıyor. Disk alçaktan geliyor ama ben sopamı ona doğrultup kalecinin sol tamponunun üzerinden yönlendiriyorum.

Kırmızı ışık yanıyor.

Arena patlıyor.

"Hadi gidelim!" Jenkins bana çarpıyor, sonra Ryan gelip kollarını ikimize doluyor. Yüzünde saf bir neşe ifadesi var.

Ryan kaskının önünü benimkine bastırıyor. "Harika bir yönlendirme."

"Kazanmak için iki gol daha lazım."

Kulübeye doğru kayıyoruz ama Nieminen bizi uzak tutuyor. İki dakika kaldı.

Western Michigan, yüzleşmeyi kazanıyor ve merkez oyuncularını topu hemen bizim bölgemize gönderiyor. Kanat

oyuncuları topu filenin arkasına doğru kovalarken, Viktor da onu takip ederek direkler arası kayıyor.

Kahretsin.

Orta saha oyuncuları yuvaya yerleşiyor. Ben o piçle mücadele ediyorum, Zach kanat oyuncusuna baskı yaparken onu temizlemeye çalışıyorum. Disk diğer taraftan çıkıp savunma oyuncularına doğru geliyor.

Jenkins şut yolunu kapatmaya çalışıyor ancak disk içeri giriyor.

Viktor kurtarışı yapıyor ama ribaundu veriyor.

Bok.

Western Michigan'ın kanat oyuncusu topu ele geçiriyor ve çapraz buz geçişini yapıyor. Ryan diski kesiyor ve ardından hızla ilerliyor. Tam hızla mavi çizgiye ulaşıyor. Sol savunma oyuncusu onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor, ancak Ryan topu adamın bacaklarının arasından geçirip etrafından dolaşıyor.

Aman Tanrım.

Kocam ayrılıyor.

Yetişmek için sertçe kayıyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Ağırlığını nasıl kaydırıp şutu eldiven tarafına doğru atıyor. Kalecileri kelebeğe doğru düşüyor.

Ryan topu bekhend'ine çekiyor ve çatıya vuruyor.

Kırmızı ışık. Korna.

Ve zil sesi.

Uzatmaya gidiyoruz.

Ryan ağlarının arkasında kayıyor, ben de ona yetişip yan tarafına çarpıyorum. "Çok güzelsin, bebeğim."

Tökezliyor ama gülüyor. "Henüz bitmedi. Son maçını kazanmanı sağlayacağız."

Omzuma vurdum. "Galibiyet golünü ben atacağıma bahse girerim."

"Evet? Bizim için kazanırsam ne alacağım?"

Ah, bu orospu çocuğu.

Jenkins arkamızdan bize çarpıyor. "Ön sevişmeyi sonraya saklayın, pislikler!"

Nieminen yedek kulübesinden bize dik dik bakıyor.
"Kıpırdayın kıçınızı! Daha hiçbir şey kazanamadınız!"

Ryan kıkırdadı, sonra buzun üzerinden bakıp el salladı. Larry oradaydı, kocaman gülümsüyor, ona başparmağını kaldırdı, sonra bana başını salladı. Artık hiçbir yere gitmeyeceğimi kabullenmeye başlamasının zamanı gelmişti.

"Evlat edinen baban, bu yaz misafir odasında uyumayacağımı o kalın kafasına iyice soksa iyi olur."

Ryan gözlerini devirdi. "Kendine geliyor. Ona zaman tanı."

"Ne-bok-olursa olsun."

"Sonbaharda hukuk fakültesine başlayacağın için seninle gurur duyduğunu biliyorsun. Ben de öyle."

Buzdan inip soyunma odasına doğru yürürken homurdanıyorum. İnsanların benimle gurur duyduklarını, kendi hayatım için aldığım kararları desteklediklerini duymak hâlâ çok tuhaf. NHL'e gitmek yerine NYU'da hukuk fakültesine başlamak anlamına gelse bile.

Soyunma odası gergin. Hepimiz nefesimizi toplamaya, kafamızı oyuna vermeye çalışıyoruz. Nieminen bize motivasyon konuşmalarından birini yapıyor. Ama hepimiz biliyoruz ki bir sonraki gol ya bize galibiyeti getirecek ya da eli boş eve gönderecek.

On dakika sonra tekrar buzdaydık. Bu lanet işi bitirmenin, kupayı bir kez daha eve götürmenin zamanı geldi.

Uzatmalar çok zorlu. Sürekli bir ileri bir geri gidiyorlar. Western Michigan neredeyse iki gol atıyor. Biz de aynısını yapıyoruz.

Ancak disk ağlara gitmeyi reddediyor.

Bir dakika kaldı.

Kanat oyuncularını orta saha buzunu kesmeye çalışıyor. Onu hizaya getirip açık buzdan bir vuruşla onu mahvediyorum.
"Yere yat, orospu."

Ama Western Michigan'ın diski bizim bölgemizde. Savunma oyuncularını oyuna hemen giriyor. Şutu engellemek için yere düşüyorum ama o bunu yapıyormuş gibi yapıp çapraz buzun üzerinden pas atıyor.

Kahretsin.

Kanat oyuncularını bir kez daha topu ağırlara gönderiyor. Viktor kurtarıyor ama bir başkası ağırları sarsıyor. Ve bir başkası. Çok fazla adam var.

Beklemek.

Geriye dönüp onların tarafına bakıyorum. Boş ağı.

Kalecilerini çektiler.

Sahamızda bir mücadele var. Zach itiyor, kalçasını kontrol ediyor, bu pislikleri temizlemek için elinden geleni yapıyor. Viktor yere düşüyor ve diski eldiveniyle kapatıyor.

Hakemler düdüğü çalıyor

Yine bizim bölgemizde karşı karşıyayız. Altı hücumcu.

Western Michigan topu kazanıyor. Disk tekrar kaleye gidiyor - bir şut daha. Bir parça alıyorum ama kanat oyuncusuna sekiyor. Şut atıyor. Viktor topu durduruyor ve ribaundu kontrol ediyor.

Bakmıyor bile, sadece diski buzun üzerine fırlatıyor çünkü buzlanma çağrısına ihtiyacımız var. Bu bize yeniden başlamamız, burada dinlenmiş bacaklara sahip olmamız için zaman kazandıracak.

Sadece... Aman Tanrım.

Disk mükemmel bir şekilde hizalanmış.

Oyuncularından biri sopasını savurarak atlıyor. Ama çok geç. Disk boş kalenin tam ortasına kayıyor.

Bir kaleci golü.

Tam bir kaleci golü.

Viktor bize şampiyonluğu kazandırdı.

Sopa ve eldivenler uçuşuyor, yedek kulübemiz boşalıyor ve herkes buza çıkıyor. Jenkins, Koç Harper'a sırttan Viktor'un üzerine atlıyor.

Ryan kaskını çıkarmış, yüzünden terler akarak yanıma doğru kayıyor. Ama gülümsemesi o kadar parlak ki.

"Başardık işte."

"Evet, yaptık. Ama ikimiz de o bahsi kazanamadık."

Gülüyor.

Formasını tutup kendime doğru çekiyorum, takım arkadaşlarımız da dahil olmak üzere on sekiz bin kişinin önünde ağzını alıyorum.

Benim. Kocam. Ailem.

Kollarını boynuma doladı ve o da aynı sertlikle öptü beni.

Hokey kariyerim bitmiş olabilir ama Ryan'la hayatım daha yeni başlıyor.

Sonsöz

BAY BRISTOW

Şehrin finans bölgesi, cam ve çelikten yapılmış tavandan tabana pencereleriyle göz kamaştırıyor ve içten dışa çürümediğini hissettiriyor. Hide Rooftop Bar da kadife bankları, kesme kristallerden yansıyan mum ışığı ve güçlü hissetmek için illüzyonlara ihtiyaç duyanları etkilemeyi amaçlayan bir şehir manzarasıyla aynı prensiple çalışıyor.

Ben hayır.

Bu lanet olası şehirden nefret ediyorum. Bu kadar çabuk dönmeyi planlamamıştım ama bu son görev her şeyi değiştirdi. Bu iş beni avladığım adama, toprağa gömmeyi planladığım adama daha da yaklaştırdı.

Natalie için.

Garson, yüzündeki gülümsemeyle tekrar yanımızdan geçiyor, sonra merdivenlerden aşağı, ana kata iniyor. Bar neredeyse boş, Salı günleri için alışılmadık bir durum değil. Bu gece Benedict Callahan ile buluşmayı seçmemin sebebi de bu.

Hide's Old Fashioned'dan bir yudum daha alırken bakışlarım tekrar merdivenlere kaydđ. Pahalđ, dengesi kötü ve ucuz acılarını gizleyemeyen çavdar ağırlıklđ.

Ama ben onu tadı için içmiyorum. Beni izleyeni izlemek için içiyorum.

Üst kattaki köşe masasından, odanın en iyi görüş açısına sahibim. Cam korkuluk o kadar yansıtıyor ki, kimin geldiğini anlamak için doğrudan merdivenlere bakmama gerek kalmıyor. Ama şu anda, özellikle de kıızıl saçlı bir çocuk görüş alanıma girdiğı için bakıyorum.

Benedict Callahan.

Müvekkilim.

Merdivenleri sanki rahat bir yürüyüşe çıkmış gibi çıkıyor, elleri siyah dar kot pantolonunun ceplerinde, düğmeli bir gömlek ve beyaz spor ayakkabılarıyla. Çoğu üniversiteli çocuğa benziyor. Bileğindeki Slim d'Hermès Squelette hariç; dünyanın yüzde doksan sekizinin sahip olmadığı otuz dört bin dolarlık "siktir git" parası.

Old Fashioned'ımdan bir yudum daha alıyorum, buzlar neredeyse erimişken, sahanlığa varıp beni görüyor. Sırıttıyor ve medyanın kız kardeşinin arkasına saklanan o garip çocuğa hiç benzemeyen bir özgüvenle yanıma geliyor.

Ve yalnız geldi.

Bardağıımı masaya koydum, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Orada karanlık bir şey vardı, o sırıttışta daha da karanlık bir şey.

"Bay Bristow."

Başımı sallıyorum. "Bay Callahan. Oturun."

Benedict oturur, kolunun altından çıkardığı manila zarfı kucağına koyar.

Dijital emanet hesabı parayı yönettiğı için genellikle müşterilerimle yüz yüze görüşmem. Ancak bu işin ödemesinin ikinci kısmı, öldüreceğim adam hakkında bilgi. Ve bu bilginin hiçbir ağı dokunmadan paylaşılması gerekiyor.

Hele ki o adam senatörse.

"Muhtemelen menüye bakıp bunu normal göstermeliyim. Ama o maç için yirmi bir yaşı'n üstündeyim." Benedict içkime başını sallıyor. "Yine de o burbon ilginç bir seçim. Seni daha... daha temiz bir şey sanırdım. Daha az tatlı."

"Tercihle kamuflajı karıştırıyorsun." Merdivenlere doğru baktım, sonra tekrar ona. "Sıra sende. Zarfın içinde ne var?"

Alçak sesle kıkırdıyor ve bu, kibritlerin nerede saklandığını yeni öğrenmiş bir çocuk gibi, sestten çok nefes sesi gibi.

"Endişelenme, gerçekten tek başıma geldim. Böylesi daha eğlenceli."

"Gösteriyi kurtarın. İkimiz de ne olduğumuzu biliyoruz. Zarf, Bay Callahan."

Başını hafifçe eğerken parmağı çenesine dokunuyor. "Bir sorum var, Bay Bristow. Cordelia Walsh'ı neden öldürdünüz? Connor ve arkadaşları durumu halletmişti."

Ama yapmadılar. Ben araya girmeseydim, kardeşim mahvolurdu. Ona bakmak için bu işe girdim ve mutluluğu mahvolmak üzereyken arkama yaslanıp hiçbir şey yapmayacaktım.

Sessizliğin üç kalp atışı kadar uzamasına izin verdim. "Ödememi aldığımdan emin olmam gerekiyordu. Şimdi, bir daha sormayacağım." Bakışlarım kucağındaki zarfa kaydı, sonra tekrar yukarı baktı.

"Ön sevişmeyi atlayıp doğrudan asıl olaya geçiyoruz. Tamam." Benedict bana manila zarfı uzatıyor. "İçinde senatörün gerçek mali kayıtlarının olduğu bir mikro SD kart bulacaksın; muhasebecilerinin dosyaladığı temizlenmiş kayıtlar değil. Ayrıca, ders dışı aktivitelerinden bazı ilginç fotoğraflar. İsimler, tarihler, yerler."

Zarfı açıp içindekileri çıkarıyorum, cevap verme zahmetine bile girmiyorum. Micro-SD kartı ceket cebime koyuyorum, sonra da bu çocuğun söz verdiği şeyi yapıp yapmadığından ve benimle uğraşmadığından emin olmak için kağıtları ve fotoğrafları hızla karıştırıyorum.

Bir tanesi dikkatimi çekiyor.

Senatörden değil, boynunun sol tarafında pusula dövmesi olan ve sanki kimsenin anlamadığı bir şakanın parçasıymış gibi kameraya bakan bir çocuktan bahsediyor. Bu, kilometrelerce öteden tanıdığım, tam da olmaması gereken şeyleri yapmaktan zevk alan türden bir bela.

Lanet olası bir velet.

Parmağım fotoğrafa bir kez dokunuyor. "Çocuk kim?"

Benedict, bir sonraki bölümün tadını çıkaracakmış gibi, bir ayağını diğer dizine dayayıp geriye yaslanıyor. "İşte ilginç olan kısım bu. Senatör oyuncakları ve katıldığı etkinlikler konusunda titiz."

"Hangi olaylar?"

"Obsidyen Tavşan tarafından düzenlenen lüks seks partileri. Çok özel. Güçlü erkeklerin en sevdikleri oyuncaklarla hiçbir yaptırımla karşılaşmadan oynayabildiği türden. Siyah kartlar, denetlenmiş mekanlar, mutlak gizlilik. Şey..." Sırıttıyor ama her şey dişlerle ve tehlikeli. "Neredeyse tamamlandı."

Fotoğrafa, bu çocuğun gözlerindeki yaramaz parıltıya tekrar bakıyorum. "Peki bu çocuğun bununla ne alakası var?"

"Senatörün iki yıldır en sevdiği parti hediyesi. Eminim her türlü özel ayrıntıyı biliyordur. Bilirsin, erkeklerin güvende olduklarını sandıklarında itiraf ettikleri türden. İşte sizin kapınız, Bay Bristow. Tekmelemekten çok daha zarif, öyle değil mi?"

İki yıl. Çocuğun hala nefes alması büyük şans.

Dişlerimi sıkıyorum, düşüncelerim Natalie'nin otopsi raporuna, üç yıl boyunca bir gölde kalmasına rağmen listelenen yaralara gidiyor. O, bu tür partilerden birinde çalışırken öldürülmüştü.

Bu çocuk ödünç alınmış bir zamanda ve dikkatli olmazsa, başka bir aile sevdiğini kaybedecek. Tabii önce o senatörü toprağa vermezsem. "Onu nerede bulabilirim?"

"Sana ihtiyacın olan her şeyi zaten verdim." Benedict elimdeki kağıtlara başını salladı. "Orada bir iş ilanı var. South

Shore Üniversitesi'nin atletik programı için bir fizyoterapist ihtiyacı var. İlginç bir tesadüf - oğlumuz orada hokey oynuyor. Fırsatların nasıl ortaya çıktığı çok ilginç."

Lanet olsun.

Hokey.

Kardeşimin dünyası bu. Bir fizyoterapist olarak onunla etkileşime girsem de, hayatımın karanlık taraflarını hep ondan uzak tuttum. Ve ondan. Ama bu çocuk, bu fırsat... Natalie'ye borçluyum.

Ama... kalbim daha hızlı atmaya başladı, Ben'in bakışlarıyla karşılaştığımda elimdeki kağıtları daha sıkı kavradım, gözlerim kısıldı. "Fizik tedavi uzmanı olduğumu nereden bildin?"

"Ödevimi yapıyorum, Bay Bristow." Öne eğilip bardağıma masadan alıp dudaklarına götürüyor ve göz temasını hiç koparmıyor. "Yoksa Bay Harper mı demeliyim?" Bardağı bana doğru kaydırıyor, iki parmağı ağzında, hâlâ sırtarak. "Eğlenceli değil mi? Bütün maskeler aynı anda düşüyor. Noel sabahı hediyeleri açmak gibi."

Elimi camdan geri çekmeden önce bileğini kavradım, kemiklerini sıkacak kadar sıkı tuttum. "Az önce ölüm belgeni imzaladın."

"Sakin ol Tommy. Sana öyle diyebilir miyim?" Elini çekmeye çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum ve gözlerini deviriyor. "Kendimi korumak zorundaydım. Senin gibi zeki bir adam bunu anlamış olmalı, özellikle de kim olduğumu öğrendikten sonra."

Elini bıraktım ama öne doğru eğilmeye devam ettim. Arkadaşım, Benedict'in şifreli gönderisine rastladı ve birini öldürmek için biriyle anlaşmak istedi. Arkadaşım kim olduğunu ve Benedict'in kimi tanıdığını anlayınca, ona ulaştım ve işi aldım. Şifreleme ve kodlama katmanlarıyla, özellikle de ben onun kimliğini anladığımda, onun benim kimliğimi anlayabileceğinden emindim.

Zeki piç.

"Burada işimiz bitti." Fotoğrafları ve kağıtları zarfa geri koydum, sonra yerimden kalktım. "Bay Callahan, devam etmenizi öneririm. Bana karşı gelerseniz veya bana en yakın olanların peşine düşerseniz, sizi silerim. Sadece öldürmekle kalmaz. Silin. Akıllıca bir güvenlik önlemi veya dijital ayak izi yok. Varlığınızı yitirirsiniz."

Hiç kıpırdamadı, sadece bileğindeki tutuşumun bıraktığı izleri inceleyip, sanki bir sanat eseriymiş gibi ışıktaki çevirdi.

"Anlaşıldı, Bay Harper. Yeni işinde bol şans."

Ayrılmaya başlıyorum, sonra durup Benedict'e dönüyorum. "Hokey oyuncusu, adı ne?"

Sandalyesine yaslanıp bana o keskin gülümsemeyi sunuyor. "Raiyne Augustus Rua."

Connor ve Ryan Noel için Larry'ye gittiklerinde neler olduğunu öğrenin: Ruthless Under the Mistletoe'yu buradan okuyun

Yılanlar'a hazır mısınız? Yayın günleri ve fragmanlar hakkında güncel kalmak için bültenime abone olun

Daha fazla Titan'a mı ihtiyacınız var? Kısa öyküler, bonus sahneler ve daha fazlası için Patreon'uma katılın

YAZAR NOTU

Bu inanılmaz yolculukta bana katıldığınız için çok teşekkür ederim. Okuyucularıma, editörlerime, Sandra, Mayhara, Chelsey, S. Legend, Stephanie, Kristy ve bugüne kadar bu inanılmaz yolculukta beni destekleyen herkese tek tek teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca Diana'ya Baby Cakes (gerçi Diana Ryan'a böyle sesleniyor) lakabını bulduğu için teşekkür etmek istiyorum. Ama bu lakap beni bu lakaptan esinlendirdi ve hakkını teslim etmek istiyorum. Ayrıca, Raiyne'e isim verdikleri için okuyucu grubumun iki harika üyesine de teşekkür etmek istiyorum: Kayla, ikinci adı "Augustus"a ilham verdiği için ve Penny de Raiyne'e soyadı "Rua"yı verdiği için.

Oğlanlarımızın ana hikâyeleri sona erdi ve ben de sizin kadar sevinçli ve üzgünüm. Ama bu, yine de ortaya çıkmayacakları anlamına gelmiyor. Yani, o sonsöz... değil mi!! Ah, benim de kötü kalpli bir velet olduğumu düşünmüyor muydun? Tommy Harper ve Raiyne'i "kasıtlı olarak" bir araya getirmeyi kim planlardı ki? Sadece kaosu bekleyin (merhaba, Merci'nin en iyi arkadaşı ve Viktor'un kayınbiraderi. Bu ikisi asla birbirlerinden kurtulamayacak).

Ve evet, Connor'ın hâlâ açıkta kalan bir şey yapacağına dair söz verdiği bir konu başlığı var. Sebeplerden ötürü. Yani başka birinin kitabının bir parçası haline geliyor ("ayrıca" sayfasına göz attınız mı?).

Tekrar milyonlarca kez teşekkür ederim ve bu muhteşem evrende size daha fazla kitap sunmak için sabırsızlanıyorum.

- E.V.

YAZAR HAKKINDA

E. V. Olsen, sahiplenici ve kişiliğine veya eşine tamamen takıntılı olan Over The Top alfa erkekleri hakkında yazmayı seven bir aşk romanı yazarıdır. Hiçbir şey onların sahip olduklarını sahiplenmelerine engel olamaz. İster çağdaş dünyada, ister PNR dünyasında, hatta kıyamet sonrası dünyada olsun, daha karanlık veya sıkıntılı türde aşk romanları yazmaktan keyif alır.

E.V.Olsen ile çevrimiçi bağlantı kurun

Web Sitesi: <https://www.evolsenbooks.com/>

Patreon: <https://www.patreon.com/evolsenbooks>

Bülten:

<https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/z1v6s6>

Tiktok: <https://www.tiktok.com/@evolsenbooks>

Instagram: <https://www.instagram.com/evolsenbooks>

Facebook: <http://www.facebook.com/evolsenbooks>

Okuyucu Grubu:

<http://www.facebook.com/groups/evolsensavagesweethearts>

/

AYRICA E.V. OLSEN TARAFINDAN

Çorak Topraklarda Ayartmalar Serisi

Benim Hakkım (1. Kitap)
Benim Hakkım (2. Kitap)
Onun Hakkı (3. Kitap)
Onun Hakkı (4. Kitap)

North Shore Titans Hokey Serisi

Vahşı Titan
Acımasız Titan
Dengesiz Titan
Mutlu ve Vahşı Bir Noel
Yasak Titan
Acımasız Titan

South Shore Serpents (yakında)

Crestwood Kralları (yakında)

Bağımsız

Maskeli Kukla
Ben'in hikayesi (2026'da geliyor)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

